

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	Alina Kamińska (spr.)
Sędziowie	SSA Halina Czaban SSA Tomasz Uściłko
Protokolant	Agnieszka Wądołkowska

przy udziale prokuratora Jerzego Radgowskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2023 r.

sprawy:

1. **D. K. (1)** oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i in.
2. **M. K. (1)** oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i in.
3. **J. K.** oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i in.
4. **M. M. (1)** oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i in.
5. **J. P. (1)** oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i in.
6. **E. Z.** oskarżonego art. 258 § 1 kk, art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i in.
7. **W. Z.** oskarżonego z art. 258 § 3 kk, art. art. 286 § 1 kk w zw. art. 294 § 1 kk i in.
8. **S. Z. (1)** oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i in.
9. **D. B. (1) s. W.** oskarżonego z art. 258 § 3 k.k., art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk, art. 271§3 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 65§1 kk w zw. z art. 12 kk i in.

z powodu apelacji prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 11 lutego 2022 r., sygn. akt II K 150/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu D. B. (1) w pkt I części dyspozytywnej wyroku (pkt I a/o) ustala, że zorganizowaną grupą przestępczą wspólnie z W. Z. kierował do końca grudnia 2014 r.

2. ustala, że oskarżony E. Z. czynu przypisanego w pkt XLV (pkt XXXI a/o), a oskarżony W. Z. czynu przypisanego w pkt LII (pkt XLI a/o) dopuścili się w okresie od 1 lutego 2014 r. do końca grudnia 2014 r.

3. z opisu czynów przypisanych oskarżonym

a) D. B. (1) w pkt III (pkt III, V, VII i IX a/o);

b) E. Z. w pkt XLVII (pkt XXXIII, XXXV, XXXVII i XXIX a/o);

c) W. Z. w pkt LIV (pkt XLIII, XLV, XLVII i XLIX a/o);

eliminuje ustalenie „czyniąc z popełniania przestępstw stałe źródła dochodów”, a z opisu czynów przypisanych oskarżonym:

a) J. K. w pkt XXIV (pkt XIX a/o);

b) S. Z. (1) w pkt LXI (pkt LIII a/o);

eliminuje ustalenie „czyniąc z popełniania przestępstwa stałe źródła dochodu” i z tą zmianą z kwalifikacji prawnej tych czynów i z podstawy skazania tych oskarżonych eliminuje pkt 2 art. 37 § 1 k.ks.

4. ustala, że czynu przypisanego w pkt XXX (XXI a/o) i XXXI (XXII a/o) oskarżony M. M. (1) dopuścił się w okresie od 18 września do 7 października 2014 r. a jego opis uzupełnia o (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. jako podmiot, który obok (...) sp. z o.o. pozorując działalność gospodarczą był w ramach tego czynu importerm paliwa i jego dostawcą do spółki (...) i z tą zmianą ustala, iż obie te spółki zaniechały odprowadzania podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 762.155,35 zł.;

5. za podstawę warunkowego zawieszenia orzeczonych kar pozbawienia wolności przyjmuje wobec oskarżonych:

a) D. K. (1) (pkt XIV);

b) M. K. (1) (pkt XX);

c) M. M. (1) (pkt XXXIII);

d) J. P. (1) (pkt XLII)

przepis art. 69 § 1 i 2 k.k., a wobec oskarżonych:

a) J. K. (pkt XXVI);

b) S. Z. (1) (pkt LXIII)

przepis art. 69 § 1, 2 i 3 k.k.

6) kwotę wynagrodzenia zasądzoną od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. za obronę z urzędu oskarżonego D. B. (1) w postępowaniu przed sądem I instancji podwyższa do 10800 złotych, a kwotę podatku VAT naliczonego od tej kwoty do 2484 złote;

7) zwalnia oskarżonego D. B. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie przed sądem I instancji;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. obrońcy z urzędu oskarżonego D. B. (1) i adw. Ł. M. obrońcy z urzędu oskarżonego E. Z. kwoty po 1476,00 zł., w tym 276 zł. podatku VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu tych oskarżonych w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat za II instancję:

- od D. K. (1) 6180 zł.

- od J. K. 20.300 zł.

- od M. M. (1) 6.180 zł.

- od E. Z. 6.300 zł.

- od W. Z. 12.400 zł.

- od S. Z. (1) 12.300 zł.

i obciąża ich pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w częściach im przypadających;

V. kosztami postępowania odwoławczego w zakresie dotyczącym oskarżonych M. K. (1) i J. P. (1) obciąża Skarb Państwa;

VI. zwalnia oskarżonego D. B. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE

D. B. (2) oskarżony o to, że:

I. w okresie od 1 lutego 2014 r. do 15 maja 2015 r. w O. i innych miejscach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, założył i kierował, wspólnie z W. Z. zorganizowaną grupą przestępczą, zakładającą ustalony podział ról i zadań, mającej na celu popełnianie przestępstw oraz przestępstw skarbowych związanych z obrotem paliwem i uszczupleniem podatku od towaru i usług, polegających na składaniu zawierających nieprawdę lub zatajających prawdę deklaracji podatkowych w zakresie podatku naliczonego i należnego, oraz polegających na podejmowaniu czynności, które miały na celu udaremnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia korzyści majątkowych związanych z popełnieniem opisanych przestępstw karno-skarbowych.

tj. o czyn z art. 258 § 3 kk;

II. w okresie od 1 lutego 2014 r. do 31 maja 2014 r. w O., P. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonywaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz kierując wspólnie z W. Z. zorganizowaną grupą przestępczą, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, wprowadzając w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od kwietnia 2014 r. do 31 maja 2014 r. rzekomo nabyła od spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. na podstawie 178 faktur VAT o nr (...) (...) (...) i od (...) do (...) paliwo w łącznej ilości 5.504.849 litrów o wartości netto 21.151.709,04 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.846.893,07 złotych oraz spółka (...) sp. z o.o. na podstawie 148 faktur VAT o numerach od (...) do (...) i numerach (...), (...), (...), (...) oraz od numeru (...) do (...) / (...) a także od numeru (...) (...) do (...) oraz od numeru (...) nabyła paliwo o łącznej wartości netto 16.741.297,81 plus podatek VAT w kwocie 3.850.498,50 zł, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom

krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 9.355.259,00 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

I. w okresie od 1 lutego 2014 r. do 31 maja 2014 r. w O., P. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa całe źródło dochodu oraz kierując wspólnie z W. Z. zorganizowaną grupą przestępczą, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, wprowadzając w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od kwietnia 2014 r. do 31 maja 2014 r. rzekomo nabyła od spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. na podstawie 178 faktur VAT o nr od (...) do (...) i od (...) do (...) i od (...) do (...) oraz od numeru (...) do (...) paliwo w łączne ilości 5.504.849 litrów o wartości netto 21.151.709,04 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.846.893,07 złotych oraz spółka (...) sp. z o.o. na podstawie 148 faktur VAT o numerach od (...) do (...) i numerach (...), (...), (...), (...) oraz od numeru (...) do (...) a także od numeru (...) do (...) oraz od numeru (...) od numeru (...) do numeru (...) nabyła paliwo o łącznej wartości netto 16.741.297,81 plus podatek VAT w kwocie 3.850.498,50 zł, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 9.355.259,00 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 76 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks i art. 37 § 1 pkt 2 kks i art. 37 § 1 pkt 5 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

III. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonywaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz kierując wspólnie z W. Z. zorganizowaną grupą przestępczą, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. brał udział w ustalonych z góry transakcjach zakupu paliwa, wprowadzając w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. nabyła od spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie 234 faktur VAT o nr:(...) do(...) i od numeru(...) do (...) i od (...) do (...) i o numerach (...), 79,08.2014, i od nr (...) od numeru (...) paliwo o wartości netto 27.951.368,1 złotych plus dodatek VAT w kwocie 6.428.814,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 6.428.814,00 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

IV. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz kierując wspólnie z W. Z. zorganizowaną grupą przestępczą w ramach zaplanowanego,

ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, wprowadzając w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. nabyła od spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie 234 faktur VAT o nr: od(...) do (...) i od numeru (...) do (...) i od (...) do (...) i o numerach (...), (...), i od nr (...) do numeru (...) paliwo o wartości netto 27.951.368,1 złotych plus podatek VAT w kwocie 6.428.814, 00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 6.428.814,00 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 76 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks i art. 37 § 1 pkt 2 kks i art. 37 § 1 pkt 5 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

V. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz kierując wspólnie z W. Z. zorganizowaną grupą przestępczą, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, wprowadzając w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. nabyła od spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. na podstawie 114 faktur VAT o nr: od (...) do (...) paliwo o wartości netto 13.324.029,95 złotych plus podatek VAT w kwocie 3.064.626,89 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 3.064.626,89 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

VI. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz kierując wspólnie z W. Z. zorganizowaną grupą przestępczą, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, wprowadzając w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. nabyła od spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. na podstawie 114 faktur VAT o nr: od (...) do (...) paliwo o wartości netto 13.324.029,95 złotych plus podatek VAT w kwocie 3.064.626,89 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 3.064.626,89 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 76 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks i art. 37 § 1 pkt 2 kks i art. 37 § 1 pkt 5 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

VII. w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz kierując wspólnie z W. Z. zorganizowaną grupą przestępczą, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, wprowadzając w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie 168 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 18.514.872,90 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.258.420,79 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 4.258.420,79 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

VIII. w okresie od 1 października 2014r. do 30 listopada 2014r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz kierując wspólnie z W. Z. zorganizowaną grupą przestępczą, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, wprowadzając w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie 168 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 18.514.872,90 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.258.420,79 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 4.258.420,79 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 76 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37§ 1 pkt 1 kks i art. 37 § 1 pkt 2 kks i art. 37 § 1 pkt 5 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

IX. w okresie od 09 października 2013 r. do dnia 10 kwietnia 2015 r. w O., P. i innych miejscach, działając w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonywał lub zlecał wykonanie szeregu operacji finansowych w postaci : podpisywania umów pożyczek pomiędzy podmiotami gospodarczymi, przelewów między rachunkami bankowymi założonymi na spółki, nad którymi sprawował kontrolę oraz przyjmował pieniądze w gotówce, pochodzące z wypłat z kont spółek, nad którymi sprawował kontrolę, a także wydawał polecenia wykonania transferu środków pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego - unikaniem zapłaty podatku VAT, związanego z obrotem paliwami przez spółki kontrolowane przez niego, w celu nadania ich działaniom pozorom legalności oraz utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia oraz miejsca ich ukrycia i tak:

- w okresie od 9 października 2013 r. do 15 października 2014, polecił W. B., pełniącego funkcję prezesa spółki (...) sp. z o.o., podpisanie trzech umów pożyczki z podmiotem o nazwie O. (...) z/s w P. na łączną kwotę 1.527,00 USD a następnie przyjęcia tych środków na firmowe rachunki bankowe prowadzone przez Bank (...) S.A., z których część następnie zasilila konto spółki (...) sp. z o.o. oraz w dniu 11 lutego 2014 r. przelał na rachunek spółki (...) sp. z o.o. z rachunku osobistego W. B. kwotę 77.000 USD, po czym środki te przelał na konto spółki (...) sp. z o.o. a także w dniu

07 lutego 2014 r. przelał z rachunku spółki (...) sp. z o.o. na rachunek spółki (...) kwotę 58.000, USD, a następnie środki te ponownie przesłał na konto spółki (...),

- w okresie od 13 marca 2014 r. do 12 czerwca 2014 r. przyjął kwotę 1.420.000 zł wypłaconych z rachunków (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. wypłaconych przez fikcyjnych właścicieli spółek, a przekazanych mu przez W. Z., a będących środkami pochodzącymi z nieuregulowania podatku VAT przez w/w spółki,
- w okresie od 30 maja 2014 r. do 28 sierpnia 2014 r. polecił wykonać lub wykonał przelewy z rachunku spółki (...) Sp. z o.o. prowadzonego przez (...) o nr (...) na konto firmy (...) LTD z/s na C. o nr (...) w łącznej kwocie 2.464.000 USD, a będących środkami pochodzącymi z nieuregulowania podatku VAT przez w/w spółkę,
- w okresie od 28 marca 2014 r. do dnia 16 maja 2014 r. polecił wykonać lub wykonał przelewy z rachunku spółki (...) Sp. z o.o. prowadzonego przez (...) o nr (...) (...) na konto firmy (...) LTD z/s na Cyprze o nr (...) w łącznej kwocie 1.791.341,70 USD oraz 16.215,00 Euro, a będących środkami pochodzącymi z nieuregulowania podatku VAT przez w/w spółkę,
- w okresie od 17 września do 29 września 2014 r. polecił wykonać lub wykonał przelewy z rachunku spółki (...) prowadzonym przez (...) o nr (...) na konto firmy (...) LTD z/s na C. o nr (...) w łącznej kwocie 350.000 USD oraz 53.000 Euro, będących środkami pochodzącymi z nieuregulowania podatku VAT przez w/w spółkę,
- w dniach 22 i 23 października 2014 r. wykonał dwa przelewy na łączną kwotę 180.000 USD z rachunku spółki (...) LTD w A. Bank o nr (...) na konto (...) SA z/s w P. o nr (...), podmiotu zarejestrowanego przez D. B. (1),
- w dniu 27 października 2014 r. polecił wykonać dwa przelewy na łączną kwotę 80.198,92 Euro z rachunku e.rachunku (...) o nr (...)
- prowadzonego w S., który to podmiot był dostawcą paliwa do spółki (...), spółki kontrolowanej przez D. B. (1), na rzecz podmiotu o nazwie I. (...) o nr (...),
- w okresie od dnia 7 stycznia 2014 r. do 15 lutego 2014, przelał na rachunek osobisty S. W. (1), prowadzony przez Bank (...) S.A. kwotę 150.000 zł, pochodzących z wpłat ze spółek (...) Sp. z o.o., J.. Sp. z o.o. a następnie polecił mu wypłacenie tych środków i przekazanie ich W. Z. oraz w dniu 11 lutego 2014 r. przekazał mu kwotę 200.100,00 zł, którą następnie polecił mu wpłacić na rachunek osobisty a następnie kwotę tą przelać na konto firmowe spółki (...) z o.o., gdzie S. W. (1) pełnił funkcję prezesa zarządu,
- okresie od 25 lutego 2015 r. do 10 kwietnia 2015 polecił S. W. (2) dyńie, j pełniącemu funkcję prezesa zarządu l. spółki (...) z siedzibą ma
- L., przelanie łącznie kwoty 150.000 USD firmowego rachunku wł. banku (...) na rzecz podmiotu o nazwie S. (...) z siedzibą wP., podmiotu zarejestrowanego przez D. B. (1), a będących środkami pochodzącymi z nieuregulowania podatku VAT przez spółki kontrolowane przez D. B. (1),

tj. o czyn z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 299 § 5 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk

D. K. (1) został oskarżony o to, że:

X. w okresie od 1 czerwca 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., G. i innych miejscach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zakładającej ustalony podział ról i zadań, mającej na celu popełnianie przestępstw oraz przestępstw skarbowych związanych z obrotem paliwem i uszczupleniem podatku od towaru i usług, polegających na składaniu zawierających nieprawdę lub zatajających prawdę deklaracji podatkowych w zakresie podatku naliczonego i należnego, oraz polegających na podejmowaniu czynności, które miały

na celu udaremnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia korzyści majątkowych związanych z popełnieniem opisanych przestępstw karno-skarbowych

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk;

XI. w okresie od 1 czerwca 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., G. innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, będąc współwłaścicielem oraz prokurentem spółki PHU (...) sp. z o.o. dokonał zakupów paliwa w spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości, co najmniej 330.000 litrów na łączną kwotę 1.710.022,43 zł, przez co brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą o nazwach (...) i (...), będącymi importerami paliwa i jego dostawcą do spółki (...), które nie odprowadziły do Skarbu Państwa należnych opłat z tytułu podatku od towaru i usług i pozorując działalność gospodarczą, wytwarzały nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), wprowadzając przy tym w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez te spółkę, co umożliwiło osobom sprawującym nieformalny nadzór nad spółkami (...) i (...), poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku naliczonego, zabór podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 393.305,16 złotych stanowiących mienie dużej wartości, otrzymując przy tym za swoją działalność kwotę 11 groszy za każdy zakupiony litr paliwa

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 12 kk;

XII. w okresie od 1 czerwca 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., G. innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, będąc współwłaścicielem oraz prokurentem spółki PHU (...) sp. z o.o. dokonał zakupów paliwa w spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości co najmniej 330.000 litrów na łączną kwotę 1.710.022,43 zł, przez co brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą o nazwach (...) i (...), będącymi importerami paliwa i jego dostawcą do spółki (...), które nie odprowadziły do Skarbu Państwa należnych opłat z tytułu podatku od towaru i usług i pozorując działalność gospodarczą, wytwarzały nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), wprowadzając przy tym w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez te spółkę, co umożliwiło osobom sprawującym nieformalny nadzór nad spółkami (...) i (...), poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku naliczonego, zabór podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 393.305,16 złotych stanowiących mienie dużej wartości, otrzymując przy tym za swoją działalność kwotę 11 groszy za każdy zakupiony litr paliwa

tj. o czyn z art. 76 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37§ 1 pkt 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

M. K. (1) został oskarżony o to, że:

XIV. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., W. i innych miejscach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zakładającej ustalony podział ról i zadań, mającej na celu popełnianie przestępstw oraz przestępstw skarbowych związanych z obrotem paliwem i uszczupleniem podatku od towaru i usług, polegających na składaniu zawierających nieprawdę lub zatajających prawdę deklaracji podatkowych w zakresie podatku naliczonego i należnego, oraz polegających na podejmowaniu czynności, które miały

na celu udaremnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia korzyści majątkowych związanych z popełnieniem opisanych przestępstw karno-skarbowych.

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk

XV. w okresie od marca 2014 r. do końca lipca 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, pełniąc funkcję prezesa zarządu spółki (...) Sp. z o.o. oraz osobą odpowiedzialną za zakupy paliwa w tej spółce, dokonał zakupów paliwa w spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości 629.998 litrów na łączną kwotę 3.316.234,41 zł, przez co brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą o nazwach (...) i (...), będące importerami paliwa i jego dostawcami do spółki (...), które nie odprowadziły do Skarbu Państwa należnych opłat z tytułu podatku od towaru i usług i pozorując działalność gospodarczą, wytwarzały nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), wprowadzając przy tym w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez te spółki, co umożliwiło osobom sprawującym nieformalny nadzór nad spółkami (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku naliczonego, zabór tego podatku, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 620.108,29 złotych stanowiących mienie znacznej wartości, otrzymując przy tym za swoją działalność kwotę 15 groszy za każdy zakupiony litr paliwa

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

XV. w okresie od marca 2014 r. do 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, pełniąc funkcję prezesa zarządu spółki (...) Sp. z o.o. oraz osobą odpowiedzialną za zakupy paliwa w tej spółce, dokonał zakupów paliwa w spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości 629.998 litrów na łączną kwotę 3.316.234,41 zł, przez co brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą o nazwach (...) i (...), będące importerami paliwa i jego j dostawcami do spółki (...), które nie odprowadziły do Skarbu Państwa należnych opłat z tytułu podatku od towaru i usług i pozorując działalność gospodarczą, wytwarzały nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), wprowadzając przy tym w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez te spółki, co umożliwiło osobom sprawującym nieformalny nadzór nad spółkami (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku naliczonego, zabór tego podatku, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 620.108,89 złotych stanowiących mienie znacznej wartości, otrzymując przy tym za swoją działalność kwotę 15 groszy za każdy zakupiony litr paliwa,

tj. o czyn z art. 76 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks i art. 37 § 1 pkt 2 kks i art. 37 § 1 pkt 5 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

J. K. został oskarżony o to, że:

XVI. w okresie od marca 2014 r. do sierpnia 2014 r. w O., M. i innych miejscach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zakładającej ustalony podział ról i zadań, mającej na celu popełnianie przestępstw oraz przestępstw skarbowych związanych z obrotem paliwem i uszczupleniem podatku od towaru i usług, polegających na składaniu zawierających nieprawdę lub zatajających prawdę deklaracji podatkowych w zakresie podatku naliczonego i należnego, oraz polegających na podejmowaniu czynności, które miały

na celu udaremnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia korzyści majątkowych związanych z popełnieniem opisanych przestępstw karno-skarbowych.

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk

XVII. w okresie od marca 2014 r. do sierpnia 2014 r. w O., P., M. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, będąc prokurentem i udziałowcem spółki (...) Sp. z o.o. oraz osobą odpowiedzialną za zakupy paliwa w tej spółce, dokonał zakupów paliwa w spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości 5.391.322 litrów na łączną kwotę 41.206.236,14 zł, przez co brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą o nazwach (...) i (...), będące importerami paliwa i jego dostawcami do spółki (...), które nie odprowadziły do Skarbu Państwa należnych opłat z tytułu podatku od towaru i usług i pozorując działalność gospodarczą, wytwarzały nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), wprowadzając przy tym w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez te spółki, co umożliwiło osobom sprawującym nieformalny nadzór nad spółkami (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 9.477.434,21 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości, otrzymując przy tym za swoją działalność kwotę co najmniej 310.725,29 zł

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

XVI. w okresie od marca 2014 r. do sierpnia 2014 r. w O., P., M. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, będąc prokurentem i udziałowcem spółki (...) Sp. z o.o. oraz osobą odpowiedzialną za zakupy paliwa w tej spółce, dokonał zakupów paliwa w spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości 5.391.322 litrów na łączną kwotę 41.206.236,14 zł, przez co brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą o nazwach (...) i (...), będące importerami paliwa i jego dostawcami do spółki (...), które nie odprowadziły do Skarbu Państwa należnych opłat z tytułu podatku od towaru i usług i pozorując działalność gospodarczą, wytwarzały nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), wprowadzając przy tym w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez te spółki, co umożliwiło osobom sprawującym nieformalny nadzór nad spółkami (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 9.477.434,21 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości, otrzymując przy tym za swoją działalność kwotę co najmniej 310.725,29 zł,

tj. o czyn z art. 76 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37§ 1 pkt 1 kks, art. 37 § 1 pkt 2 kks i art. 37 § 1 pkt 5 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6§ 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

M. M. (1) został oskarżony o to, że:

XX. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., B. i innych miejscach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zakładającej ustalony podział ról i zadań, mającej na celu popełnianie przestępstw oraz przestępstw skarbowych związanych z obrotem paliwem i uszczupleniem podatku od towaru i usług, polegających na składaniu zawierających nieprawdę lub zatajających prawdę deklaracji podatkowych w zakresie podatku naliczonego i należnego, oraz polegających na podejmowaniu czynności, które miały

na celu udaremnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia korzyści majątkowych związanych z popełnieniem opisanych przestępstw karno-skarbowych

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk

XXI. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., B. innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, będąc właścicielem firmy o nazwie Firma (...) dokonał zakupów paliwa w spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości co najmniej 800.000 litrów na łączną kwotę 3.313.718,93 zł, przez co brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, w których brała udział spółka pozorująca działalność gospodarczą o nazwie (...), będącym importerem paliwa i jego dostawcą do spółki (...), która nie odprowadziła do Skarbu Państwa należnych opłat z tytułu podatku od towaru i usług i pozorując działalność gospodarczą, wytwarzała nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), wprowadzając przy tym w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez tę spółkę, co umożliwiło osobom sprawującym nieformalny nadzór nad spółką (...), poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku naliczonego, zabór podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 762.155,35 złotych stanowiących mienie dużej wartości, otrzymując przy tym za swoją działalność kwotę 11 groszy za każdy zakupiony litr paliwa

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

XXII. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., B. innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, będąc właścicielem firmy o nazwie Firma (...) dokonał zakupów paliwa w spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości co najmniej 800.000 litrów na łączną kwotę 3.313.718,93 zł, przez co brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, w których brała udział spółka pozorująca działalność gospodarczą o nazwie (...), będącym importerem paliwa i jego dostawcą do spółki (...), która nie odprowadziła do Skarbu Państwa należnych opłat z tytułu podatku od towaru i usług i pozorując działalność gospodarczą, wytwarzała nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), wprowadzając przy tym w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez tę spółkę, co umożliwiło osobom sprawującym nieformalny nadzór nad spółką (...), poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku naliczonego, zabór podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 762.155,35 złotych stanowiących mienie dużej wartości, otrzymując przy tym za swoją działalność kwotę 11 groszy za każdy zakupiony litr paliwa

tj. o czyn z art. 76 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks, art. 37 § 1 pkt 2 kks, art. 37 § 1 pkt 5 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

J. P. (1) został oskarżony o to, że:

XXIII. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w O. i innych miejscach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zakładającej ustalony podział ról i zadań, mającej na celu popełnianie przestępstw oraz przestępstw skarbowych związanych z obrotem paliwem i uszczupleniem podatku od towaru i usług, polegających na składaniu zawierających nieprawdę lub zatajających prawdę deklaracji podatkowych w zakresie podatku naliczonego i należnego, oraz polegających na podejmowaniu czynności, które miały

na celu udaremnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia korzyści majątkowych związanych z popełnieniem opisanych przestępstw karno-skarbowych

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk

XXIV. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, pełniąc funkcję prezesa spółki (...) sp. z o.o., brał udział w nadawaniu pozorów prowadzenia działalności gospodarczej, na okoliczność czego wytwarzano nierzetelną dokumentację związaną z fikcyjnym obrotem danym towarem oraz odprowadzonym podatkiem należnym wynikającym z tych zdarzeń gospodarczych, w celu zmniejszenia obciążeń podatkowych w podatku VAT w związku z importem paliwa, co umożliwiło wprowadzenie w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzało pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie 234 faktur VAT o nr : od (...) do (...) i od numeru (...) do (...) i od (...) do (...)

i o numerach (...), (...), i od nr (...) do numeru (...) paliwo o wartości netto 27.951.368,1 złotych plus podatek VAT w kwocie 6.428.814,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 6.428.814.00 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

XXV. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, pełniąc funkcję prezesa spółki (...) sp. z o.o., brał udział w nadawaniu pozorów prowadzenia działalności gospodarczej, na okoliczność czego wytwarzano nierzetelną dokumentację związaną z fikcyjnym obrotem danym towarem oraz odprowadzonym podatkiem należnym wynikającym z tych zdarzeń gospodarczych, w celu zmniejszenia obciążeń podatkowych w podatku VAT w związku z importem paliwa, co umożliwiło wprowadzenie w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzało pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie 234 faktur VAT o nr : od(...)do (...) i od numeru (...) do (...) i od(...) do (...) i o numerach (...), (...), i od nr (...) do numeru (...) paliwo o wartości netto 27.951.368,1 złotych plus podatek VAT w kwocie 6.428.814,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 6.428.814,00 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 76 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks, art. 37 § 1 pkt 2 kks, art. 37 § 1 pkt 5 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

XXVI. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w W. i innych miejscach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, założonej i kierowanej przez D. B. (1) oraz inne osoby, podjął czynności zmierzające do udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia przestępczego pochodzenia, wykrycia i zajęcia środków płatniczych uzyskanych przez spółkę (...) w ten sposób, że kilkakrotnie z rachunku spółki

wypłacił gotówkę w łącznej kwocie 120.000 zł i pieniądze te przekazał W. Z., wiedząc, że środki te pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego - systemu przepływu fałszywych faktur VAT umożliwiających kompensatę zobowiązań podatkowych wynikających z tytułu podatku od towarów i usług

tj. o czyn z art. 299 § 1 kk i art. 299 § 5 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XXVII. w dniu 1 kwietnia 2014 r. w O. w Kancelarii Notarialnej posługując się podrobionym dowodem osobistym wydanym przez władze L. o nr (...) na nazwisko (...), wprowadzając w błąd notariusza sporządzającego akt notarialny, co do swojej tożsamości, uzyskał poświadczenie nieprawdy w akcie notarialnym o nr (...) dotyczącym sprzedaży udziałów w spółce (...) sp. z o.o.

tj. o czyn z art. 272 kk

E. Z. został oskarżony o to, że:

XXXI. w okresie od 1 lutego 2014 r. do 15 maja 2015 r. w O. i innych miejscach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zakładającej ustalony podział ról i zadań, mającej na celu popełnianie przestępstw oraz przestępstw skarbowych związanych z obrotem paliwem i uszczupleniem podatku od towaru i usług, polegających na składaniu zawierających nieprawdę lub zatajających prawdę deklaracji podatkowych w zakresie podatku naliczonego i należnego, oraz polegających na podejmowaniu czynności, które miały na celu udaremnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia korzyści majątkowych związanych z popełnieniem opisanych przestępstw karno-skarbowych

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk

XXXII. w okresie od 1 lutego 2014 r. do 31 maja 2014 r. w O., P. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT przez

osoby sprawujące nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. pomagał przy realizacji ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, przez znajdowanie osób będących zainteresowanych pełnieniem funkcji fikcyjnego prezesa spółki oraz dostarczanie fikcyjnych dokumentów, a także przewożąc wypłacone z rachunków spółki środki finansowe, co umożliwiło wprowadzenie w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzało pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od kwietnia 2014 r. do 31 maja 2014 r. rzekomo nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. na podstawie 178 faktur VAT o nr od (...) do (...) i od (...) do (...) i od (...) do (...) oraz od numeru (...) do (...) paliwo w łączne ilości 5.504.849 litrów o wartości netto 21.151.709,04 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.846.893,07 złotych oraz spółka (...) sp. z o.o. na podstawie 148 faktur VAT o numerach od (...) do (...) i numerach (...), (...), (...), (...) oraz od numeru (...) do (...) a także od numeru (...) do (...) oraz od numeru (...) do numeru (...) nabyła paliwo o łącznej wartości netto 16.741.297,81 plus podatek VAT w kwocie 3.850.498,50 zł, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 9.355.259,00 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

XXXIII. w okresie od 1 lutego 2014 r. do 31 maja 2014 r. w O., P. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego,

ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT przez osoby sprawujące nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. pomagał przy realizacji ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, przez znajduwanie osób będących zainteresowanych pełnieniem funkcji fikcyjnego prezesa spółki oraz dostarczanie fikcyjnych dokumentów, a także przewożąc wypłacone z rachunków spółki środki finansowe, co umożliwiło wprowadzenie w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzało pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od kwietnia 2014 r. do 31 maja 2014 r. rzekomo nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. na podstawie 178 faktur VAT o nr od (...) do (...) i od (...) do (...) i od (...) do (...) oraz od numeru (...) do (...) paliwo w łącznej ilości 5.504.849 litrów o wartości netto 21.151.709,04 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.846.893,07 złotych oraz spółka (...) sp. z o.o. na podstawie 148 faktur VAT o numerach od (...) do (...) i numerach (...), (...), (...), (...) oraz od numeru (...) do (...) a także od numeru (...) do (...) oraz od numeru (...) do numeru (...) nabyła paliwo o łącznej wartości netto 16.741.297,81 plus podatek VAT w kwocie 3.850.498,50 zł, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 9.355.259,00 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 76 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks i art. 37 § 1 pkt 2 kks i art. 37 § 1 pkt 5 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

XXXIV. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT przez osoby sprawujące nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. pomagał przy realizacji ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, przez znajduwanie osób będących zainteresowanych pełnieniem funkcji fikcyjnego prezesa spółki oraz dostarczanie fikcyjnych dokumentów a także przewożąc wypłacone z rachunków spółki środki finansowe, co umożliwiło wprowadzenie w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzało pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie 234 faktur VAT o nr : od (...) do(...) i od numeru (...) do (...) i od (...) do (...) i o numerach (...), (...), i od nr (...) do numeru (...) paliwo o wartości netto 27.951.368,1 złotych plus podatek VAT w kwocie 6.428.814,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 6.428.814,00 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

XXXV. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT przez osoby sprawujące nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. pomagał przy realizacji ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, przez znajduwanie osób będących zainteresowanych pełnieniem funkcji fikcyjnego prezesa spółki oraz dostarczanie fikcyjnych dokumentów a także

przewożąc wypłacone z rachunków spółki środki finansowe, co umożliwiło wprowadzenie w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzało pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...)

sp. z o.o. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie 234 faktur VAT o nr : od (...) do (...) i od numeru(...)do (...) i od (...) do (...) i o numerach (...), (...), i od nr (...) do numeru (...) paliwo o wartości netto 27.951.368,1 złotych plus podatek VAT w kwocie 6.428.814,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 6.428.814,00 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 76 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks i art. 37 § 1 pkt 2 kks i art. 37 § 1 pkt 5 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

XXXVI. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT przez osoby sprawujące nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. pomagał przy realizacji ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, przez znajduwanie osób będących zainteresowanych pełnieniem funkcji fikcyjnego prezesa spółki oraz dostarczanie fikcyjnych dokumentów a także przewożąc wypłacone z rachunków spółki środki finansowe, co umożliwiło wprowadzenie w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzało pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. na podstawie 114 faktur VAT o nr : od (...) do (...) paliwo o wartości netto 13.324.029,95 złotych plus podatek VAT w kwocie 3.064.626,89 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 3.064.626,89 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

XXXVII. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT przez osoby sprawujące nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. pomagał przy realizacji ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, przez znajduwanie osób będących zainteresowanych pełnieniem funkcji fikcyjnego prezesa spółki oraz dostarczanie fikcyjnych dokumentów a także przewożąc wypłacone z rachunków spółki środki finansowe, co umożliwiło wprowadzenie w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzało pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. na podstawie 114 faktur VAT o nr : od (...) do (...) paliwo o wartości netto 13.324.029,95 złotych plus podatek VAT w kwocie 3.064.626,89 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające

spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 3.064.626,89 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 76 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks i art. 37 § 1 pkt 2 kks i art. 37 § 1 pkt 5 kks w zw. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

XXXVIII. w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT przez osoby sprawujące nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. pomagał przy realizacji ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, przez znajdowanie osób będących zainteresowanych pełnieniem funkcji fikcyjnego prezesa spółki oraz dostarczanie fikcyjnych dokumentów a także przewożąc wypłacone z rachunków spółki środki finansowe, co umożliwiło wprowadzenie w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzało pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie 168 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 18.514.872,90 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.258.420,79 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 4.258.420,79 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 12 kk

XXXIX. w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT przez osoby sprawujące nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. pomagał przy realizacji ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, przez znajdowanie osób będących zainteresowanych pełnieniem funkcji fikcyjnego prezesa spółki oraz dostarczanie fikcyjnych dokumentów a także przewożąc wypłacone z rachunków spółki środki finansowe, co umożliwiło wprowadzenie w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzało pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie 168 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 18.514.872,90 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.258.420,79 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 4.258.420,79 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 76 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks i art. 37 § 1 pkt 2 kks i art. 37 § 1 pkt 5 kks i art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

XL. w okresie od 13 marca do dnia 12 czerwca 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przyjął od fikcyjnych prezesów spółek (...) i (...) pieniądze pochodzące z wypłat gotówkowych w łącznej wysokości 1.420.000 złotych z rachunków tych spółek, które to środki pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego

- systemu przepływu fałszywych faktur VAT związanych z unikaniem zapłaty podatku VAT, związanego z obrotem paliwami przez spółki kontrolowane przez D. B. (1) i W. Z., a które to środki zostały mu przekazane przez prezesów tych spółek bezpośrednio po wypłatach i które to środki przekazał W. Z.

tj. o czyn z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 299 § 5 kk w zw. z art. 12 k. i art. 65 § 1 kk

W. Z. został oskarżony o to, że:

XLI. w okresie od 1 lutego 2014 r. do 15 maja 2015 r. w O. i innych miejscach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, założył i kierował, wspólnie z D. B. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, zakładając ustalony podział ról i zadań, mającej na celu popełnianie przestępstw oraz przestępstw skarbowych związanych z obrotem paliwem i uszczupleniem podatku od towaru i usług, polegających na składaniu zawierających nieprawdę lub zatajających prawdę deklaracji podatkowych w zakresie podatku naliczonego i należnego, oraz polegających na podejmowaniu czynności, które miały na celu udaremnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia korzyści majątkowych związanych z popełnieniem opisanych przestępstw karno-skarbowych

tj. o czyn z art. 258 § 3 kk

XLII. w okresie od 1 lutego 2014 r. do 31 maja 2014 r. w O., P. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz kierując wspólnie z D. B. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, wprowadzając w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od kwietnia 2014 r. do 31 maja 2014 r. rzekomo nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. na podstawie 178 faktur VAT o nr od (...) do (...) i od (...) do (...) i od (...) do (...) oraz od numeru (...) do (...) paliwo w łącznej ilości 5.504.849 litrów o wartości netto 21.151.709,4 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.846.893,07 złotych oraz spółka (...) sp. z o.o. na podstawie 148 faktur VAT o numerach od (...) do (...) i numerach (...), (...), (...), (...) oraz od numeru (...) do (...) a także od numeru (...) do (...) oraz od numeru (...) do numeru (...) nabyła paliwo o łącznej wartości netto 16.741.297,81 plus podatek VAT w kwocie 3.850.498,50 zł, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 9.355.259,00 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

XLIII. w okresie od 1 lutego 2014 r. do 31 maja 2014 r. w O., P. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz kierując wspólnie z D. B. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, wprowadzając w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od kwietnia 2014 r. do 31 maja 2014 r. rzekomo nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. na podstawie 178 faktur VAT o nr od (...) do (...) i od (...) do (...) i od (...) do (...) oraz od numeru (...) do (...) paliwo w łącznej ilości 5.504.849 litrów o wartości netto 21.151.709,4

złoty plus podatek VAT w kwocie 4.846.893,07 złotych oraz spółka (...) sp. z o.o. na podstawie 148 faktur VAT o numerach od (...) do (...) i numerach (...), (...), (...), (...) oraz od numeru (...) do (...) a także od numeru (...) do (...) oraz od numeru (...) do numeru (...) nabyła paliwo o łącznej wartości netto 16.741.297,81 plus podatek VAT w kwocie 3.850.498,50 zł, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku

VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 9.355.259,00 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 76 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks i art. 37 § 1 pkt 2 kks i art. 37 § 1 pkt 5 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

XLIV. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz kierując wspólnie z D. B. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, wprowadzając w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie 234 faktur VAT o nr : od (...)do (...) i od numeru (...)do (...) i od (...) do (...) i o numerach (...), (...), i od nr (...) do numeru (...) paliwo o wartości netto 27.951.368,1 złotych plus podatek VAT w kwocie 6.428.814,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 6.428.814,00 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

XLV. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz kierując wspólnie z D. B. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, wprowadzając w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie 234 faktur VAT o nr: od (...)do(...) i od numeru(...) do (...) i od(...) do (...) i o numerach (...), (...), i od nr (...) do numeru (...) paliwo o wartości netto 27.951.368,1 złotych plus podatek VAT w kwocie 6.428.814,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 6.428.814,00 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 76 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks i art. 37 § 1 pkt 2 kks i art. 37 § 1 pkt 5 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

XLVI. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz kierując wspólnie z D. B. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, wprowadzając w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w

okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. na podstawie 114 faktur VAT o nr : od (...) do (...) paliwo o wartości netto 13.324.029,95 złotych plus podatek VAT w kwocie 3.064.626,89 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 3.064.626,89 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

XLVII. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz kierując wspólnie z D. B. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, wprowadzając w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. na podstawie 114 faktur VAT o nr: od (...) do (...) paliwo o wartości netto 13.324.029,95 złotych plus podatek VAT w kwocie 3.064.626,89 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 3.064.626,89 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 76 § 1 kks i art. 56§ 1 kks w zw. z art. 37§ 1 pkt 1 kks i art. 37 § 1 pkt 2 kks i art. 37 § 1 pkt 5 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

XLVIII. w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz kierując wspólnie z D. B. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, wprowadzając w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie 168 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 18.514.872,90 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.258.420.79 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające

spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 4.258.420,79 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

XLIX. w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz kierując wspólnie z D. B. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, wprowadzając w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę (...), (...) sp. z o.o. dokumentowała niżej wymienionymi poświadczającymi nieprawdę fakturami VAT, i tak: spółka (...) sp. z o.o. w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. nabyła od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie 168 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 18.514.872,90 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.258.420,79 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło, poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku VAT przez osoby zarządzające spółką (...) do zaboru podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 4.258.420,79 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości

tj. o czyn z art. 76 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks i art. 37 § 1 pkt 2 kks i art. 37 § 1 pkt 5 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

L. w okresie od 13 marca 2014 r. do dnia 12 czerwca 2014 r. w O. i W. oraz innych miejscach, działając w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonywał dyspozycji przelewów między rachunkami bankowymi spółek o nazwach (...), (...) oraz (...) sp. z o.o., w celu nadania ich działaniom pozorów legalności, co umożliwiło dokonanie przez fikcyjnych prezesów spółek (...) i (...) wypłat gotówkowych w łącznej wysokości 1.420.000 złotych z rachunków tych spółek, które to środki pochodziły z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego - systemu przepływu fałszywych faktur VAT związanych z unikaniem zapłaty podatku VAT, związanego z obrotem paliwami przez spółki kontrolowane przez niego, a które to środki zostały mu przekazane przez prezesów tych spółek bezpośrednio po wypłatach i które to środki przekazał D. B. (1),

tj. o czyn z art. 299 § 1 kk w zw. z art. 299 § 5 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk

S. Z. (1) został oskarżony o to, że:

LI. w okresie od 24 lutego 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., K. i innych miejscach, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zakładającej ustalony podział ról i zadań, mającej na celu popełnianie przestępstw oraz przestępstw skarbowych związanych z obrotem paliwem i uszczupleniem podatku od towaru i usług, polegających na składaniu zawierających nieprawdę lub zatajających prawdę deklaracji podatkowych w zakresie podatku naliczonego i należnego, oraz polegających na podejmowaniu czynności, które miały na celu udaremnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia korzyści majątkowych związanych z popełnieniem opisanych przestępstw karno-skarbowych

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk

LII. w okresie od 24 lutego 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., P., K. innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na

celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, będąc właścicielem formy o nazwie PHU (...) z siedzibą w K., dokonał zakupów paliwa w spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości co najmniej 1.010.032 litrów na łączną kwotę 11.146.196,16 zł, przez co brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą o nazwach (...), (...) i (...), będące importerami paliwa i jego dostawcami do spółki (...), które nie odprowadziły do Skarbu Państwa należnych opłat z tytułu podatku od towaru i usług i pozorując działalność gospodarczą, wytwarzały nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), wprowadzając przy tym w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez te spółki, co umożliwiło osobom sprawującym nieformalny nadzór nad spółkami (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o. i (...) poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku naliczonego, zabór podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego

rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 2.084.248,06 zł złotych stanowiących mienie wielkiej wartości, otrzymując przy tym za swoją działalność kwotę 30 groszy za każdy zakupiony litr paliwa

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

LIII. w okresie od 24 lutego 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., P., K. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach zaplanowanego, ustalonego i zaakceptowanego podziału ról i zadań, realizując z góry ustalony przepływ towarów, który miał na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej podatku VAT, będąc właścicielem formy o nazwie PHU (...) z siedzibą w K., dokonał zakupów paliwa w spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości co najmniej 1.010.032 litrów na łączną kwotę 11.146.196,16 zł, przez co brał udział w ustalonych z góry, transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą o nazwach (...), (...) i (...), będące importerami paliwa i jego dostawcami do spółki (...), które nie odprowadziły do Skarbu Państwa należnych opłat z tytułu podatku od towaru i usług i pozorując działalność gospodarczą, wytwarzały nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), wprowadzając przy tym w błąd pracowników Urzędów Skarbowych co do rzetelności przedkładanej dokumentacji podatkowej i stwarzając pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez te spółki, co umożliwiło osobom sprawującym nieformalny nadzór nad spółkami (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o. i (...) poprzez zaniechanie odprowadzenia podatku naliczonego, zabór podatku naliczonego, czym doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 2.084.248,06 złotych stanowiących mienie wielkiej wartości, otrzymując przy tym za swoją działalność kwotę 30 groszy za każdy zakupiony litr paliwa

tj. o czyn z art. 76 § 1 kks i art. 56 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks, art. 37 § 1 pkt 2 kks i art. 37 § 1 pkt 5 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 11.02.2022r. w sprawie sygn. akt II K 150/18:

I. oskarżonego **D. B. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia z tym ustaleniem w jego opisie, iż wyeliminował słowo „założył”, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył mu karę w rozmiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **D. B. (1)** w ramach zarzucanych mu czynów opisanych w punktach II, IV, VI i VIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 1 lutego 2014 roku do 30 listopada 2014 roku w O., W. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając w ramach ustalonego podziału ról, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, działając w celu nieuiszczenia należności publicznoprawnej w postaci należnego podatku od towarów i usług VAT przez osoby

sprawujące nieformalny nadzór nad podmiotami gospodarczymi (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. i (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. i czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodów umożliwił zaniechanie odprowadzenia należnego podatku od towarów i usług VAT, a mianowicie:

- w okresie od 1 lutego 2014 r. do 31 maja 2014 r. w O., P. i innych miejscach sprawując nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta udokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, iż (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od kwietnia 2014 r. do 31 maja 2014 r. rzekomo nabyła od (...) sp. z o.o. na podstawie 178 faktur VAT o nr (...) (...) (...) i od (...) do (...) paliwo w łącznej ilości 5.504.849 litrów o wartości netto 21.151.709,04 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.846.893,07 złotych, natomiast (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. na podstawie 148 faktur VAT o numerach od (...) do (...) i numerach (...), (...), (...), (...) oraz od numeru (...) do (...) / (...) a także od numeru (...) do (...) oraz od numeru (...), nabyła paliwo o łącznej wartości netto 16.741.297,81 plus podatek VAT w kwocie 3.850.498,50 zł, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 9.355.256,33 złotych;

- w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w O., W. i innych miejscach sprawując nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka dokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. nabyła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. na podstawie 234 faktur VAT o nr od (...) do (...) i od numeru (...) do (...) i od (...) do (...) i o numerach (...), (...) i od nr (...) do numeru (...) paliwo o wartości netto 27.951.368,10 złotych plus dodatek VAT w kwocie 6.428.814,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 6.428.814,00 złotych;

- w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., W. i innych miejscach, sprawując nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., stwarzając pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta dokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. nabyła od spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. na podstawie 114 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 13.324.029,95 złotych plus podatek VAT w kwocie 3.064.526,89 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 3.064.526,89 złotych;

- w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. w O., W. i innych miejscach, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta udokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. rzekomo nabyła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. na podstawie 168 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 18.851.337,03 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.335.808,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 4.355.808,00 złotych;

tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 500 (pięciuset) stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 1.500 (tysiąc pięćset) zł;

III. oskarżonego **D. B. (1)** w ramach zarzucanych mu czynów opisanych w punktach III, V, VII i IX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 1 lutego 2014 roku do 30 listopada 2014 roku w O., W. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając w ramach ustalonego podziału ról, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, działając w celu nieuiszczenia należnej należności publicznoprawnej w postaci podatku od towarów i usług VAT przez osoby sprawujące nieformalny nadzór nad podmiotami gospodarczymi (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. i (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. i czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodów umożliwił zaniechanie odprowadzenia należnego podatku od towarów i usług VAT w łącznej kwocie 23.184.405,22, co stanowi należność publicznoprawną wielkiej wartości, a mianowicie:

- w okresie od 1 lutego 2014 r. do 31 maja 2014 r. w O., P. i innych miejscach sprawując nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta udokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, iż (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od kwietnia 2014 r. do 31 maja 2014 r. rzekomo nabyła od (...) sp. z o.o. na podstawie 178 faktur VAT o nr (...) do (...) i od

(...) do (...) paliwo w łącznej ilości 5.504.849 litrów o wartości netto 21.151.709,04 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.846.893,07 złotych, natomiast (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. na podstawie 148 faktur VAT o numerach od (...) do (...) i numerach (...), (...), (...), (...) oraz od numeru (...) do (...) a także od numeru (...) do (...) oraz od numeru (...), nabyła paliwo o łącznej wartości netto 16.741.297,81 plus podatek VAT w kwocie 3.850.498,50 zł, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...)” należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 9.355.256,33 złotych;

- w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w O., W. i innych miejscach sprawując nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka dokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. nabyła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. na podstawie 234 faktur VAT o nr od (...) do (...) i od numeru (...) do (...) i od (...) do (...) i o numerach (...), (...) i od nr (...) do numeru (...) paliwo o wartości netto 27.951.368,10 złotych plus dodatek VAT w kwocie 6.428.814,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 6.428.814,00 złotych;

- w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., W. i innych miejscach, sprawując nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., stwarzając pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta dokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. nabyła od spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. na podstawie 114 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 13.324.029,95 złotych plus podatek VAT w kwocie 3.064.526,89 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 3.064.526,89 złotych;

- w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. w O., W. i innych miejscach, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta udokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. rzekomo nabyła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. na podstawie 168 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 18.851.337,03 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.335.808,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 4.335.808,00 złotych;

tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 62 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt. 1 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 1500 (tysiąc pięćset) zł;

IV. na podstawie art. 8 § 1 i 2 k.k.s. orzekł, że wykonaniu podlegają kary z pkt. II;

V. oskarżonego **D. B. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie X aktu oskarżenia z tym ustaleniem w jego opisie, iż oskarżony działał w krótkich okresach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 299 § 5 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 1.500 (tysiąc pięćset) zł;

VI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku orzeczone wobec oskarżonego **D. B. (1)** kary jednostkowe połączył i orzekł kary łączne pozbawienia wolności w wymiarze 7 (siedmiu) lat oraz grzywny w wymiarze 600 (sześciuset) stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 1.500 (tysiąc pięćset) zł;

VII. na podstawie art. 62 k.k. orzekł, iż oskarżony **D. B. (1)** orzeczoną wobec niego karę pozbawienia wolności winien odbywać w zakładzie karnym posiadającym system terapeutycznego oddziaływania dla osób z zaburzeniami osobowości;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **D. B. (1)** okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie od dnia 27 lutego 2017 roku godzina 10.15 do dnia 6 czerwca 2018 roku godzina 10.15;

IX. na podstawie art. 45 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku orzekł w stosunku do oskarżonego **D. B. (1)** przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 16.163.609 zł;

X. oskarżonego **D. K. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XI aktu oskarżenia;

XI. oskarżonego **D. K. (1)** w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 1 czerwca 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., G. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej jako prokurent PHU (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. udzielił innym osobom pomocy do nieuiszczenia należnego Skarbowi Państwa podatku od towarów i usług VAT w ten sposób, że dokonał zakupów paliwa w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości co najmniej 330.000 litrów na łączną kwotę 1.710.022,43 zł biorąc w ten sposób udział w transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą o nazwach (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. i (...) z siedzibą we W. będące importerami paliwa i jego dostawcami do spółki (...), które to podmioty pozorując działalność gospodarczą wytwarzały nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), co skutkowało zaniechaniem odprowadzenia przez spółki (...) i (...) należnego podatku od towarów i usług (...) w łącznej kwocie co najmniej 393.305,16 złotych, przy czym za swoją działalność otrzymał kwotę co najmniej 20.000 zł, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30

czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 150,00 (stu pięćdziesięciu) zł;

XII. oskarżonego **D. K. (1)** w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 1 czerwca 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., G. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej jako prokurent PHU (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. udzielił innym osobom pomocy do uszczuplenia należnego Skarbowi Państwa podatku od towarów i usług VAT w ten sposób, że dokonał zakupów paliwa w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości co najmniej 330.000 litrów na łączną kwotę 1.710.022,43 zł biorąc w ten sposób udział w transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą o nazwach (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. i (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. będące importerami paliwa i jego dostawcami do spółki (...), które to podmioty pozorując działalność gospodarczą wytwarzały nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), co skutkowało zaniechaniem odprowadzenia przez spółki (...) i (...) należnego podatku od towarów i usług VAT w łącznej kwocie co najmniej 393.305,16 złotych, przy czym za swoją działalność otrzymał kwotę łącznie co najmniej 20.000 zł, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) zł;

XIII. na podstawie art. 8 § 1 i 2 k.k.s. orzekł, że wykonaniu podlegają kary z pkt. XI;

XIV. na podstawie art. 68 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu **D. K. (1)** na okres próby 3 (trzech) lat;

XV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku orzekł w stosunku do oskarżonego **D. K. (1)** przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 20.000 zł;

XVI. oskarżonego **M. K. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XIV aktu oskarżenia;

XVII. oskarżonego **M. K. (1)** w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 26 marca 2014 r. do 31 lipca 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. udzielił innym osobom pomocy do nieuiszczenia należnego Skarbowi Państwa podatku od towarów i usług (...) w ten sposób, że dokonał zakupów paliwa w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości 629.998 litrów na łączną kwotę 3.316.234,41 zł biorąc w ten sposób udział w transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą o nazwach (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. i (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. będące importerami paliwa i jego dostawcami do spółki (...), które to podmioty pozorując działalność gospodarczą wytwarzały nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), co skutkowało zaniechaniem odprowadzenia przez spółki (...) i (...) należnego podatku od towarów i usług VAT w łącznej kwocie co najmniej 620.108,89 złotych, przy czym za swoją działalność otrzymał kwotę co najmniej 20.000 zł, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku

pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 150,00 (stu pięćdziesięciu) zł;

XVIII. oskarżonego **M. K. (1)** w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XVI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 26 marca 2014 r. do 31 lipca 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. udzielił innym osobom pomocy do uszczuplenia należnego Skarbowi Państwa podatku od towarów i usług VAT w ten sposób, że dokonał zakupów paliwa w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości 629.998 litrów na łączną kwotę 3.316.234,41 zł biorąc w ten sposób udział w transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą o nazwach (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. i (...) sp. z o.o. z siedzibą we P. będące importerami paliwa i jego dostawcami do spółki (...), które to podmioty pozorując działalność gospodarczą wytwarzały nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), co skutkowało zaniechaniem odprowadzenia przez spółki (...) i (...) należnego podatku od towarów i usług VAT w łącznej kwocie co najmniej 620.108,89 złotych, przy czym za swoją działalność otrzymał kwotę co najmniej 20.000 zł, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) zł;

XIX. na podstawie art. 8 § 1 i 2 k.k.s. orzekł, że wykonaniu podlegają kary z pkt. XVII;

XX. na podstawie art. 68 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu **M. K. (1)** na okres próby 3 (trzech) lat;

XXI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku orzekł w stosunku do oskarżonego **M. K. (1)** przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 20.000 zł;

XXII. oskarżonego **J. K.** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XVII aktu oskarżenia;

XXIII. oskarżonego **J. K.** w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XVIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od marca 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w O., M. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu jako prokurent (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. udzielił innym osobom pomocy do nieuiszczenia należnego Skarbowi Państwa podatku od towarów i usług VAT w ten sposób, że dokonał zakupów paliwa w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości 5.391.322 litrów na łączną kwotę 41.206.236,14 zł biorąc w ten sposób udział w transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą o nazwach (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. i (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. będące importerami paliwa i jego dostawcami do spółki (...), które to podmioty pozorując działalność gospodarczą wytwarzały nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), co skutkowało zaniechaniem odprowadzenia przez spółki (...) i (...) należnego podatku od towarów i usług VAT w łącznej kwocie co najmniej 9.477.434,21 złotych, przy czym za swoją działalność otrzymał kwotę co najmniej 140.000 zł, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k.

wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) stawek przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 200,00 (stu) zł;

XXIV. oskarżonego **J. K.** w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XIX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od marca 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w O., M. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu jako prokurent (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. udzielił innym osobom pomocy do uszczuplenia należnego Skarbowi Państwa podatku od towarów i usług VAT w ten sposób, że dokonał zakupów paliwa w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości 5.391.322 litrów na łączną kwotę 41.206.236,14 zł biorąc w ten sposób udział w transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą o nazwach (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. i (...) sp. z o.o. z siedzibą we P. będące importerami paliwa i jego dostawcami do spółki (...), które to podmioty pozorując działalność gospodarczą wytwarzały nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), co skutkowało zaniechaniem odprowadzenia przez spółki (...) i (...) należnego podatku od towarów i usług VAT

w łącznej kwocie co najmniej 9.477.434,21 złotych, co stanowiło należność wielkiej wartości, przy czym za swoją działalność otrzymał kwotę co najmniej 140.000 zł, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt. 1 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 200 (dwustu) zł;

XXV. na podstawie art. 8 § 1 i 2 k.k.s. orzekł, że wykonaniu podlegają kary z pkt. XXIII;

XXVI. na podstawie art. 68 § 1, 2 i 3 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu **J. K.** na okres próby 5 (pięciu) lat i oddał go pod dozór kuratora sądowego;

XXVII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku orzekł w stosunku do oskarżonego **J. K.** przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 140.000 zł;

XXVIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu **J. K.** okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie od dnia 11 lipca 2017 roku godzina 6.05 do dnia 20 września 2017 roku godzina 15.40 przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny 2 dziennym stawkom grzywny;

XXIX. oskarżonego **M. M. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XX aktu oskarżenia;

XXX. oskarżonego **M. M. (1)** w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 1 do 30 września 2014 r. w O., B. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej jako prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...)z siedzibą w B. udzielił innym osobom pomocy do nieuiszczenia należnego Skarbowi Państwa podatku od towarów i usług VAT w ten sposób, że dokonał zakupów paliwa w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości co najmniej 800.000 litrów na łączną kwotę 3.313.718,93 zł biorąc w ten sposób udział w transakcjach zakupu paliwa, w których brała udział spółka pozorująca działalność gospodarczą o nazwie (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. będącą importerem paliwa i jego dostawcą do spółki (...), który to podmiot pozorując działalność gospodarczą wytwarzał nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), co skutkowało zaniechaniem odprowadzenia przez spółkę (...) należnego podatku od towarów i usług VAT w łącznej kwocie co najmniej 762.155,35 złotych, przy czym za swoją działalność otrzymał kwotę co najmniej 20.000 zł, tj. uznał

go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 150,00 (stu pięćdziesięciu) zł;

XXXI. oskarżonego **M. M. (1)** w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 1 do 30 września 2014 r. w O., B. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej jako prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w B. udzielił innym osobom pomocy do uszczuplenia należnego Skarbowi Państwa podatku od towarów i usług VAT w ten sposób, że dokonał zakupów paliwa w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości litrów co najmniej 800.000 litrów na łączną kwotę 3.313.718,93 zł biorąc w ten sposób udział w transakcjach zakupu paliwa, w których brała udział spółka pozorująca działalność gospodarczą o nazwie (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. będąca importerem paliwa i jego dostawcą do spółki (...), który to podmiot pozorując działalność gospodarczą wytwarzał nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), co skutkowało zaniechaniem odprowadzenia przez spółkę (...) należnego podatku od towarów i usług VAT w łącznej kwocie co najmniej 762.155,35 złotych, przy czym za swoją działalność otrzymał kwotę co najmniej 20.000 zł, tj. uznał go

za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę pozbawienia wolności w wysokości 10 (dziesięciu) miesięcy oraz karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) zł;

XXXII. na podstawie art. 8 § 1 i 2 k.k.s. orzekł, że wykonaniu podlegają kary z pkt. XXX;

XXXIII. na podstawie art. 68 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu **M. M. (1)** na okres próby 3 (trzech) lat;

XXXIV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku orzekł w stosunku do oskarżonego **M. M. (1)** przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 20.000 zł;

XXXV. oskarżonego **J. P. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu w punkcie XXIII aktu oskarżenia;

XXXVI. oskarżonego **J. P. (1)** w ramach zarzucanego mu w punkcie XXIV aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 1 maja 2014 r. do dnia 31 sierpnia 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił innym osobom pomocy do nieuiszczenia należnego Skarbowi Państwa podatku od towarów i usług VAT w ten sposób, że posługując się nieprawdziwym nazwiskiem R. S. podpisał dokumenty, na mocy których osoba o takich danych nabyła udziały w spółce prawa handlowego oraz objęła funkcję prezesa spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., co nadało pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez ten podmiot, na okoliczność czego wytwarzano również nierzetelną dokumentację związaną z obrotem towarami w postaci paliwa dla celów podatkowych w postaci poświadczających nieprawdę faktur VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. nabyła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. na podstawie 234 faktur VAT o nr od(...) do (...) i od numeru (...)do (...) i od (...) do (...) i o

numerach (...), (...), i od nr (...) do numeru (...) paliwo o wartości netto 27.951.368,10 złotych plus podatek VAT w kwocie 6.428.814,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło

zaniechanie odprowadzenia należnego podatku VAT przez osoby faktycznie zarządzające spółką (...) w łącznej kwocie co najmniej 6.428.814.00 złotych, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 100,00 (stu) zł;

XXXVII. oskarżonego **J. P. (1)** w ramach zarzucanego mu w punkcie XXV aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 1 maja 2014 r. do dnia 31 sierpnia 2014 r. w O., W. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił innym osobom pomocy do nieuiszczenia należnego Skarbowi Państwa podatku od towarów i usług VAT w ten sposób, że posługując się nieprawdziwym nazwiskiem R. S. podpisał dokumenty, na mocy których osoba o takich danych nabyła udziały w spółce prawa handlowego oraz objęła funkcję prezesa spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., co nadało pozory prowadzenia działalności gospodarczej przez ten podmiot, na okoliczność czego wytwarzano również nierzetelną dokumentację związaną z obrotem towarami w postaci paliwa dla celów podatkowych w postaci poświadczających nieprawdę faktur VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. nabyła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. na podstawie 234 faktur VAT o nr od (...) do (...) i od numeru (...) do (...) i od(...) do (...) i o numerach (...), (...), i od nr (...) do numeru (...) paliwo o wartości netto 27.951.368,10 złotych plus podatek VAT w kwocie 6.428.814,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia należnego podatku VAT przez osoby faktycznie zarządzające spółką (...) w łącznej kwocie co najmniej 6.428.814.00 złotych stanowiącej należność wielkiej wartości, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1 k.k.s. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt. 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 100 (stu) zł;

XXXVIII. na podstawie art. 8 § 1 i 2 k.k.s. orzekł, że wykonaniu podlegają kary z pkt. XXXVI;

XXXIX. oskarżonego **J. P. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXVI aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż oskarżony nie brał udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oraz nie znał szczegółów czynu zabronionego, z którego pochodziły środki pieniężne, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 299 § 5 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XL. oskarżonego **J. P. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXVII aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż oskarżony nie brał udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 272 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XLI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku orzeczone wobec oskarżonego **J. P. (1)** kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną w rozmiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XLII. na podstawie art. 68 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu **J. P. (1)** na okres próby 4 (czterech) lat i oddał go pod dozór kuratora sądowego;

XLIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku orzekł w stosunku do oskarżonego **J. P. (1)** przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 15.000 zł;

XLIV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu **J. P. (1)** okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie dnia 18 października 2017 roku przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny 2 dziennym stawkom grzywny;

XLV. oskarżonego **E. Z.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXXI aktu oskarżenia tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XLVI. oskarżonego **E. Z.** w ramach zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XXXII, XXXIV, XXXVI i XXXVIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 1 lutego 2014 roku do 30 listopada 2014 roku w O., W. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach ustalonego podziału ról, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, działając w celu nieuiszczenia należności publicznoprawnej w postaci należnego podatku od towarów i usług VAT przez osoby sprawujące nieformalny nadzór nad podmiotami gospodarczymi (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. i (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. i czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodów, udzielił pomocy do zaniechania odprowadzenia należnego podatku od towarów i usług VAT, a mianowicie:

- w okresie od 1 lutego 2014 r. do 31 maja 2014 r. w O., P. innych miejscach udzielił pomocy osobom sprawującym nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. w ten sposób, że znajdował osoby będące zainteresowane pełnieniem funkcji fikcyjnego prezesa spółki, dostarczał fikcyjnych dokumentów, a także przewoził wypłacone z rachunków spółki środki finansowe, dzięki czemu wymieniony podmiot brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta udokumentowała wystawiając

poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, iż (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od kwietnia 2014 r. do 31 maja 2014 r. rzekomo nabyła od (...) sp. z o.o. na podstawie 178 faktur VAT o nr (...) do (...) i od (...) do (...) paliwo w łącznej ilości 5.504.849 litrów o wartości netto 21.151.709,04 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.846.893,07 złotych, natomiast (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. na podstawie 148 faktur VAT o numerach od (...) do (...) i numerach (...), (...), (...), (...) oraz od numeru (...) do (...) / (...) a także od numeru (...) do (...) oraz od numeru (...), nabyła paliwo o łącznej wartości netto 16.741.297,81 plus podatek VAT w kwocie 3.850.498,50 zł, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...)” należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 9.355.256,33 złotych;

- w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w O., W. i innych miejscach udzielił pomocy osobom sprawującym nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. w ten sposób, że znajdował osoby będące zainteresowane pełnieniem funkcji fikcyjnego prezesa spółki, dostarczał fikcyjnych dokumentów, a także przewoził wypłacone z rachunków spółki środki finansowe, dzięki czemu wymieniony podmiot brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka dokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. nabyła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. na podstawie 234

faktur VAT o nr od (...) do(...) i od numeru (...) do (...) i od (...) do (...) i o numerach (...), (...) i od nr (...) do numeru (...) paliwo o wartości netto 27.951.368,10 złotych plus dodatek VAT w kwocie 6.428.814,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 6.428.814,00 złotych;

- w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., W. i innych miejscach, udzielił pomocy osobom sprawującym nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. w ten sposób, że znajdował osoby będące zainteresowane pełnieniem funkcji fikcyjnego prezesa spółki, dostarczał fikcyjnych dokumentów, a także przewoził wypłacone z rachunków spółki środki finansowe, dzięki czemu wymieniony podmiot brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta dokumentowała wystawiając poświadczającą nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. nabyła od spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. na podstawie 114 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 13.324.029,95 złotych plus podatek VAT w kwocie 3.064.526,89 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 3.064.526,89 złotych;

- w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. w O., W. i innych miejscach udzielił pomocy osobom sprawującym nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. w ten sposób, że znajdował osoby będące zainteresowane pełnieniem funkcji fikcyjnego prezesa spółki, dostarczał fikcyjnych dokumentów, a także przewoził wypłacone z rachunków spółki środki finansowe, dzięki czemu wymieniony podmiot brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta udokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. rzekomo nabyła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. na podstawie 168 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 18.851.337,03 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.335.808,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 4.335.808,00 złotych;

tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 200 (dwustu) zł;

XLVII. oskarżonego **E. Z.** w ramach zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XXXIII, XXXV, XXXVII i XXIX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 1 lutego 2014 roku do 30 listopada 2014 roku w O., W. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach ustalonego podziału ról, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, mając na celu nieuiszczenie należności publicznoprawnej w postaci podatku od towarów i usług VAT przez osoby sprawujące nieformalny nadzór nad podmiotami gospodarczymi (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. i (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. i czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodów udzielił pomocy do zaniechania odprowadzenia należnego podatku od towarów i usług VAT w łącznej kwocie 23.184.405,22, co stanowi należność publicznoprawną wielkiej wartości, a mianowicie:

- w okresie od 1 lutego 2014 r. do 31 maja 2014 r. w O., P. i innych miejscach udzielił pomocy osobom sprawującym nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. w ten sposób, że znajdował osoby będące zainteresowane pełnieniem funkcji fikcyjnego prezesa spółki, dostarczał fikcyjnych dokumentów, a także przewoził wypłacone z rachunków spółki środki finansowe, dzięki czemu wymieniony podmiot brał udział w transakcjach zakupu stwarzając

przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta udokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, iż (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od kwietnia 2014 r. do 31 maja 2014 r. rzekomo nabyła od (...) sp. z o.o. na podstawie 178 faktur VAT o nr (...) do (...) i od (...) do (...) paliwo w łącznej ilości 5.504.849 litrów o wartości netto 21.151.709,04 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.846.893,07 złotych, natomiast (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. na podstawie 148 faktur VAT o numerach od (...) do (...) i numerach (...), (...), (...), (...) oraz od numeru (...) do (...) / (...) a także od numeru (...) do (...) oraz od numeru (...), nabyła paliwo o łącznej wartości netto 16.741.297,81 plus podatek VAT w kwocie 3.850.498,50 zł, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...)” należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 9.355.256,33 złotych;

- w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w O., W. i innych miejscach udzielił pomocy osobom sprawującym nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. w ten sposób, że znajdował osoby będące zainteresowane pełnieniem funkcji fikcyjnego prezesa spółki, dostarczał fikcyjnych dokumentów, a także przewoził wypłacone z rachunków spółki środki finansowe, dzięki czemu wymieniony podmiot brał udział w transakcjach zakupu stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka dokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. nabyła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. na podstawie 234 faktur VAT o nr od (...) do (...) i od numeru (...) do (...) i od (...) do (...) i o numerach (...), (...) i od nr (...) do numeru (...) paliwo o wartości netto 27.951.368,10 złotych plus dodatek VAT w kwocie 6.428.814,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 6.428.814,00 złotych;

- w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., W. i innych miejscach, udzielił pomocy osobom sprawującym nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. w ten sposób, że znajdował osoby będące zainteresowane pełnieniem funkcji fikcyjnego prezesa spółki, dostarczał fikcyjnych dokumentów, a także przewoził wypłacone z rachunków spółki środki finansowe, dzięki czemu wymieniony podmiot brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta dokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. nabyła od spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. na podstawie 114 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 13.324.029,95 złotych plus podatek VAT w kwocie 3.064.526,89 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 3.064.526,89 złotych;

- w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. w O., W. i innych miejscach, udzielił pomocy osobom sprawującym nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. w ten sposób, że znajdował osoby będące zainteresowane pełnieniem funkcji fikcyjnego prezesa spółki, dostarczał fikcyjnych dokumentów, a także przewoził wypłacone z rachunków spółki środki finansowe, dzięki czemu wymieniony podmiot brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta udokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. rzekomo nabyła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. na podstawie 168 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 18.851.337,03 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.335.808,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 4.335.808,00 złotych;

tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w

zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt. 1 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 200,00 (dwustu) zł;

XLVIII. na podstawie art. 8 § 1 i 2 k.k.s. orzekł, że wykonaniu podlegają kary z pkt. XLVI;

XLIX. oskarżonego **E. Z.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XL aktu oskarżenia z tym ustaleniem w jego opisie, iż przyjął, że oskarżony działał w krótkich okresach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył mu karę w rozmiarze 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

L. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku orzeczone wobec oskarżonego **E. Z.** kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną w rozmiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

LI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku orzekł w stosunku do oskarżonego **E. Z.** przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 30.000 zł;

LII. oskarżonego **W. Z.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XLI aktu oskarżenia z tym ustaleniem w jego opisie, iż eliminuje słowo „założył”, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy wolności;

LIII. oskarżonego **W. Z.** w ramach zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XLII, XLIV, XLVI i XLVIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 1 lutego 2014 roku do 30 listopada 2014 roku w O., W. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach ustalonego podziału ról, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, działając w celu nieuiszczenia należności publicznoprawnej w postaci należnego podatku od towarów i usług VAT przez osoby sprawujące nieformalny nadzór nad podmiotami gospodarczymi (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. i (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. i czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodów umożliwił zaniechanie odprowadzenia należnego podatku od towarów i usług VAT, a mianowicie:

- w okresie od 1 lutego 2014 r. do 31 maja 2014 r. w O., P. i innych miejscach sprawując nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta udokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, iż (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od kwietnia 2014 r. do 31 maja 2014 r. rzekomo nabyła od (...) sp. z o.o. na podstawie 178 faktur VAT o nr (...) do (...) i od (...) do (...) paliwo w łącznej ilości 5.504.849 litrów o wartości netto 21.151.709,04 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.846.893,07 złotych, natomiast (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. na podstawie 148 faktur VAT o numerach od (...) do (...) i numerach (...), (...), (...), (...) oraz od numeru (...) do (...) / (...) a także od numeru (...) do (...) oraz od numeru (...), nabyła paliwo o łącznej wartości netto 16.741.297,81 plus podatek VAT w kwocie 3.850.498,50 zł, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...)” należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 9.355.256,33 złotych;

- w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w O., W. i innych miejscach sprawując nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej

działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka dokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. nabyła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. na podstawie 234 faktur VAT o nr od (...) do (...) i od numeru (...) do (...) i od (...) do (...) i o numerach (...), (...) i od nr (...) do numeru (...) paliwo o wartości netto 27.951.368,10 złotych plus dodatek VAT w kwocie 6.428.814,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 6.428.814,00 złotych;

- w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., W. i innych miejscach, sprawując nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., stwarzając pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta dokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. nabyła od spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. na podstawie 114 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 13.324.029,95 złotych plus podatek VAT w kwocie 3.064.526,89 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 3.064.526,89 złotych;

- w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. w O., W. i innych miejscach, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta udokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. rzekomo nabyła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. na podstawie 168 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 18.851.337,03 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.335.808,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 4.335.808,00 złotych;

tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 300 (trzystu) zł;

LIV. oskarżonego **W. Z.** w ramach zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XLIII, XLV, XLVII i XLIX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 1 lutego 2014 roku do 30 listopada 2014 roku w O., W. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w ramach ustalonego podziału ról, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, działając w celu nieuiszczenia należności publicznoprawnej w postaci należnego podatku od towarów i usług VAT przez osoby sprawujące nieformalny nadzór nad podmiotami gospodarczymi (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. i (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. i czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodów umożliwił zaniechanie odprowadzenia należnego podatku od towarów i usług VAT w łącznej kwocie 23.184.405,22, co stanowi należność publicznoprawną wielkiej wartości, a mianowicie:

- w okresie od 1 lutego 2014 r. do 31 maja 2014 r. w O., P. i innych miejscach sprawując nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta udokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, iż (...) sp. z o.o. z siedziba w W. w okresie od kwietnia 2014 r. do 31 maja 2014 r. rzekomo nabyła od (...) sp. z o.o. na podstawie 178 faktur VAT o nr (...) do (...) i od (...) do (...) paliwo w łącznej ilości 5.504.849 litrów o wartości netto 21.151.709,04 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.846.893,07 złotych, natomiast (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. na podstawie 148 faktur VAT o numerach od (...) do (...) i numerach (...), (...), (...),

(...) oraz od numeru (...) do (...) / (...) a także od numeru (...) do (...) oraz od numeru (...), nabyła paliwo o łącznej wartości netto 16.741.297,81 plus podatek VAT w kwocie 3.850.498,50 zł, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...)” należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 9.355.256,33 złotych;

- w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. w O., W. i innych miejscach sprawując nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka dokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 maja 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. nabyła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. na podstawie 234 faktur VAT o nr od (...) do (...) i od numeru(...) do (...) i od(...) do (...) i o numerach (...), (...) i od nr (...) do numeru (...) paliwo o wartości netto 27.951.368,10 złotych plus dodatek VAT w kwocie 6.428.814,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 6.428.814,00 złotych;

- w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. w O., W. i innych miejscach, sprawując nieformalny nadzór nad (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., stwarzając pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta dokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 września 2014 r. do 30 września 2014 r. nabyła od spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. na podstawie 114 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 13.324.029,95 złotych plus podatek VAT w kwocie 3.064.526,89 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 3.064.526,89 złotych;

- w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. w O., W. i innych miejscach, sprawując nieformalny nadzór nad spółką (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. brał udział w transakcjach zakupu paliwa stwarzając przy tym pozory prowadzenia faktycznej działalności gospodarczej przez spółkę (...), co spółka ta udokumentowała wystawiając poświadczające nieprawdę faktury VAT, z których wynikało, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od 1 października 2014 r. do 30 listopada 2014 r. rzekomo nabyła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. na podstawie 168 faktur VAT o nr od (...) do (...) paliwo o wartości netto 18.851.337,03 złotych plus podatek VAT w kwocie 4.335.808,00 złotych, które to paliwo następnie zostało sprzedane odbiorcom krajowym, co umożliwiło zaniechanie odprowadzenia przez osoby zarządzające spółką (...) należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 4.335.808,00 złotych;

tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 62 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1, 2 i 5 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt. 1 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 300,00 (trzystu) zł;

LV. na podstawie art. 8 § 1 i 2 k.k.s. orzekł, że wykonaniu podlegają kary z pkt. LIII;

LVI. oskarżonego **W. Z.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie L aktu oskarżenia z tym ustaleniem w jego opisie, iż przyjął, że oskarżony działał w krótkich okresach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tego przepisu skazał go, zaś na podstawie art. 299 § 5 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

LVII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku orzeczone wobec oskarżonego **W. Z.** kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną w rozmiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

LVIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku orzekł w stosunku do oskarżonego **W. Z.** przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 160.000 zł;

LIX. oskarżonego **S. Z. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LI aktu oskarżenia;

LX. oskarżonego **S. Z. (1)** w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LII uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 24 marca 2014 do dnia 30 września 2014 r. w O., K. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu jako prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w K. udzielił innym osobom pomocy do nieuiszczenia należnego Skarbowi Państwa podatku od towarów i usług VAT w ten sposób, że dokonał zakupów paliwa w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości co najmniej 1.010.032 litrów na łączną kwotę 11.146.196,16 zł biorąc w ten sposób udział w transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą o nazwach (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. i (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. będące importerami paliwa i jego dostawcami do spółki (...), które to podmioty pozorując działalność gospodarczą wytwarzały nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), co skutkowało zaniechaniem odprowadzenia przez spółki (...), (...) i (...) należnego podatku od towarów i usług VAT w łącznej kwocie co najmniej 2.084.248,06 złotych, przy czym za swoją działalność otrzymał kwotę co najmniej 60.000 zł, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 200,00 (stu) zł;

LXI. oskarżonego **S. Z. (1)** w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LIII uznał za winnego tego, że w okresie od 24 lutego 2014 roku do dnia 30 września 2014 roku w O., K. i innych miejscach, działając w krótkich odstępach czasu, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu jako prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w K. udzielił innym osobom pomocy do uszczuplenia należnego Skarbowi Państwa podatku od towarów i usług VAT w ten sposób, że dokonał zakupów paliwa w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w ilości co najmniej 1.010.032 litrów na łączną kwotę 11.146.196,16 zł biorąc w ten sposób udział w transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą o nazwach (...) sp. z o.o. z siedzibą w G., (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. i (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. będące importerami paliwa i jego dostawcami do spółki (...), które to podmioty pozorując działalność gospodarczą wytwarzały nierzetelne dokumenty w postaci faktur VAT wystawianych na rzecz spółki (...), co skutkowało zaniechaniem odprowadzenia przez spółki (...), (...) i (...) należnego podatku od towarów i usług VAT w łącznej kwocie co najmniej 2.084.248,06 złotych, co stanowiło należność wielkiej wartości, przy czym za swoją działalność otrzymał kwotę co najmniej 60.000 zł, tj. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt. 1 k.k.s. i art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 200 (dwustu) zł;

LXII. na podstawie art. 8 § 1 i 2 k.k.s. orzekł, że wykonaniu podlegają kary z pkt. LX;

LXIII. na podstawie art. 68 § 1, 2 i 3 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu **S. Z. (1)** na okres próby 4 (czterech) lat i oddaje go pod dozór kuratora sądowego;

LIV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku orzekł w stosunku do oskarżonego **S. Z. (1)** przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 60.000 zł;

LXV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu **S. Z. (1)** okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie dnia 25 lipca 2017 roku przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny 2 dziennym stawkom grzywny;

LVI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. M. Kancelaria Adwokacka w O. kwotę 3.600,00 zł tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego E. Z. wykonywaną z urzędu w postępowaniu sądowym oraz kwotę 828,00 zł tytułem stawki podatku VAT naliczonego od kwoty tego wynagrodzenia, zaś na rzecz adw. M. P. Kancelaria Adwokacka w O. kwotę 5400,00 zł tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego D. B. (1) wykonywaną z urzędu w postępowaniu sądowym oraz kwotę 1242,00 zł tytułem stawki podatku VAT naliczonego od kwoty tego wynagrodzenia i kwotę 450,00 tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego D. B. (1) wykonywaną z urzędu w postępowaniu przygotowawczym oraz kwotę 103,50 zł tytułem stawki podatku VAT naliczonego od kwoty tego wynagrodzenia;

LVII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego J. P. (1) od obowiązku zapłaty Skarbowi Państwa kosztów sądowych oraz oskarżonego D. B. (1) od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej;

LVIII. na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. kosztami postępowania w 6/50 obciążył Skarb Państwa;

LIX. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3, 4, 5, art. 3 ust. 1 i art. 6 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. (Dz. U. Nr 49, poz. 223) zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty:

- od oskarżonego D. K. (1) 6.180 zł;

- od oskarżonego M. K. (1) 6.180 zł;

- od oskarżonego J. K. 20.300 zł;

- od oskarżonego M. M. (1) 6.180 zł

- od oskarżonego E. Z. 6.300 zł;

- od oskarżonego W. Z. 12.400 zł

- od oskarżonego S. Z. (1) 12.300 zł tytułem opłat sądowych i obciążył ich kosztami postępowania: D. K. (1), M. K. (1), J. K., M. M. (1) i S. Z. (1) po 2/50 części, D. B. (1), W. Z. i E. Z. po 10/50 części.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego D. B. (1), na podstawie art. 425 § 1, § 2 i § 3 k.p.k. w zw. z art. 444 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości, na korzyść oskarżonego, również w zakresie rozstrzygnięcia w pkt LVI wyroku - w zakresie wysokości kosztów przyznanych za obronę wykonywaną z urzędu.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. art. 438 pkt 3 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1a k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego sprzeczną z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, polegającą na:

a) przyznaniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom innym współoskarżonym, w szczególności W. Z., przy jednoczesnym uznaniu, że wyjaśnienia te bezpodstawnie nie obciążają D. B. (1),

b) odmowie wyjaśnieniom D. B. (1), w zakresie twierdzenia, że współoskarżony W. Z. pomawia go o popełnienie przestępstw i przerzuca na niego winę i sprawstwo popełnionych czynów,

c) uznaniu, że treść wyjaśnień oskarżonego D. B. (1) ma związek z cechującą go osobowością dysocjalną, co stwarza w ocenie Sądu podstawę do odmowy nadania im waloru wiarygodności,

- podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego winna skutkować przyjęciem, iż wyjaśnienia W. Z. nie znajdują oparcia w pozostałych dowodach przeprowadzonych w sprawie, a contrario wyjaśnienia oskarżonego D. B. (1), a w konsekwencji błędne ustalenia faktyczne powodujące uznaniem, że D. B. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

2. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego sprzeczną z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, polegającą na błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie całokształtu materiału dowodowego skutkująca błędem w ustalenia faktycznych i uznaniem, że oskarżony D. B. (1) kierował wspólnie z W. Z. zorganizowaną grupą przestępczą oraz popełnił zarzucane mu czyny, podczas gdy odmienna ocena materiału dowodowego w sprawie winna doprowadzić Sąd do wniosku, iż to oskarżony D. B. (1) nie kierował zorganizowaną grupą przestępczą oraz nie prowadził wiodącej roli w zarzucanych mu przestępstwach,

3. art. 2 § 2 w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez zaniechanie, zwrócenia się z urzędu przez Sąd, o udzielenie informacji do właściwych organów administracji skarbowej oraz do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w O. o postępowaniach skarbowych toczących się z udziałem D. B. (1) oraz spółek objętych aktem oskarżenia, w związku z uzyskaniem której to informacji Sąd miałby możliwość weryfikacji twierdzeń oskarżonych w m.in. w zakresie:

a) źródła pochodzenia środków pieniężnych na kontach spółek,

b) wysokości niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa w postaci zaniechania odprowadzenia należnego podatku VAT,

c) roli oskarżonych w procesie decyzyjnym w poszczególnych spółkach, o których mowa w treści aktu oskarżenia,

- co miało wpływ na ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz błęd w ustaleniach faktycznych co do powyższych okoliczności,

4. art. 170 § 1 pkt: 2 - 6 i § 1a k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie postanowieniem z dnia 14 stycznia 2022 r. wniosków dowodowych obrońcy oraz oskarżonego D. B. (1) i uznanie, że okoliczności, które mają być udowodnione tymi dowodami nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy albo okoliczność jest częściowo udowodniona z treścią wniosku, dowód ten jest nieprzydatny, dowodu nie da się przeprowadzić, wniosek w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania i wniosek został zgłoszony po określonym przez sąd terminie, w zakresie:

a) zwrócenia się do KAS, WSA w O. i W. oraz SR (...) oraz o przesłuchanie świadków - wniosek k. 17496 i 19678,

- b) zobowiązania spółki (...) do udzielenia informacji - wniosek k. 17800 i k. 18545,
- c) dopuszczenie i przeprowadzenia dowodu z dokumentów - wniosek k. 18133,
- d) dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego rewidenta
 - wniosek k. 18824-18827 oraz k. 19679,
- e) udzielenia informacji - wniosek k. 18831,
- f) dopuszczenie i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego fonoskopa
 - wniosek k. 18820,
- g) dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z dokumentów i zwrócenia się o informację, a także przesłuchania świadków - wniosek k. 18867 oraz k. 21104,
- h) dołączenia dokumentów z akt postępowania prokuratorskiego- wniosek k. 21212,
- i) dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki - wniosek, k. 21548,
- j) zwrócenia się do (...) wniosek k. 21783,
 - podczas gdy okoliczności, które miały być udowodnione powyższymi dowodami miały istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, czy stanowi on przestępstwo i jakie, co miało wpływ na błędne ustalenie stanu faktycznego i uznanie, że D. B. (1) popełnił zarzucane czyny,

5. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 203 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. a contrario poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii nowego zespołu biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii - wniosek k. 21543 i k. 21634, podczas gdy opinia wydana w sprawie, z uwagi na sprzeczności w jej treści oraz niejasność wypowiedzi wymagała przeprowadzenia jej na nowo,

6. art. 198 § 1 k.p.k. poprzez udostępnienie biegłym powołanym do opiniowania stanu zdrowia psychicznego D. B. (1) wszelką możliwą jego dokumentację - w tym wszystkie uprzednie opinie biegłych - sporządzone nie tylko do niniejszej sprawy, ale również do sprawy prawomocnie zakończonej o sygn. akt II K 137/15 w sytuacji, gdy opinie te były niejasne, niepełne oraz zachodziły sprzeczności między innymi opiniami, co sprawia, że nowa opinia biegłych została wydana z naruszeniem zasady obiektywizmu, co miało wpływ na prawidłowe ustalenie stanu zdrowia psychicznego oskarżonego,

7. art. 168a k.p.k. a contrario w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. poprzez dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z nagrań oraz ich stenogramów zabezpieczonych przez stronę litewską oraz oparcie na nich ustaleń faktycznych, podczas gdy dowody te zostały pozyskane w sposób nielegalny, sprzeczny z przepisami polskiego prawa, co w konsekwencji stanowi naruszenie prawa do obrony oskarżonego oraz sprawiedliwego i rzetelnego procesu karnego,

8. art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie sytuacji życiowej, zdrowotnej oraz majątkowej D. B. (1) i zasądzenie od wymienionego na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania w wysokości po 10/50 ich części, podczas gdy z tym rozstrzygnięciem tym nie sposób się zgodzić,

II. obrazę przepisów prawa materialnego, w innym zakresie niż kwalifikacja prawna

przypisana oskarżonemu, tj.:

1. art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze w z w. z art. § 17 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2019 r. poz. 18) poprzez zasądzenie na rzecz adw. M. P. kosztów udzielonej pomocy prawnej oskarżonemu D. B. (1) wykonywanej z urzędu w niewłaściwej wysokości, w sposób nieuwzględniający orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r. w sprawie o sygn. akt SK 66/19,

2. art. 49 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 8 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełniona Protokołem nr 2 europejski system ochrony praw człowieka, (Dz.U. 1993 nr 61 poz. 284) poprzez naruszenie podstawowych praw człowieka w tym poszanowania jego prawa do prywatności oraz przyznanej wolności komunikowania i pozyskanie w poczet materiału dowodowego niniejszej sprawy stenogramów rozmów oraz innych dokumentów pozyskanych w sposób sprzeczny z przepisami prawa polskiego,

Ponadto, kierując się treścią art. 447 § 1 k.p.k. (zaskarżenie wyroku w całości, w tym co do kary) wskazał, iż w przypadku nie podzielenia zarzutów, o których mowa powyżej, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

III. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu D. B. (1), przejawiającą się w błędnej analizie dyrektyw wymiaru kary z art. 53 § 1 k.k. oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu z art. 115 § 2 k.k., podczas gdy prawidłowa analiza stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynu, a także celów zapobiegawczych i wychowawczych, która ma osiągnąć kara w stosunku do skazanego, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa skutkować winny orzeczeniom wobec oskarżonego kary w łagodniejszym wymiarze.

Mając na uwadze powyższe, wniosł:

1) na podstawie art. 427 § 1 w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie D. B. (1) od wszystkich zarzucanych mu czynów,

ewentualnie:

na podstawie art. 427 § 1 w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,

w przypadku niepodzielenia przez Sąd argumentacji wskazanej powyżej wniosł o:

orzeczenie wobec oskarżonego D. B. (1) kary w łagodniejszym wymiarze,

2) na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. o zwolnienie oskarżonego D. B. (1) od kosztów sądowych, w tym od opłaty sądowej w postępowaniu przed Sądem I instancji i II instancji,

3) przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. P. wynagrodzenia za obronę oskarżonego D. B. (1) wykonywaną przed sądem I instancji oraz przed sądem II instancji, według norm prawem przepisanych, albowiem koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części, z uwzględnieniem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt SK 66/19.

Ponadto wniosł:

1. na podstawie art. 427 § 1 i § 3a k.p.k. o dopuszczenie i przeprowadzenie przez Sąd wszystkich dowodów oddalonych przez sąd, wymienionych oraz zaskarżonych w I pkt 4 lit. a-j zarzutów apelacji - na okoliczności tam wskazane,

2. na podstawie art. 427 § 1 i § 3a k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych psychiatrów celem odpowiedzi na pytanie, czy w czasie ewentualnego popełnienia zarzucanych mu czynów

oskarżony posiadał pełną zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, czy też zdolność ta była w znacznym stopniu ograniczona, a jeżeli tak to dlaczego.

Obrońca oskarżonego M. M. (1) radca prawy W. P. na podstawie art. 425 § 1, 2, 3 oraz art. 444 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego na jego korzyść co do winy w odniesieniu do rozstrzygnięć z punktu: XXX i XXXI ww. wyroku.

Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 KPK, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony M. M. (1) popełnił zarzucany mu czyn polegający na udzieleniu pomocy innym osobom do nieuiszczenia należnego podatku VAT poprzez udzielenie pomocy w sporządzeniu potwierdzających nieprawdę faktur VAT i posłużeniu się potwierdzającymi nieprawdę fakturami VAT w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy w szczególności zeznania świadków: A. S. (1), P. D. (1), P. D. (2), B. D., P. W. H. S. (1), opinia biegłego z zakresu rynku paliwowego A. J. (1), opinia biegłego W. M. (1), jak również sprzeczności ujawnione w wyjaśnieniach pozostałych współoskarżonych, w tym m.in. W. Z. nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony miał świadomość, że inne osoby dokonują uszczupień podatkowych oraz do przyjęcia, że co najmniej godził się na to, iż poprzez zakupy paliwa, co jest normalnym działaniem przedsiębiorcy, udzielił pomocy w dokonaniu uszczupień podatkowych, sporządzeniu potwierdzających nieprawdę faktur VAT i posłużeniu się nieprawdziwymi fakturami VAT;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że Oskarżony M. M. (1) popełnił zarzucany mu czyn polegający na udzieleniu pomocy innym osobom do nieuiszczenia należnego podatku VAT poprzez udzielenie pomocy w sporządzeniu nierzetelnych faktur VAT, złożeniu nieprawdziwych deklaracji i oświadczeń podatkowych w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy w szczególności zeznania świadków: A. S. (1), P. D. (1), P. D. (2), B. D., P. W. H. S. (1), opinia biegłego z zakresu rynku paliwowego A. J. (1), jak również sprzeczności ujawnione w wyjaśnieniach pozostałych współoskarżonych, w tym m.in. W. Z. nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony miał świadomość, że inne osoby dokonują uszczupień podatkowych oraz do przyjęcia, że co najmniej godził się na to, iż poprzez zakupy paliwa, co jest normalnym działaniem przedsiębiorcy, udzielił pomocy w dokonaniu uszczupień podatkowych, sporządzeniu potwierdzających nieprawdę faktur VAT i złożeniu nieprawdziwych deklaracji podatkowych;

3) obrazę przepisów postępowania w postaci art. 7 kpk., co miało wpływ na treść orzeczenia, polegającą na błędnej, dowolnej, ocenie wyjaśnień oskarżonego W. Z. skutkującej uznaniem ich za wiarygodne w sytuacji gdy prawidłowa ocena depozycji wskazanego oskarżonego dokonana z uwzględnieniem zasad wiedzy, doświadczenia życiowego, logicznego rozumowania prowadzi do wniosku, że są one sprzeczne wewnątrz, zmienne, niekonsekwentne, sprzeczne z innymi zgromadzonymi w toku postępowania dowodami, których wiarygodność nie może być kwestionowana i jako takie nie mogą stanowić podstawy dokonania ustaleń faktycznych i przypisania M. M. (1) popełnienia przestępstwa pomocnictwa w dokonaniu uszczupień podatkowych przez inne osoby;

4) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. , art. 5 § 2 KPK, art. 7 KPK, oraz art. 410 KPK, nakazujących Sądowi uwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego oraz dokonanie oceny materiału dowodowego przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, polegającą na częściowej, dowolnej oraz tendencyjnej analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokonanej z pominięciem przez Sąd okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego oraz podważających wersję zdarzeń przyjętą przez Sąd, a także rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na jego korzyść, przejawiającą się w szczególności pominięcia wyjaśnień M. M. (1) w zakresie kwestii współpracy z U. i zagadnienia rynkowości cen;

5) obrazę przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 KPK poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego prowadzącej do uznania, że oskarżony M. M. (1) dopuścił się zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, w sytuacji gdy jedyną osobą wskazującą, że oskarżony brał udział w zdarzeniu objętym aktem oskarżenia był współoskarżony W. Z., który dążył do zminimalizowania własnej odpowiedzialności karnej kosztem innej osoby, a jego depozycje są zmienne, co skutkowało naruszeniem przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 5 § 2 KPK poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy w niniejszej sprawie zaistniał szereg niedających się usunąć wątpliwości, które winny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego;

6) obrazę przepisów postępowania w postaci art. 413§2 pkt. 1 kpk. co miało wpływ na treść orzeczenia, poprzez niewskazanie w opisie czynów przypisanych oskarżonemu dokładnego i precyzyjnego zachowania oskarżonego M. uznanego przez Sąd za pomocnictwo do przestępstwa uszczuplenia podatkowego, przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów, przestępstw złożenia nieprawdziwych deklaracji podatkowych i wystawienia nierzetelnych faktur VAT i ograniczenie się jedynie do stwierdzenia, że oskarżony M. udzielił pomocy do popełnienia przestępstw, niewskazania w opisie czynu postaci zamiaru oskarżonego M., niewskazania powodów dla których dozwolone zachowanie w obrocie gospodarczym polegające na zakupie paliwa zostało uznane za pomocnictwo do dokonania przestępstw;

7) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na przypisaniu oskarżonemu M. M. (1) pomocnictwa do popełnienia przestępstwa z art. 56§1 kks polegającego na podaniu nieprawdy lub zatajeniu prawdy w deklaracjach podatkowych w sytuacji gdy w opisach czynów zarzucanych głównym oskarżonym nie wskazano osób lub podmiotów gospodarczych, które złożyły nieprawdziwe deklaracje podatkowe a powstałe w wyniku działania sprawców uszczuplenie podatkowe wynikało z nieskładania jakichkolwiek deklaracji podatkowych przez podmioty gospodarcze pełniące rolę „znikającego podatnika”;

8) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na przypisaniu oskarżonemu M. M. (1) pomocnictwa do popełnienia przestępstw określonych w art. 271, 273 kk. i 62§2 kks podczas gdy poświadczające nieprawdę i nierzetelne faktury VAT nie dotyczyły transakcji zakupu paliwa przez oskarżonego od firmy (...) lecz zostały wystawione na wcześniejszych etapach obrotu importowanym paliwem i zostały wystawione przed dokonaniem zakupu paliwa przez oskarżonego M. a więc zachowanie oskarżonego nie miało żadnego związku z popełnieniem przestępstw p-ko wiarygodności dokumentów

Podnosząc powyższe zarzuty, wniosł:

a) na podstawie art. 437 § 1 i § 2 KPK o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięć z punktu XXX i XXXI poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu przestępstw;

b) w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku wniosł o uchylenie wyroku w części dotyczącej oskarżonego M. M. (1) i przekazanie sprawy w powyższym zakresie do ponownego rozpoznania.

Ponadto, na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 w związku z art. 632 pkt 2 i art. 634 KPK, wniosł o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego zwrotu poniesionych przez niego, uzasadnionych wydatków, obejmujących również wynagrodzenie obrońcy, w związku z uniewinnieniem od czynów punktu XXX i XXXI wyroku.

Obrońca oskarżonego M. M. (1) radca prawny A. S. (2) na podstawie art. 425 § 1, 2, 3 oraz art. 444 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego na jego korzyść co do winy w odniesieniu do rozstrzygnięć z punktu: XXX i XXXI ww. wyroku.

Na podstawie art. 438 pkt 1 KPK, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

naruszenie prawa materialnego a mianowicie :

1/ art. 19§1 k.k. w zw. z art. 271§3 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§1,2i 3 kk

2/ art. 18§3 k.k. w zw. z art. 20§2 k.k.s w zw. z art. 56§1 k.k.s. w zb. z art. 62§2 k.k.s. w zw. z art. 7§1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s.

poprzez bezzasadne przyjęcie, iż oskarżony zakupując paliwo po zaniżonych cenach i uzyskując nierynkowe upusty dopuścił się pomocnictwa do w/w czynów podczas gdy pomocnik nie może popełnić zjawiskowej formy przestępstwa pomocnictwa już po popełnieniu przez sprawców czynu głównego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o której istnieniu oskarżony zgodnie z ustaleniami Sądu nie wiedział i w której nie brał udziału, zaś dokonywane zakupy miały już miejsce po dokonaniu przez członków zorganizowanej grupy przestępczej czynów polegających na fałszowaniu dokumentów i nieodprowadzaniu należnego podatku vat.

Obrońca oskarżonego J. K. na zasadzie art. 444 k.p.k., art. 425 § 1, 2 i 3 k.p.k., zaskarżył wyrok w punkcie XXIII, w punkcie XXIV, w punkcie XXV, XXVI, XXVII i XXVIII na korzyść tego oskarżonego.

Na zasadzie art. 438 pkt 2. 3 k.p.k. zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił:

I. Obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.

1. art. 2§2 kpk, art. 4 kpk, art. 5§2 kpk, art. 7 kpk, co polegało m. in. na oparciu kwestionowanego rozstrzygnięcia na niemiarodajnych źródłach dowodowych, nieuwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności przemawiających jednoznacznie na korzyść oskarżonego, nadto na przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów i nieuwzględnieniu, podczas przeprowadzanej analizy materiału dowodowego zasad prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, polegające w szczególności na:

- bezzasadnym uznaniu, iż J. K. udzielił pomocy oskarżonym D. B. (1) i W. Z. w popełnieniu przez nich przestępstw, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika, iż wiedział lub miał świadomość, że bierze udział w transakcjach, które mają na celu popełnienie przez inne osoby przestępstw i przestępstw skarbowych polegających na zaniechaniu odprowadzenia podatku VAT,

- nieprawidłowego powołania twierdzeń sporządzonej opinii biegłego sądowego dr inż. A. J. (2) z dnia 25.11.2022 r. w przedmiocie „czy ceny zakupu paliw dokonane przez podmioty gospodarcze odpowiadały ówczesnym cenom rynkowym paliw, czy udzielane nabywcom paliwa ew. upust mieściły się w ramach zwyczajowych rabatów obowiązujących na rynku paliw w okresie objętym postępowaniem karnym" w postaci stwierdzenia, iż biegły nie wykazał, jasno i jednoznacznie, że rabaty udzielane przez przedstawicieli U. były normalne - co w ocenie Sądu stanowiło potwierdzenie tezy, iż oskarżeni powinni domyślić się z okoliczności warunków współpracy, że kupowane przez nich paliwo mogło pochodzić z nielegalnego źródła, podczas gdy biegły na stronie 10 opinii wskazuje, że „można stwierdzić, że w wypadku firm: PHU (...) sp. z o.o., I. p. z o.o., (...) sp. z o.o. i PHU (...)’ (...) S. Z. (1) mieściły się one (tzn. rabaty - przyp. apelującego) w ramach rabatów hurtowych stosowanych na rynku paliw w tamtym okresie”, a zatem wbrew twierdzeniom sądu I instancji biegły potwierdził, iż wysokość udzielanych przez U. rabatów nie mogła być jedną z cech wskazujących na występowanie transakcji wykorzystywanych w procedurze wyłudzenia VAT, a zatem i oskarżony J. K. w takiej sytuacji nie mógł przypuszczać, iż może udzielać pomocy innym oskarżonym przy popełnianiu przestępstw związanych z uszczupleniem lub narażeniem na uszczuplenie podatku VAT;

- nieprawidłowym wyliczeniu kwoty stanowiącej rzekomą korzyść majątkową uzyskaną przez oskarżonego w ramach przypisanej mu formy przestępczej działalności, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości przypadku korzyści majątkowej pochodzącej z popełnianych przez oskarżonego przestępstw w kwocie 140.000,00 złotych, co nastąpiło na skutek nieuzasadnionego braku wzięcia pod uwagę wyjaśnień oskarżonego J. K., który przyznał, że przyjął od W. Z. kwotę 120.000,00 złotych jako częściowy zwrot

kosztów transportu - pierwotnie bez wystawiania faktur - tzw. rabat i kwotę tę następnie, w trakcie prowadzenia w stosunku do niego postępowania karnego zadeklarował w urzędzie skarbowym,

2. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez obdarzenie, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz logiki, walorem pełnej wiarygodności dowodu z wyjaśnień W. Z., a następnie dokonanie na jego podstawie ustaleń faktycznych w sprawie, pomimo iż wyjaśnienia tego współoskarżonego nie znajdowały potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, nadto nie wskazywały one w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości na fakt świadomości oskarżonego J. K. co do faktu, że może brać udział w jakiegokolwiek formie sprawczej w przestępczym procederze, którego celem jest narażenie na uszczuplenie lub uszczuplenie podatku VAT,

3. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegające na pominięciu i niewskazaniu w uzasadnieniu skarżonego wyroku argumentów, na podstawie których Sąd przyjął, że oskarżony J. K. działając w zamiarze bezpośrednim, czy też ewentualnym obejmował świadomością zarówno kształt czynów, których popełnienie rzekomo miał zamiar ułatwić, jak i miał świadomość, że jego zachowanie stanowa ułatwienie popełnienia czynu zabronionego przez inną osobę, podczas gdy oskarżony nie miał wiedzy na temat ewentualnych czynów jakich mogli się dopuszczać inni oskarżeni, nadto żadne okoliczności czy to nawiązania współpracy, czy też ceny za nabywany towar, jak również warunków współpracy z podmiotem reprezentowanym przez D. B. (1) i W. Z. nie wskazywał na fakt niezgodnej z prawem działalności tego podmiotu, polegającej na uszczuplaniu czy też narażaniu na uszczupleni należności z tytułu podatku VAT,

4. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,

wynikających z dowodu:

- wyniku kontroli wydanego przez Naczelnika (...) Urzędu Celno - Skarbowego w P. nr (...), (...) - (...) (...). (...), (...) - (...) (...). (...), który wbrew twierdzeniu sądu I instancji miał istotne znaczenie w niniejszej sprawie, bowiem nie tylko potwierdzał fakt zakupu paliwa w U. oraz stanowił, iż wobec podmiotu (...) sp. z o.o., którego prokurentem i udziałowcem w okresie objętym postępowaniem karnym był J. K. nie stwierdzono nieprawidłowości w zakresie rozliczenia w podatku VAT z budżetem państwa; spółce w związku z przeprowadzonym postępowaniem kontrolnym nie zakwestionowano prawa do odliczenia podatku naliczonego wynikającego z faktur VAT wystawionym m. in. przez podmiot (...) sp. z o.o., stwierdzając, iż spółka w ramach przeprowadzonych transakcji dochowała należytej staranności przy sprawdzeniu oraz doborze kontrahentów; dokument także stanowił dowód na wykazanie, iż w działaniu podmiotu (...) sp. z o.o. nie można było stwierdzić świadomego uczestnictwa w jakimkolwiek procederze mającym na celu narażenie na uszczuplenie bądź uszczuplenie w podatku od towarów i usług,

- dokumentów w postaci decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w O. nr (...) z dnia 17.11.2016 r. w zakresie podatku od towarów i usług za luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec i lipiec 2014 r., oraz wyniku kontroli nr (...) z dnia 17.11.2016 r., wydanych wobec (...) Sp. z o.o., (...)-(...) W., ul. (...) (...), NIP (...) włączonych do akt postępowania kontrolnego prowadzonego wobec (...) sp. z o.o., które w ocenie obrony potwierdzały brak świadomości J. K., i podmiotu, w którym pełnił funkcję prokurenta - (...) sp. z o.o. - co do brania udziału w jakimkolwiek procederze mającym na celu wyłudzenie podatku VAT oraz wykazywały, że dochował on staranności kupieckiej, należytej staranności w nawiązaniu transakcji z (...) sp. z o.o.,

- dokumentu - korekty deklaracji PIT-36 zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2014 złożonej przez J. K. do Urzędu Skarbowego W. - U. w W. wraz z uzasadnieniem przyczyn korekty deklaracji za rok 2014 oraz potwierdzeniem nadania niniejszej korekty deklaracji i potwierdzeniem uregulowania należności wynikającej z korekty deklaracji, na okoliczność ustalenia i potwierdzenia rzeczywistej kwoty jaka została przez oskarżonego pobrana od innego oskarżonego W. Z. tytułem częściowego zwrotu kosztów transportu, jak również celem potwierdzenia, iż powyższa kwota została zaewidencjonowana i zgłoszona przez oskarżonego do właściwego organu skarbowego, co w ocenie obrony ma wpływ na karalność za zarzucone oskarżonemu czyny,

II. będący konsekwencją powyższych uchybień proceduralnych błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a wyrażający się w:

1. błędnym uznaniu, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy żadne dowody zebrane w przedmiotowym postępowaniu nie wskazują, aby oskarżony dopuścił się pomocnictwa w dokonaniu przestępstw spenalizowanych w przepisach art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k.,

2. błędnym uznaniu, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., podczas gdy żadne dowody zebrane w przedmiotowym postępowaniu nie wskazują, aby oskarżony dopuścił się pomocnictwa w dokonaniu przestępstw spenalizowanych w przepisach art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s.

Wobec powyższego wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia i skierowanie spraw}7 do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego D. K. (1) na podstawie art. 444 § 1 w zw. z art. 427 § 1 i art. 425 § 1-3 k.p.k. zaskarżył wyrok w stosunku do tego oskarżonego odnośnie czynów:

1. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (pkt XI wyroku)
2. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. (pkt XII wyroku)

- w całości na korzyść oskarżonego.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. na podstawie art. 427 § 2 w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. - obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.

1) art. 410 w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez nieoparcie treści wyroku na prawdziwych ustaleniach faktycznych oraz całokształcie okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, co skutkowało błędnym ustaleniem strony przedmiotowej i nieustaleniem strony podmiotowej czynu przypisanemu oskarżonemu D. K. (1);

2) art. 7 k.p.k. - poprzez błędną, dowolną ocenę dowodu z zeznań świadków: K. S. i T. H., w tym konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym, polegającą na przyjęciu, że zeznania te nie wnoszą nic istotnego dla rozpoznania sprawy, podczas gdy z zeznań tych wynika, że oskarżony D. K. (1) nie dokonywał zakupu paliwa od (...) sp. z o.o., zajmował się jedynie czynnościami technicznymi PHU (...) sp. z o.o., zaś jego zachowanie nie było umyślne, co skutkowało błędnym ustaleniem strony przedmiotowej i nieustaleniem strony podmiotowej czynu przypisanemu oskarżonemu;

3) art. 7 lc.p.k. - poprzez błędną, dowolną ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego D. K. (1), w tym konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym, polegającą na przyjęciu, że są one niewiarygodne i stanowią tylko przyjętą linię obrony, podczas gdy z konsekwentnych, spójnych, stanowczych i jednoznacznych wyjaśnień oskarżonego wynika, że umowy sprzedaży zawierała PHU (...) sp. z o.o., oskarżony wykonywał czynności techniczne i polecenia prezesa zarządu tej spółki, nie wiedział, skąd pochodzi paliwo sprzedawane przez (...) sp. z o.o. i nie wiedział, w czym bierze udział oraz nie otrzymał pieniędzy za zakupione litry paliwa, co skutkowało błędnym ustaleniem strony przedmiotowej i nieustaleniem strony podmiotowej czynu przypisanemu oskarżonemu;

4) art. 7 k.p.k. poprzez błędną, dowolną ocenę dowodu z pomówienia współoskarżonego W. Z., w tym w konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym, polegającą na przyjęciu, że oskarżony D. K. (1) udzielił mu pomocy w popełnianiu przestępstw, działał umyślnie i w celu otrzymania korzyści majątkowej oraz ją otrzymał, podczas gdy współoskarżony W. Z. odmówił składania wyjaśnień w postępowaniu sądowym, co wyłączyło możliwość weryfikacji jego zeznań z postępowania przygotowawczego, nie znajduje potwierdzenia w pozostałym osobowym materiale dowodowym w sprawie, zaś w postępowaniu przygotowawczym współoskarżony jednocześnie zeznał, że pozostali oskarżeni, w tym D. K. (1) nie wiedzieli, w co są uwikłani, co skutkowało błędnym strony przedmiotowej i nieustaleniem strony podmiotowej czynu przypisanemu oskarżonemu;

5) art. 7 k.p.k. - poprzez błędną, dowolną ocenę dowodu z opinii biegłego sądowego specjalności rynku paliwowego A. J. (1), w tym konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym, polegającą na przyjęciu, wbrew wskazaniom wiedzy ogólnej i prawniczej, zasadom logiki oraz doświadczenia życiowego, że biegły nie był w stanie kategorycznie odnieść się do rynkowości rabatów stosowanych przez przy sprzedaży paliwa firmie, w której pracował oskarżony D. K. (1) (PHU (...) sp. z o.o.), a materiał źródłowy opinii w tej części jest niedostateczny oraz nieuznaniem opinii za wiarygodną w tym zakresie, podczas gdy biegły ten stwierdził, że w obrocie pozadetalicznym różne wysokości stosowanych rabatów są powszechną praktyką, natomiast rabaty stosowane przy transakcjach na rzecz firmy PHU (...) sp. z o.o. nie odbiegały od ówczesnych warunków rynkowych, zaś opinia w tym zakresie opiera się ponadto na zestawieniu z (...) sp. z o.o. i oświadczeniu ze strony internetowej (...) S.A. oraz wnioski biegłego są spójne, logiczne, rzeczowe i jednoznaczne;

6) naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku z niedostatecznym wyjaśnieniem podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia;

z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia ww. zarzutów, zarzucił:

7) na podstawie art. 427 §2 w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąco niewspółmierność orzeczonej kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 150,00 zł (tj. 30.000,00 zł), wykraczającej zwłaszcza ponad stopień winy oskarżonego D. K. (1), jego dotychczasową niekaralność, warunki i właściwości osobiste, rodzaj zarzucanego zachowania oraz cele wychowawcze i zapobiegawcze,

8) na podstawie art. 427 §2 w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. - niesłuszne zastosowanie przepadku osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 20.000,00 zł jako wykraczającego zwłaszcza ponad stopień winy oskarżonego D. K. (1), jego dotychczasową niekaralność, warunki i właściwości osobiste, rodzaj zarzucanego zachowania oraz cele wychowawcze i zapobiegawcze.

Wobec powyższego, na podstawie art. 427 § 1 w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D.

K.;

zaś ewentualnie:

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego D.

K. kary grzywny i przepadku w łagodniejszym wymiarze.

Obrońca oskarżonego S. Z. (1) na podstawie art 444§1 kpk i art. 425§ 1, 2 i 3 kpk, zaskarżył wyrok na korzyść tego oskarżonego w części dotyczącej skazania go za czyny:

- z art. 18 § 3 kk wzw. z art. 271 § 3 kk w zb. z art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, tj. w pkt LX sentencji wyroku,

- z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 56 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks przy zastosowaniu art. 2 § 2 kks w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, tj. w pkt LXI sentencji wyroku,
 - w pkt LXII, LXIII, LXV sentencji wyroku,
 - w pkt LIV sentencji wyroku, w zakresie, w którym sąd na podstawie art. 45 § 1 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku orzekł w stosunku do oskarżonego S. Z. (1) przepadek równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 60.000,00 zł,
- w pkt LIX sentencji wyroku, w części dotyczącej obciążenia oskarżonego S. Z. (1) na rzecz Skarbu Państwa opłatą sądową w kwocie 12.300,00 zł oraz kosztami sądowymi w 2/50 części.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

a) na podstawie art. 438 pkt 2 kpk mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 2 §1 pkt 1 kpk i art. 4 w zw. z art. 5 § 1 i 2 oraz art. 7 kpk, poprzez wydanie orzeczenia skazującego oskarżonego S. Z. (1) za w/w czyny bez dowodów potwierdzających fakt zawinienia tego oskarżonego oraz poprzez naruszenie zasady domniemania niewinności w sytuacji gdy jego wina i sprawstwo w zakresie ich popełnienia nie zostały udowodnione zgodnie z zasadami dowodzenia w procesie karnym, co wynikało z bezkrytycznego przyjęcia przez sąd za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego W. Z., mimo, że jego wyjaśnienia w zakresie, w którym obciążał oskarżonego S. Z. (1) oraz innych oskarżonych, którzy nabywali paliwo, były niespójne, nielogiczne, ogólnikowe, tendencyjne oraz nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, bezkrytycznego przyjęcia opinii biegłego z zakresu rynku paliwowego A. J. w zakresie oceny cen paliw; jak również bezpodstawnemu odmówieniu waloru wiarygodności logicznym, konkretnym i zgodnym z zasadami doświadczenia życiowego wyjaśnieniom oskarżonego S. Z. (1);

b) na podstawie art. 438 pkt 3 kpk mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony S. Z. (1) w okresie od 24 marca 2014r. do 30 września 2014r. oraz 24 lutego 2014 roku do 30 września 2014 roku (pkt LX i LXI sentencji wyroku) poprzez zakup paliwa od (...) Sp. z o.o. z siedzibą W. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą (...) z siedzibą w K., w ilości co najmniej 1.010.032 litrów za łączną kwotę 11.146.196,16 zł, chciał i udzielił innym osobom pomocy do nieuiszczenia należnego Skarbowi Państwa podatku od towarów i usług VAT, wiedząc, że bierze udział w transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą o nazwach (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. i (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., które wytwarzały nierzetelne faktury VAT na rzecz spółki (...), co skutkowało zaniechaniem odprowadzenia należnego podatku VAT w łącznej kwocie co najmniej 2.084.248,06 zł, za co miał on otrzymać kwotę co najmniej 60.000,00 zł, przy czym działał w celu osiągnięcia bezprawnie korzyści majątkowej i uczynił sobie z przestępstwa jako osobą prowadząca działalność gospodarczą stałe źródło dochodu, podczas gdy oskarżony nie miał wiedzy o powyższych okolicznościach, dokonywał zakupu paliwa od spółki (...) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w celu jego legalnej sprzedaży na stacji paliw, wszystkie transakcje zakupu przez niego paliwa zostały właściwie udokumentowane i zaksięgowane;

a) na podstawie art. 438 pkt 3 kpk mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, polegający na błędnym przyjęciu, że cena po której oskarżony S. Z. (1) dokonywał zakupu paliwa była tak zaniżona, że nie mogła realna, rynkowa (nierealne rabaty), podczas gdy cena po której dokonywał on zakupu paliwa nie była na tyle obniżona by mogła budzić jego wątpliwość; błędnym przyjęciu, że oskarżony otrzymał jakąkolwiek dodatkową gotówkę, prowizję w związku z zakupem paliwa od spółki (...) i że miał jakąkolwiek wiedzę, że bierze udział w transakcjach zakupu paliwa, w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą, wymienione w zarzutach, będąc importerami paliwa i

jego dostawcami do spółki (...), wystawiające nierzetelne faktury VAT i nie odprowadzające należnego z tytułu sprzedaży paliwa podatku VAT.

W związku z powyższym na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 2 kpk wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów i obciążenie w tej części kosztami postępowania Skarbu Państwa (pkt LII, pkt LIII aktu oskarżenia i komparycji wyroku oraz pkt LX, LXI sentencji wyroku; pkt LIX sentencji wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonego S. Z. (1)); uchylenie rozstrzygnięć o karze z pkt LXII, LXIII, LXV sentencji wyroku oraz orzeczenia o przepadku równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 60.000,00 zł,

II. z ostrożności procesowej w razie nieuwzględnienia powyższych wniosków apelacyjnych, wniósł o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Olsztynie.

Obrońca oskarżonego W. Z. na podstawie art.425 § 1-3 KPK, art. 427 § 1 in principio KPK oraz art. 444 KPK zaskarżył wyrok, co do tego oskarżonego w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi, w oparciu o art. 427 § 2 KPK w zw. z art. 438 pkt 1, 2 i 4 KPK zarzucił:

I. obrazę prawa materialnego, a mianowicie :

a) art. 60 § 3 k.k., wynikającą z niezastosowania wobec oskarżonego W. Z. w zakresie przypisanych mu przestępstw obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, pomimo że z ustaleń faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia wynika, iż oskarżony ujawnił w toku postępowania przygotowawczego i sądowego informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu szeregu przestępstw objętych aktem oskarżenia w niniejszej sprawie oraz istotne okoliczności ich popełnienia

b) art. 37 § 1 pkt 2 KKS, poprzez jego zastosowanie, w sytuacji, gdy przepis, w przeciwieństwie do art. 65 § 1 KK, wymaga, aby sprawca uczynił sobie stałe źródło dochodu z popełniania przestępstw skarbowych, a nie „popełnienia przestępstwa”, zaś oskarżony W. Z. nie był uprzednio karany za przestępstwa skarbowe,

c) art. 36 § 3 KKS wynikającą z niezastosowania wobec oskarżonego W. Z. w zakresie przypisanych mu przestępstw obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, pomimo że z ustaleń faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia wynika, iż oskarżony ujawnił wszelkie istotne informacje w toku postępowania przygotowawczego dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu szeregu przestępstw skarbowych objętych aktem oskarżenia w niniejszej sprawie oraz istotne okoliczności popełnienia przestępstw skarbowych.

II. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia,

c) art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez brak ustosunkowania się w uzasadnieniu wyroku do okoliczności przemawiających za obligatoryjnym nadzwyczajnym złagodzeniem kary na podstawie przepisu art. 60 § 3 k.k. i art.36 § 3 KKS

III. rażąco niewspółmierność (surowość) kary wynikającą z jednostkowych kar wymierzonych w wyroku a w konsekwencji orzeczenie kary łącznej, w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy okoliczności przedmiotowo-podmiotowe popełnionych przestępstw jak również warunki i właściwości osobiste oskarżonego przemawiają za wymierzeniem kary łącznej w dolnych granicach a nadto nastąpiło bez uwzględnienia ustawowych zasad wymiaru kary i bez rozważenia wszystkich istotnych okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego, do których należy przede wszystkim fakt ujawnienia przed organami ścigania okoliczności popełnienia przestępstwa opisanych w akcie oskarżenia oraz informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstw i okoliczności ich popełnienia, przez złożenie szczegółowych i wyczerpujących wyjaśnień, na podstawie których poczynione zostały najistotniejsze ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie, co wskazuje na zasadność zastosowania wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary oraz warunkowego zawieszenia jej wykonania.

- wynikającą z nieuwzględnienia w odpowiednim stopniu faktu przyznania się przez oskarżonego do winy oraz opisanie przebiegu zdarzeń, umożliwiające Sądowi poczynienie dokładnych ustaleń stanu faktycznego co w konsekwencji doprowadziło do wyraźnej dysproporcji pomiędzy charakterem kar orzeczonych a karami, które powinny zostać orzeczone przy zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez judykaturę oraz naruszenie zasad i kryteriów sądowego wymiaru kary co wynikało z nieuwzględnienia wszystkich dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., poprzez orzeczenie kary niewspółmiernej do stopnia winy co wynikało z nadmiernego wyeksponowania przez Sąd orzekający okoliczności obciążających.

Mając powyższe zarzuty na uwadze, na podstawie art. 427 § 1 in fine KPK w zw. z art. 437 § 1 i 2 KPK wniósł o:

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

ewentualnie

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary oraz wydanie nowej kary łącznej i wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Z ostrożności procesowej, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie wymierzonych kar jednostkowych poprzez ich znaczące złagodzenie jak też wymierzenie łagodniejszej kary łącznej.

Obrońca oskarżonego E. Z. na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok odnośnie tego oskarżonego w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi, na podstawie art 438 pkt 2, 3, 4 k.p.k. zarzucił:

1. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania w postaci art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie, które dowody stanowią o tym, że czyny przestępne oskarżonego E. Z. przemawiają o uznaniu ich za jego stałe źródło dochodu uzasadniające przyjęcie tym samym kwalifikacji prawnej z art. 65 § 1 KK, pozostając jedynie przy lakonicznym stwierdzeniu, że „działalność ta miała zapewnić tym oskarżonym stałe źródło dochodów.”, bowiem sam fakt dopuszczenia się czynów zabronionych za tym nie przemawia choćby z tego powodu, że zostały one popełnione na przestrzeni kilku miesięcy a rola oskarżonego E. Z. znaczna nie była (pomocnictwo), nadto jakie dowody przemawiają za wymierzeniem kary w ustawowych granicach i nieskorzystania z możliwości nadzwyczajnego załagodzenia kary zgodnie z dyspozycją przepisu art. 57 § 2 k.k.

2. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę na skutek przyjęcia, że oskarżony E. Z. nie zasługuje na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia orzeczonej względem niego kary pozbawienia wolności z zastosowaniem nawet najdłuższego okresu próby, pomimo postawy oskarżonego E. Z. w toku postępowania mającej na celu ujawnienie wszystkich popełnionych przez niego przestępstw, wyrażających tym samym jego przemożną chęć definitywnego zerwania ze swoim nagannym postępowaniem sprzed wielu lat i co za tym idzie uzasadniającym przekonanie, że nie popełni on ponownie przestępstwa, oraz że w stosunku do E. Z. zachodzi negatywna prognoza kryminologiczna, w sytuacji w jakiej jego postawa w toku prowadzonego postępowania przygotowawczego i sądowego, zmierzająca do wyjawienia wszystkich popełnionych przestępstw, wyraża zdecydowaną wolę zerwania z zachowaniami niezgodnymi z prawem, a obecne nastawienie życiowe uzasadnia przekonanie odmienne od przyjętego przez Sąd I instancji, w tym również wysoce uprawdopodobnia, że nie popełni on ponownie przestępstwa.

3. rażąco niewspółmierność orzeczonych względem E. Z. jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny, jak również kary łącznej grzywny oraz pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat, co wiązało się w przypadku tej ostatniej z odstąpieniem od zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania.

Stawiając powyższe zarzuty, na zasadzie art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie E. Z. jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny w rozmiarach minimum zagrożenia ustawowego oraz w

następstwie tego przy zastosowaniu zasady absorpcji kary łącznej grzywny i pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania ewentualnie - uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator :

I. na zasadzie art. 425 § 1 i 2 k.p.k., art. 444 § 1 k.p.k. i art. 447 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych D. K. (1), M. K. (1), J. K., M. M. (1), J. P. (1) i S. Z. (1), a także w części dotyczącej oskarżonego D. B. (1) w zakresie orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności;

II. w oparciu o art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 § 1 pkt 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść, wyrażający się w przyjęciu przez Sąd I instancji nieuprawnionego stanowiska, poprzez zaniechanie wszechstronnej i kompleksowej oceny materiału dowodowego w zakresie czynów zarzucanych D. K. (1), M. K. (1), J. K., M. M. (1) i S. Z. (1), iż ich działanie, polegające na zakupie paliwa po znacznie zaniżonych stawkach rynkowych oraz, to, iż, w zamian za przyjmowanie wielotysięcznych korzyści majątkowych, przy świadomości tego, że nabywany towar pochodzi z przestępstwa lub może posłużyć do jego popełnienia oraz to, współpraca przy zamawianiu paliwa z W. Z. i D. B. (1), nie pozwala na przyjęcie, iż wskazani na wstępie oskarżeni dopuścili się zarzucanego im czynu z art. 258 § 1 k.k. co skutkowało uniewinnieniem tych oskarżonym w pkt X, XVI, XXII, XXIX i LIX wyroku;

III. w oparciu o art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 § 1 pkt 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść, poprzez uznanie, iż działania oskarżonego J. P. (1), tj. objęcie przez niego, przy użyciu podrobionych uprzednio dokumentów osobistych funkcji fikcyjnego prezesa zarządu spółki (...) Sp. z.o.o., a następnie na jej fikcyjne sprawowanie poprzez podpisywanie dokumentów pozorujących działalność tej spółki, w tym również dokumentujących transakcje związane z fikcyjną sprzedażą paliwa na rzecz spółki (...) Sp. z.o.o. oraz odprowadzonym podatkiem należnym wynikającym z tych zdarzeń gospodarczych, co umożliwiło spółce (...) uchylanie się od uiszczania należności publicznoprawnych powstałych w związku z rzeczywistą odsprzedażą paliwa na rzecz krajowych odbiorców, a także ukrywanie i wypłaty z rachunku spółki środków pochodzących z przestępczego procederu oraz współdziałanie w tych czynnościach z W. Z. i E. Z., nie pozwala na przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. co skutkowało uniewinnieniem jego osoby od tego zarzutu w pkt XXXV wyroku;

IV. w oparciu o art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej przypisanej oskarżonym D. K. (1) w wyroku w pkt XI i XII, M. K. (1) w pkt XVII i XVIII, J. K. w pkt XXIII i XIV, M. M. (1) w pkt XXX i XXXI i S. Z. (1) w pkt LX i LXI, a mianowicie naruszenie art. 18 § 3 k.k. oraz art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 18 § 3 k.k. poprzez ich niezasadne zastosowanie, polegające na dokonaniu niewłaściwej interpretacji prawnej przestępnych zachowań oskarżonych i przyjęciu, że w ramach przypisanych im w formie zjawiskowej pomocnictwa czynów z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz z art. art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. nie wyczerpali oni swoim działaniem znamion tych występków w formie zjawiskowej współsprawstwa z art. 18 § 1 k.k. w sytuacji prawidłowego ustalenia, że oskarżeni ci dokonywali zakupów paliwa w spółce (...) Sp. z.o.o., biorąc tym samym udział w ustalonych z góry transakcjach, w których uczestniczyły spółki pozorujące działalność gospodarczą, będące importerami paliwa i wystawcami nierzetelnych faktur VAT, co miało na celu zaniechanie odprowadzania przysługujących Skarbowi Państwa należności publicznoprawnych, pomimo tego, że w świetle ustalonych w toku postępowania okoliczności faktycznych wszyscy wymienieni oskarżeni mieli świadomość tego, że nabywane przez nich towary pochodzą z przestępstwa bądź są do jego popełnienia wykorzystywane, co skutkowało niezasadnym przyjęciem, że oskarżeni jedynie udzielili pomocy D. B. (1) i W. Z. do popełnienia przestępstw nieuiszczenia należnego Skarbowi Państwa podatku od towarów i usług VAT, w sytuacji, gdy ich działanie stanowiło realizację wspólnego porozumienia i zarazem kluczowy warunek finalnego wypełnienia znamion tych przestępstw, czego konsekwencją było nieprawidłowe przypisanie w kwalifikacjach prawnych przestępstw i przestępstw karno-

skarbowych przypisanych D. K. (1), M. K. (1), J. K., M. M. (1) i S. Z. (1) w pkt XI i XII, XVII, XVIII, XXIII, XIV, XXX, XXXI, LX i LXI wyroku form zjawiskowych pomocnictwa;

V. w oparciu o art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu J. P. (1) w wyroku w pkt XXXVI i XXXVII, a mianowicie naruszenie art. 18 § 3 k.k. oraz art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 18 § 3 k.k. poprzez ich niezasadne zastosowanie, polegające na dokonaniu niewłaściwej interpretacji prawnej przestępnych zachowań oskarżonego i przyjęciu, że swoim działaniem nie wyczerpał on znamion przypisanych mu w formie zjawiskowej pomocnictwa czynów z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz z art. art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 " k.k.s. w formie zjawiskowej współsprawstwa z art. 18 § 1 k.k. w sytuacji prawidłowego ustalenia, że oskarżony ten swoim działaniem polegającym na fikcyjnym sprawowaniu funkcji prezesa zarządu spółki (...) Sp. z.o.o. oraz pozornym jej reprezentowaniu działał w celu stworzenia pozorów prowadzenia przez ten podmiot działalności gospodarczej i tym samym odciążenia uwagi organów skarbowych i prowadzących postępowanie przygotowawcze od faktycznych szefów spółki, a ponadto podpisując dokumenty w imieniu spółki związane z fikcyjną sprzedażą paliwa na rzecz spółki (...) Sp. z.o.o. oraz odprowadzonym podatkiem należnym wynikającym z tych zdarzeń gospodarczych, spełniał kluczowy warunek umożliwiający spółce (...) uchylanie się od uiszczania należności publicznoprawnych powstałych w związku z rzeczywistą odsprzedażą paliwa na rzecz krajowych odbiorców, za co otrzymywał regularne wynagrodzenie, które to okoliczności w powiązaniu z prawidłowo odtworzoną przez Sąd treścią wyjaśnień oskarżonego, z których wynika, że miał świadomość udziału w nielegalnym procederze, winny skutkować uznaniem czynu oskarżonego J. P. (1) za dokonane wspólnie i w porozumieniu z D. B. (1) i W. Z. sprawstwo w dokonaniu przestępstwa i przestępstwa karno-skarbowego przypisanych mu w pkt XXXVI i XXXVII wyroku, a nie jedynie za ułatwienie ich dokonania w formie zjawiskowej pomocnictwa;

VI. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąca niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat, orzeczonej wobec oskarżonego D. B. (1) w pkt VI wyroku w sytuacji, gdy prawidłowo ustalone przez Sąd I instancji okoliczności popełnienia zarzuconych mu czynów zabronionych, tj. ich bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości, wyrażający się w charakterze dobra prawnego naruszonego przestępstwem, bardzo wysoki stopień zawinienia wyrażający się w dużym natężeniu złej woli, wysoce naganna motywacja polegająca na działaniu w celu osiągnięcia korzyści, znacznie przewyższająca dążenia pozostałych współoskarżonych, rozmiar i rodzaj ujemnych następstw czynów zabronionych, tj. powstała w wyniku przestępczej i zarazem kierowniczej działalności tego oskarżonego, w całym procederze szkoda majątkowa, w wielkich rozmiarach, w mieniu Skarbu Państwa, sięgająca kilkudziesięciu milionów złotych, jak również okoliczności osobiste, tj. uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego, nieokazanie żadnej skruchy oraz zaniechanie jakichkolwiek starań o naprawienie wyrządzonych szkód, naganne zachowanie na terenie jednostki penitencjarnej, fakt kierowania działalnością przestępczą w czasie gdy toczyło się przeciwko niemu postępowanie karne o przestępstwa podobne, a także nieujawnienie w postawie oskarżonego żadnych okoliczności łagodzących innych aniżeli stwierdzone u niego zaburzenia osobowości, przemawiały za orzeczeniem wobec D. B. (1), przy zastosowaniu zasady asperacji, kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 10 lat pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze 1 roku z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata wobec D. K. (1) w pkt XI i XIV, w sytuacji, gdy prawidłowo ustalone przez Sąd I instancji okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu oraz okoliczności osobiste, tj. bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości, wyrażający się w charakterze dobra prawnego naruszonego przestępstwem, bardzo wysoki stopień zawinienia, naganna motywacja o dużym natężeniu złej woli, nakierowana na osiągnięcie bezprawnej korzyści majątkowej, a także rozmiar i rodzaj ujemnych następstw czynu zabronionego, tj. szkoda majątkowa w wielkich rozmiarach powstała w mieniu Skarbu Państwa, powodują, iż jedyną okolicznością mogącą wpłynąć łagodząco na odpowiedzialność karną oskarżonego jest jego uprzednia niekaralność, co w powiązaniu z wymienionymi wcześniej wieloma okolicznościami obciążającymi prowadzi do wniosku, że orzeczona wobec D. K. (1) kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności nie spełnia swoich celów zapobiegawczych i wychowawczych, a przede wszystkim potrzeby w zakresie

kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, gdyż w ustalonych okolicznościach prawnych i faktycznych oskarżonemu należało wymierzyć karę pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat, co tym samym skutkuje uznaniem, że niezasadne było również zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności z art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku;

VIII. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze 1 roku z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata wobec M. K. (1) w pkt XVII i XX, w sytuacji, gdy prawidłowo ustalone przez Sąd I instancji okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu oraz okoliczności osobiste, tj. bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości, wyrażający się w charakterze dobra prawnego naruszonego przestępstwem, bardzo wysoki stopień zawinienia, naganna motywacja o dużym natężeniu złej woli, nakierowana na osiągnięcie bezprawnej korzyści majątkowej, a także rozmiar i rodzaj ujemnych następstw czynu zabronionego, tj. znacznej wysokości szkoda majątkowa powstała w mieniu Skarbu Państwa, powodują, iż jedyną okolicznością mogącą wpłynąć łagodząco na odpowiedzialność karną oskarżonego jest jego uprzednia niekaralność, co w powiązaniu z wymienionymi wcześniej wieloma okolicznościami obciążającymi prowadzi do wniosku, że orzeczona wobec M. K. (1) kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności nie spełnia swoich celów zapobiegawczych i wychowawczych, a przede wszystkim potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, gdyż w ustalonych okolicznościach prawnych i faktycznych oskarżonemu należało wymierzyć karę pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat, co tym samym skutkuje uznaniem, że niezasadne było również zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności z art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku;

IX. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze 1 roku z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata wobec M. M. (1) w pkt XXX i XXXIII, w sytuacji, gdy prawidłowo ustalone przez Sąd I instancji okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu oraz okoliczności osobiste, tj. bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości, wyrażający się w charakterze dobra prawnego naruszonego przestępstwem, bardzo wysoki stopień zawinienia, naganna motywacja o dużym natężeniu złej woli, nakierowana na osiągnięcie bezprawnej korzyści majątkowej, a także rozmiar i rodzaj ujemnych następstw czynu zabronionego, tj. znacznej wysokości szkoda majątkowa powstała w mieniu Skarbu Państwa, powodują, iż jedyną okolicznością mogącą wpłynąć łagodząco na odpowiedzialność karną oskarżonego jest jego uprzednia niekaralność, co w powiązaniu z wymienionymi wcześniej wieloma okolicznościami obciążającymi prowadzi do wniosku, że orzeczona wobec M. M. (1) kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności nie spełnia swoich celów zapobiegawczych i wychowawczych, a przede wszystkim potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, gdyż w ustalonych okolicznościach prawnych i faktycznych oskarżonemu należało wymierzyć karę pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat, co tym samym skutkuje uznaniem, że niezasadne było również zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności z art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku;

X. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze 2 lat z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat wobec J. K. w pkt XXIII i XXVI, w sytuacji, gdy prawidłowo ustalone przez Sąd I instancji okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu oraz okoliczności osobiste, tj. bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości, wyrażający się w charakterze dobra prawnego naruszonego przestępstwem, bardzo wysoki stopień zawinienia, naganna motywacja o dużym natężeniu złej woli, nakierowana na osiągnięcie bezprawnej korzyści majątkowej, a także rozmiar i rodzaj ujemnych następstw czynu zabronionego, tj. szkoda majątkowa w wielkich rozmiarach wynosząca 9.477.434,21 złotych powstała w mieniu Skarbu Państwa, powodują, iż jedyną okolicznością mogącą wpłynąć łagodząco na odpowiedzialność karną oskarżonego jest jego uprzednia niekaralność, co w powiązaniu z wymienionymi wcześniej wieloma okolicznościami obciążającymi, w szczególności z rozmiarem uszczuplonej należności publicznoprawnej, prowadzi do wniosku, że orzeczona wobec J. K. kara pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat nie spełnia swoich celów zapobiegawczych i wychowawczych, a przede wszystkim potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, gdyż w ustalonych okolicznościach prawnych i faktycznych oskarżonemu należało wymierzyć karę

pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat, co tym samym skutkuje uznaniem, że niezasadne było również zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności z art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku;

XI. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata wobec S. Z. (1) w pkt LX i LXIII w sytuacji, gdy prawidłowo ustalone przez Sąd I instancji okoliczności popełnienia zarzuczonego oskarżonemu czynu zabronionego, tj. bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości, wyrażający się w charakterze dobra prawnego naruszonego przestępstwem, bardzo wysoki stopień zawinienia wyrażający się w dużym natężeniu złej woli, naganna motywacja nakierowana na osiągnięcie bezprawnych korzyści majątkowych, rozmiar i rodzaj ujemnych następstw czynu, tj. szkoda majątkowa w wielkich rozmiarach powstała w mieniu Skarbu Państwa wynosząca 2.084.248,06 złotych, powodują, iż jedyną okolicznością mogącą wpłynąć łagodząco na odpowiedzialność karną oskarżonego jest jego uprzednia niekaralność, co w powiązaniu z wymienionymi wcześniej wieloma okolicznościami obciążającymi, w szczególności z rozmiarem uszczuplonej należności publicznoprawnej, prowadzi do wniosku, że orzeczona wobec S. Z. (1) kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy spełnia swoich celów zapobiegawczych i wychowawczych, a przede wszystkim potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, gdyż w ustalonych okolicznościach prawnych i faktycznych oskarżonemu należało wymierzyć karę pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat, co tym samym skutkuje uznaniem, że niezasadne było również zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności z art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku;

XII. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec J. P. (1) w pkt XLI w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, w sytuacji, gdy prawidłowo ustalone przez Sąd I instancji okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu oraz okoliczności osobiste, tj. bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości, wyrażający się w charakterze dobra prawnego naruszonego przestępstwem, bardzo wysoki stopień zawinienia, naganna motywacja o dużym natężeniu złej woli, nakierowana na osiąganie bezprawnych korzyści majątkowej w zamian za regularne dopuszczanie się zachowań sprzecznych z prawem, tj. sprawowanie fikcyjnego zarządu nad spółką (...) poprzez podszywanie się pod tożsamość osoby trzeciej, podpisywanie poświadczających nieprawdę i nierzetelnych dokumentów oraz ukrywanie środków pieniężnych pochodzących z przestępstw, a także rozmiar i rodzaj ujemnych następstw czynu zabronionego, tj. umożliwienie swoim działaniem wyrządzenie oskarżonym D. B. (1) i W. Z. wyrządzenie szkody w wielkich rozmiarach mieniu Skarbu Państwa w kwocie 6.428.814,00 złotych, a następnie utrudnianie ustalenia przestępnego pochodzenia wskazanych środków płatniczych, powodują, iż jedyną okolicznością mogącą wpłynąć łagodząco na odpowiedzialność karną oskarżonego jest jego uprzednia niekaralność, co w powiązaniu z wymienionymi wcześniej wieloma okolicznościami obciążającymi, w szczególności z rozmiarem uszczuplonej należności publicznoprawnej, do której powstania znacząco się przyczynił oraz faktem pozostawiania na utrzymaniu współoskarżonych w zamian za regularne i świadome dopuszczanie się zachowań sprzecznych z prawem, prowadzi do wniosku, że orzeczona wobec J. P. (1) kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata orzeczone w pkt XLI, nie spełnia swoich celów zapobiegawczych i wychowawczych, a przede wszystkim potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, gdyż w ustalonych okolicznościach prawnych i faktycznych brak było podstaw do zastosowania względem oskarżonego zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej, a nadto oskarżonemu należało wymierzyć karę pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat, co tym samym skutkuje uznaniem, że niezasadne było również zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności z art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku;

XIII. w oparciu o powyższe na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 454 § 1 k.p.k. wniósł o:

1) uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części, w zakresie dotyczącym udziału oskarżonych D. K. (1), M. K. (1), J. K., M. M. (1), J. P. (1) i S. Z. (1), w działaniu zorganizowanej grupy przestępczej, a więc w popełnieniu czynu z art. 258 § 1 k.k. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w tym zakresie,

2) zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do D. B. (1) w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej w pkt VI, poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 10 lat;

3) zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do J. P. (1), w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt XLI, poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat;

4) zmianę przyjętej kwalifikacji prawnej czynów, przypisanej oskarżonym D. K. (1) w wyroku w pkt XI i XII, M. K. (1) w pkt XVII i XVIII, J. K. w pkt XXIII i XIV, M. M. (1) w pkt XXX i XXXI, S. Z. (2) w pkt LX i LXI oraz J. P. (1) w pkt XXXVI i XXXVII i uznanie, iż oskarżeni ci, swoim zachowaniem wyczerpali znamiona przestępstw z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

5) zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonych: D. K. (1) M. K. (1), J. K., M. M. (1) oraz S. Z. (1), w części dotyczącej orzeczenia o karze pozbawienia wolności i wymierzenia kar:

- D. K. (1) za czyn określony w pkt XI wyroku, kary 2 lat pozbawienia wolności, za czyn z pkt XII wyroku kary 1 roku pozbawienia wolności,

- M. K. (1) za czyn określony w pkt XVII wyroku, kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn określony w pkt XVIII wyroku, kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- J. K. za czyn określony w pkt XXIII wyroku, kary 4 lat pozbawienia wolności, za czyn określony w pkt XXIV wyroku, kary 3 lat pozbawienia wolności,

- M. M. (1) za czyn określony w pkt XXX wyroku, kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn określony w pkt XXXI wyroku kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- S. Z. (2) za czyn określony w pkt LX wyroku, kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn określony w pkt LXI wyroku kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Pismo zatytułowane „apelacja” złożył oskarżony **D. B. (1)**, który w obszernie zaprezentowanym stanowisku, negując ocenę dowodów dokonanych przez Sąd I instancji, wniósł o uniewinnienie go od przypisanych mu czynów (k. 22310-22319).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Na wstępie niniejszych rozważań podkreślić należy, że Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego w Olsztynie, iż skomplikowany i wielowątkowy charakter niniejszej sprawy w pełni legitymował do odstąpienia od sporządzenia części motywacyjnej wyroku na formularzu wprowadzonym przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019 r. Stan ten przełożył się również i na etap postępowania odwoławczego, albowiem sporządzenie uzasadnienia w formie wprowadzonej przedmiotową regulacją, przy wielości wywiedzionych środków odwoławczych, stopniu skomplikowania zagadnień natury faktycznej i prawnej w nich podnoszonych powodowałoby, iż stanowisko Sądu Apelacyjnego mogłoby być nieczytelne i niezrozumiałe dla stron, a tym samym naruszające ich prawo do obrony i rzetelnego procesu. Nie bez znaczenia pozostaje również i bezsporny fakt, że część zagadnień do których odwołują się ich autorzy oparta jest na wspólnej płaszczyźnie dowodowej, jak też odnosi się

do tożsamyh zagadnień natury prawnej, co przy respektowaniu wymogów formularza wprowadzałoby niepotrzebny chaos związany z wielokrotnym odwoływaniem się do tych samych kwestii.

Przechodząc do oceny wyroku Sądu I instancji w aspekcie zarzutów podniesionych w środkach odwoławczyh Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych D. B. (1), D. K. (1), M. K. (1), J. K., M. M. (1), S. Z. (1) zmierzające do uzyskania efektu w postaci uniewinnienia tychże oskarżonych od popełnienia przypisanych im czynów nie mogą odnieść skutku pożądanego przez ich autorów. Konstatacja ta przekłada się również na ocenę skarg wywiedzionych przez obrońców oskarżonych W. Z. i E. Z. w kontekście postulatu zastosowania wobec tychże oskarżonych instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, co finalnie, ich zdaniem, winno sprowadzić się do warunkowego zawieszenia tak orzeczonych kar pozbawienia wolności. Nie negując zasadności niektórych argumentów przywołanych w skargach obrońców D. B. (1), M. M. (1) czy E. Z., wymiernym wyrazem czego pozostaje wydanie przez Sąd Apelacyjny orzeczenia reformatoryjnego, stwierdzić jednakże należy, iż podniesione przez tychże skarżących uchybienia w istocie rzeczy jedynie w niewielkim stopniu modyfikują wyrok Sądu I instancji.

Równie za nieskuteczne uznać należy zarzuty sformułowane w skardze urzędu prokuratorskiego, co odnieść należy tak do próby zdezawuowania stanowiska Sądu Okręgowego w ramach podstaw odwoławczyh opartych na pkt 3 i 1 art. 438 k.p.k., jak i w ramach zarzutu rażącej niewspółmierności kar orzeczonych wobec oskarżonych (z wyłączeniem W. Z. i E. Z.).

Zważywszy, że większość środków odwoławczyh (tak apelacje obrońców oskarżonych D. B. (1), D. K. (1), M. K. (2), J. K., M. M. (1) i S. Z. (1)) zmierza do zdeprecjonowania orzeczenia Sądu I instancji przez pryzmat zdezawuowania wartości dowodowej wyjaśnień W. Z., w tym miejscu, niezależnie od odniesienia się do zarzutów wyeksponowanych w poszczególnych skargach, co nastąpi w dalszej części niniejszego uzasadnienia, zawrzeć należy kilka uwag ogólnej natury dotyczących oceny przedmiotowych wyjaśnień.

Przede wszystkim, wbrew supozycjom skarżących, nie można przyjąć, aby Sąd meriti w sposób nieuprawniony przymiot wiarygodności nadał wyjaśnieniom składanym przez W. Z. na etapie postępowania przygotowawczego, a dokonując oceny tych wyjaśnień uchybił wymogom art. 7 k.p.k. Przy tym nie można nie dostrzec, że Sąd ten dokonał weryfikacji jego twierdzeń przez pryzmat innych dowodów zgromadzonych w sprawie i kierując się treścią art. 5§2 k.p.k. wszelkie wątpliwości wynikające z podawanych przez niego treści rozstrzygnął na korzyść osób, których depozycje te dotyczyły Swoje stanowisko w tej materii w sposób właściwy uzasadnił, czemu dał wyraz w motywach rozstrzygnięcia (str. 26 -28) i wszelkie próby zdeprecjonowania tej oceny przy użyciu argumentów przywołanych w skargach stają się chybione. Przedmiotową konstatację odnieść należy tak do ponownie lansowanej tezy o przrzucaniu przez W. Z. odpowiedzialności na inne osoby i manipulowaniu jego wyjaśnieniami przez organy ścigania (tak w przypadku D. B. (1)), jak i eksponowania motywów, którymi się kierował składając wyjaśnienia obciążające inne osoby, które w ocenie apelujących determinowały pomówienie współoskarżonych o zachowania nie będące ich udziałem (tak chociażby w przypadku J. K. czy M. M. (1)).

Przechodząc do omówienia tak zarysowanych problemów należy stwierdzić, że:

- po pierwsze: gdyby istotnie wyjaśnienia W. Z. pozostawały wyrazem układu pomiędzy nim, a organami ścigania to niewątpliwie pozbawione byłyby luk bądź rozbieżności. Tymczasem tenże oskarżony relacjonował tylko znane mu fakty, wymiernym wyrazem czego pozostaje chociażby kwestia związana z transferem środków finansowych na rachunki podmiotów zagranicznych powiązanych z D. B. (1) wP. (vide wyjaśnienia z k. 8566), w których wprost stwierdził, że zagadnienie to nie jest bliżej mu znane, albowiem D. B. (1) nie dzielił się informacjami na temat P. . Jednocześnie, co też trafnie podkreślił Sąd I instancji, zachowania objęte w niniejszej sprawie zarzutami aktu oskarżenia stanowiły tylko fragment przestępczej działalności W. Z., która była wielowatkowa i długotrwała, a wielość zdarzeń związanych z obrotem gospodarczym i czynności, które podejmował, a które generowały odpowiedzialność

karną, skutkowałą problemem z ich osadzeniem na osi czasowej, co przy wielokrotności składanych na przestrzeni dłuższego czasu wyjaśnień przekładało się też na rozbieżności w podawanych treściach;

- po drugie: będąc wielokrotnie przesłuchiwany i podając okoliczności inkryminowanych zdarzeń i osoby współdziałające przy ich popełnieniu W. Z. nie tylko nie starał się minimalizować swojej roli, a wręcz przeciwnie, to siebie wskazywał jako osobę, która w spółkach będących importerami paliwa - pełniących rolę znikających podmiotów, korzystając z programu fakturowania.pl zajmowała się wystawianiem nierzetelnych faktur, jak też organizowaniem i opłacaniem tzw. „słupów” - prezesów w zakresie działalności tych podmiotów, a następnie jako osobę aktywnie działającą na niwie związanej z zamawianiem przez te spółki paliwa i jego dalszą dystrybucją, co finalnie przełożyło się na przypisanie mu czynu spenalizowanego treścią art. 258§3 k.k. (sprawstwo kierownicze we współdziałaniu z D. B. (1)). Warto przy tym zauważyć, iż w swoich wyjaśnieniach opisywał rolę syna E., który również był zaangażowany w przestępczy proceder (vide chociażby wyjaśnienia z dnia 30 marca 2017 r. k.8507 – 8517) ;

- po trzecie: fakty i zdarzenia podawane przez W. Z. weryfikują się nie tylko zeznaniami świadków takich między innymi jak S. W. (1), T. G., K. K. (2), ale też wyjaśnieniami współoskarżonych w tej sprawie. Uwaga ta dotyczy chociażby E. Z., J. P. (1), czy J. K., który B. wskazywał jako osobę, która zaproponowała mu sprzedaż paliwa i która miała decydujący głos przy ustalaniu upustów na to paliwo, w tym w ocenie sądu odwoławczego - upustów nieewidencjonowanych ;

- po czwarte: ujawnienie okoliczności przestępczych zdarzeń ze wskazaniem osób w nich uczestniczących chociażby z chęci polepszenia swojej sytuacji procesowej nie stanowi automatycznie o niewiarygodności takiej relacji, a rzeczą oczywistą jest, iż w sytuacji przyznania się do winy, złożenia obszernych wyjaśnień oskarżony z tego tytułu może oczekiwać łagodniejszego potraktowania, co przewidział ustawodawca wprowadzając stosowne regulacje w tym zakresie. Stąd też z punktu widzenia bytu tej sprawy, w przypadku kiedy w pełni uprawniona jawi się konstatacja, że W. Z. mówi prawdę i podaje znane mu fakty i okoliczności, a jego wyjaśnienia nie są bezpodstawnym pomówieniem osób oskarżonych w niniejszym postępowaniu, motywacja która skłoniła go do podjęcia współpracy z organami ścigania ma marginalne znaczenie.

Należy również w tym miejscu podkreślić, że do odmiennego wnioskowania w omawianej materii nie legitymuje postawa W. Z. w toku rozprawy, kiedy korzystając ze swoich uprawnień procesowych odmówił składania wyjaśnień przed Sądem, potwierdzając jednocześnie w pełnym zakresie wyjaśnienia składane na etapie śledztwa (k. 16369 – 16370). Taka też konkluzja jawi się w odniesieniu i do bezspornego faktu, iż jest on osobą skazaną/ oskarżoną o inne czyny przestępcze popełnione w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, poprzedzające lub następujące po inkryminowanych zdarzeniach, będących przedmiotem niniejszego postępowania (vide sprawa II K 137/15 Sądu Okręgowego w Olsztynie czy sprawa II K 580/20 Sądu Rejonowego w Puławach), jako że przedmiotowa sprawa dotyczy jedynie fragmentu jego działalności przestępczej z którą powiązane są osoby, występujące bądź to w charakterze oskarżonych, bądź to w charakterze świadków - w związku z ich prawomocnym skazaniem w innych toczących się postępowaniach, - co dotyczy S. W. (1) , K. G. czy W. B.. Marginalnie jedynie należy zauważyć, iż kwestia ta w sposób szczególnie wybrzmiała w stanowisku prezentowanym przez D. B. (1) i jego obrońcę. Odwoływane się do innych postępowań toczących się przeciwko W. Z. w sytuacji gdy postępowania te dotyczą działalności innych podmiotów gospodarczych, a przestępstwa były popełniane w innej konfiguracji osobowej nie ma znaczenia z punktu widzenia bytu sprawy będącej przedmiotem niniejszego osądu, podobnie jak i postawa W. Z. w toku tych postępowań.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego D. B. (1):

w zakresie zarzutu I. pkt 1., 2. i 3.

Przy zachowujących aktualność wyżej poczynionych uwagach, w tym miejscu rzeczą zasadną pozostaje odniesienie się li tylko i wyłącznie do tej części wyjaśnień W. Z., które wprost wiążą się z osobą D. B. (1). Wbrew supozycjom skarżącego, nie można przyjąć aby ocena tych wyjaśnień naruszała reguły określone treścią art.7 k.p.k., co też tyczy i wyjaśnień oskarżonego, którego interesy procesowe autor omawianej apelacji reprezentuje. Sąd I instancji czyniąc ustalenia ,co do roli i udziału D. B. (1) w przestępczym procederze nie dopuścił się bowiem błędów ani natury logicznej,

ani faktycznej przypisując mu sprawstwo kierownicze we współdziałaniu z W. Z., przy jednoczesnym uznaniu, w oparciu o wyjaśnienia tegoż oskarżonego, dominującej roli B.. Swoje stanowisko w tej materii w sposób rzeczowy uzasadnił (vide str.25 – 36 uzasadnienia). Natomiast konfrontacja części motywacyjnej wyroku z argumentacją skargi legitymuje do wyprowadzenia tezy, iż zrzut obrazy art. 7 k.p.k. jej autor de facto sprowadza do kwestionowania ustaleń faktycznych i ograniczonej polemiki z tymi ustaleniami. Przy czym za podstawę polemiki skarżący przyjmuje wyjaśnienia oskarżonego B., który nie kwestionując, aby do inkryminowanych zdarzeń dochodziło podawał, że ich sprawcą był W. Z., który w tym postępowaniu, w porozumieniu z organami ścigania próbuje przerzucić na niego odpowiedzialność i fragmenty zeznań niektórych świadków, które dałyby się zinterpretować w sposób korzystny dla D. B. (1). Jednocześnie w przedstawionej argumentacji apelujący nie ustrzegł się sprzeczności. Z jednej strony podnosi, iż to W. Z. pełnił wiodącą rolę, natomiast D. B. (1) realizował się jako pracownik, nie kierował, nie wydawał poleceń - tak na str. 8 apelacji, aby dalej na kolejnych stronach środka odwoławczego podnosić, odwołując się do zeznań pracownika stacji przy ulicy (...) w O. ((...) sp. z o.o.) P. M., iż D. B. (1) był tam widywany sporadycznie, ostatecznie konstatując, że jedynie w przypadku pilnej konieczności tenże oskarżony podpisał kilka dokumentów i to wyłącznie pod nieobecność prezesa (W. Z. - prezesa (...) sp. z o.o., bo tak należy odkodowywać stanowisko obrony). Natomiast osoby współpracujące z B. wykorzystały fakt jego choroby psychicznej by scedować na niego odpowiedzialność. Pogląd ten, w sytuacji gdy właścicielem wszystkich udziałów w spółce (...) był do miesiąca października 2014 r. D. B. (1) (a przypomnieć należy, iż czyny przestępne związane z nieodprowadzaniem przez „znikające podmioty” podatku VAT w działalność, których zaangażowana była spółka (...) dotyczyły okresu od 1 lutego 2014 r. do 30 listopada., a w zasadzie do 7 października 2014 r – data wystawienia ostatniej faktury na rzecz firmy (...) z siedzibą w B..) kłóci się z zasadami logiki pozostając w opozycji ze stanowiskiem samego oskarżonego, który składając wyjaśnienia chociażby na kartach 17028 - 17036 przyznawał, że aktywnie uczestniczył w życiu gospodarczym, w tym związanym z funkcjonowaniem spółki z o.o. (...), co też znajduje potwierdzenie w jego oświadczeniu z k.22310 – 22319 gdzie stwierdził, że na prośbę Z. doradzał mu w tej spółce, „robił” dokumenty. Aczkolwiek wiązał to z „legalną” działalnością spółki, to jednakże stan ten przekłada się na ocenę wyżej przedstawionej przez autora skargi argumentacji, dając tym samym asumpt do uznania, że apelujący posiada problemy z przywołaniem racjonalnych argumentów, które dezawuowałyby stanowisko Sądu w omawianej kwestii. Rzeczą bowiem nielogiczną, sprzeczną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, abstrahując od sprzeczności z materiałem dowodowym (o czym dalej), pozostaje stanowisko obrony lansujące ponownie tezę, że D. B. (1) pomimo, iż posiadał w spółce (...) 100% udziałów o wartości 300.000 złotych nie podejmował żadnych decyzji związanych z funkcjonowaniem tej spółki.

Tym samym nie do zaaprobowania pozostaje stanowisko apelującego, podobnie jak i oskarżonego B., odmawiające przynajmniej wiarygodności wyjaśnieniom W. Z., w których tenże, nie kwestionując swojej roli i udziału, konsekwentnie podawał, iż był prawą ręką D. B. (1), który był pomysłodawcą przestępnego procederu i który podejmował decyzje związane z obrotem paliwami, w szczególności co do ceny, za którą paliwa były zbywane. Jednocześnie stwierdził, iż w spółkach powiązanych ze stawianymi zarzutami (obrót paliwami) tylko on z D. B. (1) byli uprawnieni do podejmowania decyzji związanych z ich nielegalnym obrotem. Poglądu tego nie zmienia odwołanie się przez autora skargi do zeznań T. G. (główny księgowy w spółkach powiązanych z oskarżonymi), S. P., U. G., czy też J. P. (2) (świadek P. i P. wymienieni we wniosku dowodowym z dnia 26 listopada 2019 r.) składanych w sprawie II K 137/15 Sądu Okręgowego w Olsztynie. Pomijając, iż sprawa ta dotyczyła innych podmiotów zaangażowanych w przestępny proceder, innego czasookresu przestępczej działalności (od czerwca 2011 r. do 31 stycznia 2012 r.) i przestępstw popełnionych w innej konfiguracji osobowej stwierdzić należy, że rzetelna analiza tych zeznań żadną miarą nie przekłada się na odmienne wnioskowanie w sprawie niniejszej. I tak:

- T. G. będąc słuchany w dniu 18 lipca 2013 r. na temat spółki (...) - podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą przy ulicy (...) w O., niezależnie od opisywania roli jaką tam pełnił W. Z. o ile początkowo twierdził, że nie ma wiedzy czy D. B. (1), jako właściciel tej spółki interesował się tlenkiem magnezu, to jednakże następnie przyznał, iż dostęp do internetowego konta w zakresie zatwierdzania transakcji w tej spółce posiadali wyłącznie właściciel - D. B. (1) i prezes W. Z.((...)). Natomiast na rozprawie w dniu 31 marca 2016 r. podał- prezes z dyrektorem handlowym (D. B.) prowadzili cały handel tlenkiem magnezu (k. 21375 – 21376v.).

- P. P. (3) (magazynier- sprzedawca w firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą przy ul. (...) w O.) słuchany w dniu 19 września 2013 r. -formalnie i nieformalnie paliwem zajmował się D. B. (1) i to z B. kontaktował się V. L. i inne osoby porozumiewające się w języku rosyjskim, podkreślając też, że to D. B. (1) wydawał mu polecenia związane z wypłacaniem P. H. wydatków, które ten ponosił (k.17364 – 17367). W tym miejscu podkreślić należy, iż H. – obywatel Łotwy został oskarżony o popełnienie przestępstw we współdziałaniu z V. L. i D. B. (1), który prawomocnie został skazany już za te czyny w sprawie II k 137/15 Sądu Okręgowego w Olsztynie (vide akt oskarżenia z dnia 29 grudnia 2016 r. – k.17510 – 17523).

- J. P. (2) (księgowa w/w podmiocie gospodarczym – zatrudniona przez okres 10 miesięcy, do grudnia 2012 r.) – zeznania z dnia 22 lipca 2012 r., która określając D. B. (1) jako „szefa” podnosiła, że wykonywała tylko jego polecenia w swoich obszernych zeznaniach opisując jednocześnie relacje pomiędzy B., L. i H. (k.17346 – 17350). Podobne w treści zeznania złożyła U. W. z domu G. w dniu 23 lipca 2013 r. (k.17351 – 17355).

Tylko to proste zestawienie wyżej przywołanych zeznań, w sytuacji gdy świadkowie ci, poza G., w ogóle nie odnoszą się do osoby W. Z. wskazuje na zupełnie dowolną, rozmiijającą się z rzeczywistym stanem rzeczy interpretację ich wypowiedzi przez autora niniejszej skargi. Przy tym analiza części motywacyjnej apelacji daje podstawę do uznania, że obrona nadmierną wagę przywiązuje do materiału dowodowego będącego podstawą rozstrzygnięcia w sprawie II K 137/15 Sądu Okręgowego w Olsztynie nie dostrzegając, przy tym, iż niektóre dowody nie były podstawą ustaleń poczynionych w sprawie niniejszej, bądź też interpretuje je w sposób zupełnie dowolny, jak wyżej. Tak chociażby należy też oceniać pogląd wyartykułowany na str. 12 skargi, co w ocenie jej autora miało zdezawuować stanowisko Sądu I instancji cyt. „Kolejnym faktem mającym potwierdzić działalność D. B. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej miał być charakter jego współpracy ze stroną. -V. L. ”. Tymczasem o ile L. występuje w sprawie II 137/15, jako osoba współdziałająca z B., o tyle w żadnym punkcie części motywacyjnej wyroku Sąd orzekający w tej sprawie nie odwoływał się do tej osoby, co jest o tyle oczywiste, iż żadnego udziału w przestępstwach będących przedmiotem niniejszego osądu L. nie brał, a współpraca ze stroną l. opierała się na osobie V. M. - prowadzącego skład paliw zaopatrujący takie podmioty jak spółki (...), M., T. i G. T. (vide str.36 uzasadnienia). Tymczasem oceniając zeznania świadków do których odwołuje się obrona nie można pominąć tak istotnego faktu, że T. G. składając zeznania w niniejszej sprawie wprost wskazywał, że to B. w spółkach odgrywał wiodącą rolę – ustalał ceny paliw, razem z Z. pozyskiwał nabywców, generalnie podejmował wszystkie decyzje, co dotyczy też spółki z o.o. (...), z konta której, pod koniec 2013 r. dokonano przelewu środków pieniężnych na rachunek spółki z o.o. (...) (pieniądze te związane były z umową pożyczki zawartą pomiędzy spółką (...), a (...) F. z P. i umożliwiły rozpoczęcie działalności przez U.), jak też zlecał przelewy w spółce (...). Wszystkie dokumenty odnośnie zatrudnienia go w nowych firmach, co dotyczy też spółek (...) dostawał od B.. W ocenie tego świadka zwierzchnikiem był D. B. (1), a jego podwładnym W. Z. (k.16865 – 16867). A warto też w tym miejscu przypomnieć, że prezesem zarządu spółki P. do czasu powołania na to stanowisko, z dniem 3 listopada 2015 r. M. B., był ojciec D. W. B.. Jeśli się nadto odwoła do osób zatrudnionych na stacji paliw w spółce (...) przy ulicy (...) w O. – tytułem przykładu: zeznania D. K. (2) (handlowca) k.16863 – warunki zatrudnienia ustalał z Z., w trakcie pracy polecenia wydawał mu D. B. (1), a jak go nie było to Z., zeznania P. I. k. 16793 – 16794 - zatrudniał go T. G. i W. Z., D. B. (1) czasami tam przyjeżdżał i przedstawiano go jako, „szefa”, to nie do zaakceptowania pozostaje stanowisko obrony, w tym oskarżonego B., iż żadnej roli w działalności przedmiotowych spółek tenże oskarżony nie odgrywał.

Natomiast skarżący nie tylko nie dostrzega wyżej przywołanych zeznań, ale też i całego spektrum rozważań Sądu meriti, z których jednoznacznie wynika, że nie tylko wyjaśnienia W. Z. były podstawą przypisania oskarżonemu B. czynów w postaci zaoferowanej wyrokiem. Wystarczy w tej materii odwołać się chociażby do wyjaśnień S. W. (1). Będąc wielokrotnie przesłuchiwany, początkowo w charakterze podejrzanego przyznawał, że spółkę (...) kupił na polecenie B. i Z., a na prośbę D. B. (1) na L. założył spółkę (...), której został prezesem i kiedy spółka miała kłopoty z prawem, B. polecił mu pojechać na L. i przyznać się do wszystkiego. Dodał jednocześnie, że na prośbę W. Z. założył spółki (...), które następnie sprzedał - jedną W. Z., a drugą D. B. (1), nie wykluczając, że obaj byli ich współwłaścicielami. Stwierdził, też że wszystkie dokumenty związane z tymi spółkami, w tym PIN -y, karty do kont przekazał oskarżonym i sam żadnych przelewów w tych spółkach nie robił (k. 7822,7813, 8432 – 8435 v.) Wyjaśnienia te potwierdził na rozprawie, będąc przesłuchiwany w charakterze świadka. (k. 16951 – 16952v.). Podobnie rzecz się

ma z wyjaśnieniami/ zeznaniami ojca D. W. B., który nie ukrywał, aby na prośbę syna objął udział w (...) sp. z o.o. i został jej prezesem, dodając, że to D. zajmował się wszystkim w tej spółce, a on jedynie podpisywał przedkładane przez syna dokumenty, którymi się nie interesował. Przyznał też, że po założeniu konta spółce od razu przekazał D. całą dostępną dokumentację bankową i elektroniczne „gadżety” do jej obsługi (k.8963 – 8965), co też potwierdził na rozprawie. A zauważyć należy, że obrońca relacji tych świadków, jak i innych do których odwołał się Sąd I instancji w części motywacyjnej wyroku nie kwestionuje, co przy podzieleniu oceny zeznań tych osób, wobec ograniczonego charakteru skargi, zwalnia Sąd Apelacyjny od dalszego komentowania ich wypowiedzi. Jedynie marginalnie należy zauważyć, że tylko oskarżony D. B. (1) składając wyjaśnienia na rozprawie w dniu 11 października 2019 r. i kwestionując wiarygodność zeznań świadków go obciążających tak jak M., G. czy W. (k.17045 – 17048v.) stwierdził, iż osoby te boją się W. Z. i prokuratora stąd też bezpodstawnie go obciążają, co jednakże w sytuacji gdy świadkowie ci, korzystając ze swobody wypowiedzi na sali sądowej w znacznej części potwierdzili swoje wcześniejsze depozycje dając podstawę do uznania przywołanych wyjaśnień za linię obrony oskarżonego, przygotowaną na użytek tego postępowania.

Jednocześnie nie można uznać aby odwołanie się przez autora skargi do wyjaśnień współoskarżonych – J. P. (1), czy E. Z. przekładało się na odmienną ocenę stanowiska Sądu I instancji. Zważyć bowiem należy, że oskarżeni ci potwierdzając nabywanie spółek pełniących rolę „znikających podmiotów” w tzw. „karuzeli vatowskiej” relacjonowali li tylko i wyłącznie znane im fakty. J. P. (1) w swoich wyjaśnieniach w ogóle nie odnosił się do osoby D. B. (1) (K.10738 -10739), a E. Z. odnosząc się do tegoż oskarżonego, przyznawał, że miał z nim ograniczony kontakt. Jedynie raz rozmawiał z nim o pieniądzach w związku z jego zaangażowaniem w przestępny proceder. Zadania otrzymywał od ojca i to od niego i W. dowiadywał się o roli jaką B. pełnił w tym nielegalnym procederze, co nie zmienia jednakże faktu, iż wyżej przywołane wyjaśnienia w sposób pozytywny weryfikują wyjaśnienia W. Z. dając asumpt do wyprowadzenia wniosku, iż pomimo bliskich więzów pokrewieństwa z tymże oskarżonym E. Z. nie starał się obciążać B., co stanowi jeszcze jeden argument za przyjęciem tezy, że o żadnej manipulacji ze strony organów ścigania w tej sprawie mowy być nie może.

Stąd też, Sąd I instancji ze wszech miar trafnie, uznając wiarygodność W. Z., zasadnie atrybutu tego pozbawił oskarżonego D. B. (1). Nie dopuścił się przy tym błędu, odwołując się do dysocjalnej osobowości oskarżonego B., jako dodatkowego argumentu potwierdzającego słuszność takiego wnioskowania, w aspekcie prezentowanej przez niego postawy procesowej. Aczkolwiek w sposób wyjątkowo ogólnikowo ocenił przedmiotową kwestię (strona 28 motywów), to jednakże odwołanie się do opinii sporządzonych przez biegłych psychologów na potrzeby niniejszej sprawy stanowisko to czyni słusznym. Biegli wskazywali na: niedokształcenie osobowości wyższej, skłonność do zachowań manipulacyjnych, przyjmowanie postawy pod kątem oczekiwanych korzyści, skłonność do podporządkowania sobie innych ludzi i traktowanie ich w sposób instrumentalny (tak opinia z k.15355), uczuciowość egocentryczną, kontakty interpersonalne powierzchowne i nastawione na czerpanie korzyści. Podkreślali, że dbając o gratyfikacje swoich potrzeb D. B. (1) nie liczy się z otoczeniem, racjonalizuje swoje zachowania, unika odpowiedzialności a winą za niepowodzenia obarcza innych(tak opinia k.20986 – 20987) Wyżej nakreślone cechy osobowości oskarżonego nie tylko przekładają się na jego postawę w procesie, ale de facto mieszczą się w schemacie przestępczej działalności, którą na szeroką skalę prowadził.

W ślad za skarżącym nie sposób też przyjąć, aby w świetle dowodów przedstawionych przez Sąd I instancji nie zachodziły przesłanki do przypisania oskarżonemu D. B. (1) sprawstwa czynu spenalizowanego treścią art.258§ 3 k.k., popełnionego z W. Z. w ramach sprawczego współdziałania. Zagadnienie to pozostawało przedmiotem obszernej analizy Sądu meriti na str.40 – 45 części motywacyjnej wyroku i stanowisko tam zaprezentowane Sąd Apelacyjny w pełni podziela, co wobec ograniczonego charakteru skargi w tym zakresie zwalnia sąd odwoławczy od dalszego komentowania przedmiotowej kwestii. Oceny tej nie zmienia odwołanie się przez apelującego do logowań na rachunek spółek (...), (...) Ltd i K. z miejsca zamieszkania oskarżonego, jako argumentu deprecjonującego stanowisko Sądu w tej materii, zwłaszcza w sytuacji, gdy odnosząc się do zebranych dowodów i analizując je w aspekcie bytu przedmiotowej normy Sąd ten w żadnym punkcie warunkiem uznania odpowiedzialności oskarżonego za ten czyn nie uczynił li tylko i wyłącznie tej kwestii, która została skomentowana przez Sąd w ramach poczynionych ustaleń faktycznych (vide str.14 motywów). W tym miejscu należy jedynie podkreślić, iż Sąd ten nie dopuścił się błędów ani natury

faktycznej, ani logicznej uznając, że czynności związane z logowaniem na rachunki spółek były podejmowane w ramach działalności grupy przestępczej, której skład osobowy, wzajemne zależności i role, które w tej grupie odgrywali poszczególni oskarżeni, czy osoby, które w tym postępowaniu korzystały już ze statusu świadka - wypunktował, przy trafnej konstatacji co do kierowniczej roli W. Z. i D. B. (1) z wyeksponowaniem dominującej pozycji tego ostatniego. Z punktu widzenia bytu art. 258 k.k., jak również dalszych czynności sprawczych generujących odpowiedzialność za czyny wyczerpujące dyspozycje odnośnych przestępstw znamiona których zostały określone w Kodeksie karnym i w Kodeksie karnym skarbowym, a które zostały popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej nie jest istotne, kto daną czynność podejmował, jeśli utożsamiając się z grupą działał na jej rzecz i w jej interesie. Stąd też nie jest kwestią pierwszoplanową czy na konta wyżej wymienionych spółek logowałby się D. B. (1), czy W. Z.. Natomiast w realiach tej sprawy, w sytuacji gdy stan dowodów (zeznania W. B., co do spółki (...); S. W. (3), co do spółki (...); czy K. K. (2), co do spółki (...) Ltd) jednoznacznie wskazuje, iż cała dokumentacja tych spółek wraz z dostępem do ich kont bankowych była przekazana D. B. (1), a do logowania dochodziło z adresów miejsca jego zamieszkania truizmem jest twierdzenie, aby czynności te były podejmowane przez bliżej nieokreślone osoby rosyjskojęzyczne, które zamieszkiwały w pokojach wynajmowanych przez matkę B. – E. B.. Odwołanie się przez skarżącego do zeznań K. K. (3) oceny tej nie zmienia, a wręcz wskazuje na problemy ze znalezieniem skutecznych argumentów deprecjonujących stanowisko Sądu I instancji.

W aspekcie wyżej poczynionych uwag nie do zaakceptowania pozostaje również pogląd obrony upatrujący w fakcie, że D. B. (1) sam własnoręcznie nie sporządzał nierzetelnych - poświadczających nieprawdę faktur VAT, ani też nie złożył żadnej deklaracji podatkowej w imieniu podmiotów wymienionych w akcie oskarżenia, w których też nie pełnił żadnych funkcji zarządczych - argumentów uwalniających tego oskarżonego od odpowiedzialności za przypisane mu czyny. Jest to rozumowanie błędne, nie uwzględniające uwarunkowań niniejszej sprawy jeśli się zważy, że;

- po pierwsze: oskarżonemu przypisano kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą nakierowaną na przejmowanie podatku VAT, obowiązkiem odprowadzania którego obciążone były tzw. „znikające podmioty gospodarcze”, które pozorowały jedynie działalność gospodarczą w zakresie importu paliwa i rzeczą logiczną pozostaje, że czynności związanych ze sporządzaniem nierzetelnych faktur sam osobiście nie musiał wykonywać. A warto w tym miejscu zauważyć, aby w ramach istniejącego podziału ról, nierzetelne faktury związane z działalnością spółek zaangażowanych w przestępczy proceder były wystawiane przez oskarżonego W. Z., co tenże sam przyznawał.

- po drugie: mechanizm przestępstw związanych z tzw. karuzelą vatowską zakładał powoływanie do życia spółek bądź nabywanie spółek, które uzyskiwały koncesje na obrót paliwem na tzw. „słupy” tj. fikcyjnych prezesów celem ukrycia rzeczywistego stanu rzeczy i schemat takiego funkcjonowania w sposób nad wyraz czytelny objawił się w realiach niniejszej sprawy, gdzie poza tzw. „znikającymi podmiotami gospodarczymi”, a mianowicie spółkami (...), (...), (...) i (...), wykorzystano spółkę (...), która z założenia miała stwarzać pozory legalnej działalności i jako podmiot funkcjonujący na rynku paliwowym wywiązywać się ze wszystkich zobowiązań podatkowych wobec Skarbu Państwa, co miało z założenia uwiarygadniać spółkę w oczach kontrahentów. Zostało to również w sposób czytelny skomentowane w części motywacyjnej wyroku;

- po trzecie: skarżący wydaje się nie zauważać, iż oskarżonemu przypisano pełnienie nieformalnego nadzoru nad spółkami, które pozorując działalność gospodarczą zaniechały odprowadzania należnego podatku VAT, co umożliwiło, poprzez wystawianie nierzetelnych faktur, przejęcie sum należnych z tego tytułu Skarbowi Państwa, przez grupę przestępczą kierowaną przez oskarżonych - D. B. (1) i W. Z.. A zatem rzeczą logiczną jawi się, aby przy tych uwarunkowaniach, w sytuacji gdy prezesem zarządu spółki U. był W. Z. – D. B. (1) nie miał żadnego umocowania do formalnego występowania w imieniu tych podmiotów gospodarczych;

Również i argumentów uwalniających oskarżonego od odpowiedzialności karnej nie sposób doszukiwać się w decyzji o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej z dnia 25 kwietnia 2019 r. ,która na wniosek oskarżonego D. B. (1) została dołączona na etapie postępowania odwoławczego, a mocą której Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego (...) orzekł o solidarnej, ze spółką (...). a o.o. z siedzibą w W., odpowiedzialności W. Z. – byłego prezesa zarządu spółki za zaległości podatkowe z tytułu towarów i usług za luty – lipiec 2014 r., w łącznej kwocie 11 005 043,00 zł.

Abstrahując od bezspornego faktu, że przedmiotowa decyzja oparta jest na przepisach prawa podatkowego, a regulacje wynikające z Kodeksu spółek handlowych wprost odwołują się do odpowiedzialności członków zarządu, to należy mieć na uwadze, że w tym czasie właścicielem spółki był D. B. (1) i wobec jego aktywności związanej z działalnością tej spółki na niwie paliwowej, o czym już wyżej, w wydaniu tej decyzji nie sposób upatrywać okoliczności potwierdzających tezę obrony, aby czynności związane z funkcjonowaniem spółki, w tym nielegalne, podejmował tylko Z.. Przede wszystkim podkreślić należy, że przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu pozostaje jedynie obszar działalności spółki (...) związany z bazą paliwową w O. przy ulicy (...), która była wykorzystywana do obrotu paliwem rzekomym importem którego zajmowały się tzw. „znikające podmioty” i w aspekcie tej działalności żadne zobowiązania podatkowe spółki tej formalnie nie obciążały, co przełożyło się też na treść informacji podatkowej nadesłanej przez Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w O., organu podatkowego właściwego dla miejsca prowadzenia działalności gospodarczej spółki. Marginalnie należy też zauważyć, iż inny obszar działalności spółki, w aspekcie zaległości podatkowych w wymiarze ustalonym przez organ właściwy według jej siedziby – W., pozostawał poza kognicją Sądu orzekającego w tej sprawie. Również i eksponowana, zwłaszcza przez oskarżonego w toku rozprawy odwoławczej, kwestia kontroli przeprowadzonej w dniu 31 października 2014 r. przez funkcjonariuszy służby celnej oceny tej nie zmienia. Zarówno bowiem formalnym właścicielem spółki, jak i prezesem zarządu na tę datę był W. Z. i w takiej roli występował przed osobami dokonującymi tej czynności. Należy też mieć na uwadze, że ostatnie z nierzetelnych faktur były wystawione przez spółkę (...) na rzecz U. w dniu 25 października 2014 r., a zatem w okresie kiedy dochodziło do formalnego przejęcia tej spółki przez W. Z., co w sytuacji kiedy w okresie poprzedzającym D. B. (1) brał czynny udział w jej w działalności, w prezentowanym przez niego stanowisku, tak w licznych pismach, jak i na rozprawie odwoławczej nie sposób doszukiwać się racjonalnych argumentów dezawuuujących jego odpowiedzialność w zakresie związanym z bytem przedmiotowej sprawy. Natomiast eksponowana przez D. B. (1) kwestia nieopłacalności prowadzenia nielegalnego handlu paliwem, do czego odniósł się w piśmie z dnia 7 lutego 2022 r. zatytułowanym „apelacja” k.22310 22319, w aspekcie materiału dowodowego nie może stanowić argumentu optującego za odmiennym wnioskowaniem. Przede wszystkim analiza treści zarejestrowanych w trakcie kontroli operacyjnej rozmów telefonicznych z V. M. uzasadnia tezę, że oskarżeni Z. i B., w ramach działalności związanej z dystrybucją paliwa importowanego przez spółki wykorzystywane przy przestępczym procederze mieli problemy ze znalezieniem nabywców paliwa na terenie P. Tytułem przykładu należy chociażby odwołać się do rozmowy z dnia 7 maja 2014 r. (k. 6247 – 6248, B. – M.), czy do rozmowy z dnia 5 czerwca 2014 r. (. (...), M. – Z.), gdzie w sposób wyraźny wybrzmiewa ten problem . Znajduje to przełożenie w wyjaśnieniach W. Z. z k. 8501, kiedy opisując dalszą dystrybucję tego paliwa, przyznawał że w związku z wręczaniem kontrahentom dalszego rabatu w gotówce (pod stołem) dochodziło do tego, że z jednej cysterny zostawało im tylko 3000 zł VAT- u, a w benzynie bywało nawet na minusie. W sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonego B. składane na każdym etapie postępowania pełne są sprzeczności, tak chociażby w odniesieniu do spółki (...), gdzie raz twierdził, że nie miał związku z uzyskaniem przez spółkę pożyczki z (...), a raz, że P. kupił ojcu i za jego pośrednictwem spółka uzyskała dużą pożyczkę (z P.) k. 17031 – 17036 w pełni uprawniona jawi się konkluzja o niewiarygodności składanych przez tego oskarżonego wyjaśnień.

Przedstawione wyżej rozważania odnoszą się w istotnym stopniu i do oceny zarzutu obrazy art. 167 k.p.k., który apelujący wiąże z art.2§ 2 k.p.k. Na wstępie podkreślić należy, że obowiązek działania Sądu z urzędu, celem dojścia do prawdy materialnej nie uwalnia stron procesu od wykazywania się inicjatywą dowodową w kwestiach , które w ich ocenie wymagają wyjaśnienia przy wykorzystaniu określonych środków dowodowych i są uwarunkowane rzeczywistymi potrzebami sprawy. W sytuacji kiedy w realiach niniejszej sprawy Sąd potrzeby przeprowadzenia takich dowodów nie widział, a długotrwały proces dawał możliwość wystąpienia obronie z wnioskiem dowodowym , tak jak w petitum skargi (vide pkt 3 str. 2), to chociażby tylko z tego tytułu można uznać niezasadność przedmiotowego zarzutu. Nie można też nie zauważyć braku konsekwencji w stanowisku prezentowanym przez autora niniejszej skargi. Z jednej bowiem strony apelujący podnosi, że D. B. (1) nie pełnił żadnych funkcji zarządczych w spółkach objętych aktem oskarżenia, a z drugiej strony optuje za wystąpieniem do organów administracji skarbowej oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w O. o udzielenie informacji o postępowaniach skarbowych toczących się z udziałem D. B. (1) oraz spółek objętych aktem oskarżenia nie dostrzegając przy tym, że:

- przedmiot niniejszego postępowania został zakreślony zarzutami aktu oskarżenia i ocenie nie podlega cała działalność D. B. (1),

- w sytuacji gdy oskarżony nie pełnił żadnych funkcji zarządczych w spółkach zaangażowanych w proceder związany z przejmowaniem VAT-u, ustalenie jego roli i udziału w procesie decyzyjnym, w poszczególnych podmiotach gospodarczych, pozostawało domeną Sądu orzekającego, a formalne stosunki własnościowe i zarządcze w spółkach wynikają z danych KRS-u,

- proces przepływu środków finansowych – formalny - pomiędzy spółkami wynika z analizy dokumentacji bankowej, a dokumentacja ta stanowi materiał dowodowy dostępny dla apelującego, natomiast ocena nieformalnych źródeł zasilania poszczególnych spółek należała do Sądu orzekającego,

- sąd orzekający w procesie karnym, w ramach samodzielności jurysdykcyjnej, samodzielnie rozstrzyga zagadnienia faktyczne i prawne i nie jest związany rozstrzygnięciem innego organu, w tym podatkowego, co wynika wprost z art. 8 k.p.k. Postępowania karnoskarbowe i administracyjnoskarbowe mogą toczyć się niezależnie od siebie – art. 15 k.k.s. Stan ten przekłada się na bezsporny fakt, iż ustalenia w zakresie kwoty uszczuplonej należności publicznoprawnej pozostają domeną sądu orzekającego

- kwota uszczuplonej należności publicznoprawnej – podatku VAT - wynika z prostego rachunku matematycznego - z sumowania kwot należnych z tego tytułu z faktur wystawionych przez tzw., „znikające podmioty” – importerów paliwa na rzecz odbiorcy paliwa spółki „ (...)”. Marginalnie należy zauważyć, że autor skargi nie przywołuje żadnych argumentów wskazujących, aby kwota tych należności wyliczona jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego była naliczona w sposób błędny.

W tym stanie rzeczy informacje o pozyskanie których, przy konstrukcji tego zarzutu, odwołujący optował, w ocenie Sądu Apelacyjnego nie mają znaczenia z punktu widzenia merytorycznego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

W sytuacji gdy powiązania D. B. (1) z podmiotami zagranicznymi będą przedmiotem rozważań sądu odwoławczego w dalszej części niniejszego uzasadnienia (w związku zarzutem obrazy art. 170 k.p.k.), w tym miejscu wypada jedynie stwierdzić, że ustalenia Sądu I instancji i w tej materii nie są dotknięte błędem niepełności, bądź dowolności a znajdują oparcie w materiale dowodowym. Niezależnie od przepływu środków finansowych, co znajduje odzwierciedlenie w dokumentacji bankowej również i zeznania świadków takich jak chociażby W. B., S. W. (1) czy K. K. (2) potwierdzają zasadność stanowiska Sądu Okręgowego.

w zakresie zarzutu z pkt I. 4.

Przechodząc natomiast do zarzutu obrazy art. 170 k.p.k. wyeksponowanego w petitum skargi, uzasadnienie którego zdominowało też apelację w jej warstwie motywacyjnej, na wstępie zawrzeć należy kilka uwag ogólnej natury. Przede wszystkim Sąd Apelacyjny w znacznej mierze podziela stanowisko Sądu I instancji, który oddalając poszczególne wnioski dowodowe w dacie 14 stycznia 2022 r. (k.21819 -21820) zawarł ogólną konkluzję, iż wnioski te w sposób istotny zmierzają do przedłużania postępowania – część dowodów jest nieprzydatna do stwierdzenia danej okoliczności albo też okoliczność, która miałaby zostać udowodniona nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bądź też została udowodniona zgodnie z wnioskiem obrony. Wymiernym wyrazem akceptacji przedmiotowej konstatacji pozostaje również i stanowisko Sądu Apelacyjnego wyartykułowane w postanowieniu z dnia 17 maja 2023 r. , w którym to sąd odwoławczy odniósł się do ponownego postulatu przeprowadzenia tych dowodów. Abstrahując od formy w której te wnioski zostały złożone, bezrefleksyjnego ich powielenia pomimo , że część dowodów o przeprowadzenie , których obrona wnosiła została dopuszczona już przez Sąd I instancji i znajdowała się w aktach sprawy zwrócić należy również uwagę na brak spójności pomiędzy wnioskami wyeksponowanymi w petitum skargi, a częścią motywacyjną apelacji. Tytułem przykładu można chociażby powołać wniosek z pkt e. (k.18831 str. 3. apelacji), który dotyczy uzyskania informacji w jakiej sprawie oskarżony był przesłuchiwany przez funkcjonariuszy policji w trakcie pobytu w Zakładzie Karnym w B.. Natomiast część motywacyjna skargi w zakresie tego punktu odwołuje się,

bądź to do kwestii posiadania przez oskarżonego telefonu(...) dla biznesu, bądź to neguje jego związki ze spółką l. (...) czyniąc zarzut, że Sąd I instancji nie zwrócił się do l. odpowiednika polskiego KRS – u o nadesłanie wszelkich informacji dotyczących tej spółki. Jednocześnie w odniesieniu do wniosku z dnia 14 stycznia 2020 r.(k.18133 pkt. c.) zdumiewa brak lojalności procesowej. Wnosząc o tłumaczenia dokumentów związanych z podmiotami zarejestrowanymi w P. skarżący nie poinformował Sądu I instancji, iż tłumaczeń tych dokumentów dokonał już biegły tłumacz w sprawie II K 137/15 Sądu Okręgowego w Olsztynie na etapie postępowania odwoławczego, czego winien być świadomy wykonując obowiązki obrońcy z urzędu również i w tamtej sprawie.

ad. lit. a.

Uwagi poczynione przez obronę w znacznej mierze dezaktualizują się w związku z nadesłaniem przez Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w O. informacji, sporządzonej na dzień 10 maja 2023 r., z której wynika, aby poza decyzją skarbową z dnia 3 czerwca 2014 r. (postępowanie skarbowe związane ze spółką (...)) inne postępowania związane z osobą oskarżonego W. Z. nie były prowadzone. Z informacji tej wynika także, że urzędy skarbowe woj. (...) w latach 2014 – 2023 oraz (...) Urząd Celno - Skarbowy nie wydawały żadnych innych decyzji wobec tego oskarżonego i wobec (...) sp. z o.o. prowadzącej działalność przy ulicy (...) w O.. Tym niemniej z punktu widzenia bytu tej sprawy, przy wyżej przeprowadzonych rozważaniach, zauważyć należy, że;

- istota sprawy sprowadza się do przejmowania podatku VAT obciążającego spółki - importerów paliwa, z wykorzystaniem spółki (...),

- czynności sprawcze związane z przestępstwami karnoskarbowymi, były podejmowane z wykorzystaniem tych spółek w okresie od 1 lutego do 30 listopada 2014 r., stąd też rzeczą niezrozumiałą jest ograniczanie przez skarżącego okresu, który powinien podlegać ocenie jedynie do czasookresu pomiędzy 1 października a 8 grudnia 2014 r., kiedy doszło do zmiany stosunków własnościowych, a co de facto nie ma istotnego znaczenia z punktu widzenia bytu tej sprawy,

- nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia wniosek o przesłuchanie funkcjonariuszy Urzędu Celnego w O. dokonujących kontroli w dniu 31 października 2014 r., na okoliczności wskazane w tym wniosku albowiem ocena zeznań świadka T. G. należy do Sądu. Niezależnie od uwag poczynionych na wstępie, w nawiązaniu do tych zeznań, w ocenie Sądu Apelacyjnego analizując ich treść, nie sposób dostrzec w nich sprzeczności w zakresie tyczącym się określenia roli D. B. (1) w spółce (...), zwłaszcza, iż jak już wyżej podkreślono zeznania składane w sprawie II K 137/15 dotyczyły innego czasookresu i innej działalności. Przy tym należy zgodzić się z konstatacją Sądu I instancji (vide str.29 uzasadnienia), iż do zeznań tych należy podchodzić z dużą dozą ostrożności, z uwagi na funkcję jaką świadek pełnił (główny księgowy w spółce (...) i spółkach powiązanych z oskarżonymi), co nie zmienia faktu, że jego zeznania pozostają wiarygodnymi w zakresie określenia wzajemnych relacji pomiędzy D. B. (1) i W. Z. i roli jaką B. pełnił w (...) sp. z o.o., co też weryfikuje się innymi dowodami , które pozostawały przedmiotem analizy Sądu Okręgowego.

ad. lit. b.

Podzielić należy stanowisko Sądu I instancji, aby przeprowadzenie dowodu w postaci pozyskania z (...) sp. z o.o. wykazu podmiotów i osób, które na podstawie umów nazwanych, bądź nienazwanych oraz w sposób bezumowny korzystały z samochodu osobowego marki A. (...) nr rej. (...) było nieprzydatne dla stwierdzenia okoliczności, kto był właścicielem telefonu marki (...), który został zabezpieczony przez służby w trakcie przeszukania przedmiotowego pojazdu w dniu 1 lipca 2016 r. Już sama argumentacja przywołana przez skarżącego wskazuje na bezzasadność prezentowanego stanowiska. Skoro sam autor skargi dopuszcza możliwość bezumownego korzystania z przedmiotowego pojazdu, przywołując zeznania M. B. - od dnia 3 listopada 2015 r. prezesa zarządu tej spółki, - który wskazywał, że samochód od czasu do czasu użytkowała też A. Z. – partnerka życiowa D. B. (1), nie będąca jednocześnie pracownikiem przedmiotowej spółki, rzeczą logiczną pozostaje, iż uzyskana odpowiedź nie miałaby znaczenia dla rozstrzygnięcia spornej kwestii, związanej nie tyle z ustaleniem, kto był właścicielem przedmiotowego telefonu, ale kto z niego korzystał, albowiem do tego sprowadza się istota rzeczy. Przy tym jedynie marginalnie należy zauważyć, iż w

okresie objętym zarzutami samochodem marki A. (...) D. B. (1) przyjeżdżał do swoich kontrahentów (vide wyjaśnienia J. K. k. 9723).

Tymczasem w tej sprawie poza sporem jest, że telefon został zabezpieczony w trakcie przeszukania samochodu marki A. (...) w dniu 1 lipca 2016 r. Pojazdem tym poruszał się D. B. (1). Podróżował sam, innych osób w pojeździe nie było. Przeszukanie odbyło się w jego obecności i pomimo, że odmówił zapoznania się z treścią protokołu i jego podpisania oraz odmówił podpisania pokwitowania odbioru rzeczy uwag co do prawa własności tego przedmiotu nie zgłaszał (k.5459 – 5466), a co więcej w późniejszym okresie wystąpił o jego zwrot. Zasady logiki wskazują, iż w wyżej przywołanych okolicznościach fakt, że oskarżony B. posługiwał się przedmiotowym telefonem, w ocenie Sądu Apelacyjnego jawi się rzeczą bezdyskusyjną.

ad. lit. c. i ad. lit. g.

Zważywszy, że zagadnienia do których odwołuje się obrona w obu tych punktach łączą się ze sobą rzeczą wskazaną pozostaje też łączne ustosunkowanie się do podnoszonych w ramach tych zarzutów kwestii, przy jednoczesnym odniesieniu się w tym miejscu do powiązań oskarżonego z podmiotami wymienionymi w tych punktach apelacji. W związku z dołączeniem na etapie niniejszego postępowania odwoławczego tłumaczeń pism w języku angielskim dotyczących (...) S.A. oraz A. of G. F. dokonanych przez biegłego tłumacza, powołanego przez Sąd w postępowaniu w sprawie II K 137/15 Sądu Okręgowego w Olsztynie, zarzut z pkt c. staje się bezprzedmiotowy. Tak też należy oceniać zarzut z pkt g. w zakresie dotyczącym spółki (...) S.A., albowiem w aktach niniejszej sprawy znajduje się wypis z Rejestru Państwowego P. wraz z tłumaczeniem (k.10354 – 10363 i 11903 – 11907). W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zachodzi też potrzeba tłumaczenia pozostałych pism składanych przez obronę tak przed Sądem I instancji, jak i na etapie postępowania odwoławczego, (k22322 – 22336). Jednocześnie postulat pogłębiania postępowania dowodowego w tym zakresie, przy sukcesywnym poszerzaniu też dowodowych, należy oceniać li tylko jako działania zmierzające do przedłużania toczącego się postępowania. Konkluzja ta jest tym bardziej zasadna jeśli się zważy, że:

- po pierwsze - z załączonych przez obronę pism nie wynika, aby nazwisko D. B. (1) pojawiało się w organach władz p. podmiotów. Czym innym jest jednakże formalna ich reprezentacja, a czym innym faktyczne stosunki własnościowe i podejmowanie czynności o charakterze władczym, zwłaszcza w sytuacji gdy rzecz dotyczy funkcjonowania spółek w tzw. „rajach podatkowych” do których należy i P.. Rzeczą powszechnie znaną jest (potwierdzoną dołączonym wydrukiem internetowym) łatwość rejestracji spółek w tych obszarach, co umożliwia ukrycie rzeczywistego właściciela takich podmiotów i ukrycie przestępczego pochodzenia środków finansowych poprzez przepływ tych środków przez ich rachunki bankowe, tak jak w realiach niniejszej sprawy,

- po drugie – aczkolwiek z przetłumaczonej dokumentacji wynika, że D. B. (1) był upoważnionym pracownikiem fundacji (...) wykonującym obowiązki poza granicami P. i posiadał generalne pełnomocnictwo udzielone przez zarząd spółki (...) S.A. do nabywania, sprzedaży mienia ruchomego i nieruchomego, otwierania kont bankowych i wykonywania wszelkich transakcji za pośrednictwem tych kont, przystępowanie do wszelkich umów i ich negocjacji, to jednakże przetłumaczona korespondencja e-mailowej adresatem, której pozostawał oskarżony, jak też analiza zapisów w akcie notarialnym powołującym do życia przedmiotową spółkę jednoznacznie wskazuje, że faktycznym właścicielem tych podmiotów był B.. Firmy prawnicze z (...) pośredniczące w ich powołaniu świadczyły jedynie usługi w zakresie ich rejestracji i powołania nominalnych dyrektorów (prezesów), którzy w związku z objęciem udziałów o wartości jednego dolara i odpowiedzialności majątkowej ograniczonej do tej kwoty - de facto żadnej odpowiedzialności związanej z działalnością tych podmiotów nie ponosili. Przedmiotowe stanowisko znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka K. K. (2), który będąc przesłuchiwany tak w sprawie niniejszej, jak i w sprawie IIK 137/15 opisywał mechanizm związany z powoływaniem spółek. Wystarczy tu przywołać jego stanowisko z k.17318, które nad wyraz czytelnym czyni związek D. B. (1) z podmiotami posiadającymi swoje siedziby w (...). Zeznania z 17 czerwca 2013 r. „W ramach zleconej usługi ja pośredniczyłem czy informowałem Pana D. B. (1) jak założyć p. podmioty, przesyłałem mu formularze...D. B. (1) przekazał mi, że potrzebuje spółki do przepływu kapitału pomiędzy jego spółkami. Za pośrednictwem H. założył fundację (...), (...) S.A. – spółka(...)”.

- po trzecie – stan ten przekłada się na ocenę związków D. B. (1) ze spółkami (...) S.A. i (...) S.A. Z dokumentów wygenerowanych z plików na dysku załączonym do opinii biegłego z zakresu informatyki wynika, że D. B. (1) w dniu 27 kwietnia 2015 r. reprezentował spółkę (...) S.A. z siedzibą w (...) zawierając umowę sprzedaży (...) udziałów w (...) Sp. z o.o. Sprzedaż nastąpiła na rzeczna rzecz spółki (...) S.A. również z siedzibą w P. (k.11903 – 11907). Poprzednio spółkę (...) S.A. reprezentował w dniu 15 października 2014 r, nabywając w imieniu tej spółki od swojego ojca W. B. udziały w P. (k.13868). W tym miejscu warto też przypomnieć, odwołując się do zeznań T. B., iż to D. B. (1) zaproponował mu objęcie funkcji prezesa zarządu w spółce (...), do czego doszło z dniem 3 listopada 2015 r., a więc kiedy właścicielem tej spółki była już formalnie spółka (...), a następnie doradzał mu w jej prowadzeniu. Zauważyć też należy, że dniu 14 października 2014 r. reprezentując spółkę (...) S.A. zawarł umowę na sprzedaż udziałów w spółce (...) jednocześnie reprezentując i tę spółkę (k.13948 – 13949).

- po czwarte analiza operacji finansowych na rachunkach bankowych, do czego szczegółowo odniósł się Sąd I instancji na str. 19 – 22 uzasadnienia, wskazuje że tylko D. B. (1) był osobą uprawnioną do korzystania z rachunków podmiotów zarejestrowanych w (...), a mianowicie „D. „ S.A. i (...) prowadzonych w (...).

Wyżej przywołane okoliczności, wynikające z przeprowadzonych dowodów, w ocenie Sądu Apelacyjnego jednoznacznie wskazują, iż D. B. (1) miał faktyczne uprawnienia władcze w odniesieniu do tych podmiotów, a działania podejmowane przez niego miały na celu przeprowadzenie szeregu operacji zapewniających transfer środków finansowych na konta spółek w tzw. „rajach podatkowych” i przejęcie za pośrednictwem tych spółek spółki P.. Znamienne są w tej materii wyjaśnienia E. Z., który twierdził, iż właśnie w tej spółce (...) lokuje swój majątek, a zauważyć należy, że na rzecz tej spółki doszło też do cesji wierzytelności przysługujących spółce (...) (vide k.9207 -9221), a jak wynika z zeznań T. B. na rzecz tej spółki został nabyty luksusowy samochodu marki A. (...) i samolot, przedmioty które były użytkowane przez oskarżonego. Aczkolwiek Sąd I instancji nie przeprowadził pogłębionych rozważań w tej materii, to jednakże zakres zarzutów z tym związanych obligował sąd odwoławczy do zajęcia zdecydowanego stanowiska w tym przedmiocie.

Przy tym działalność wyżej opisana nie była działalnością brokerską, jak próbuje przedstawić, obrońca i sam oskarżony. W tej materii nie przedłożono bowiem żadnych dokumentów, które potwierdzałyby powyższe, a odwołanie się do zeznań świadka K. K. (3) (nota bene znajomego oskarżonego, który twierdził, iż był zainteresowany zaciągnięciem pożyczki, która jednakże nie została sfinalizowana) utwierdza, że takie stanowisko obrończe zostało przygotowane na użytek toczącego się postępowania. Jeśli się nadto zważy, pominięte milczeniem przez autora skargi, a wynikające z zeznań K. K. (2) okoliczności w jakich doszło do rejestracji w W. B. spółki, (...) LTD, a następnie (...) LTD Sp. z o.o. Oddział w P. - jedyną osobą kontaktującą się ze świadkiem w tej sprawie był D. B. (1), który przy powołaniu spółki posługiwał się skanem dowodu osobistego i prawa jazdy H. S. (2) (osoby niepełnosprawnej na nazwisko , której spółka została zarejestrowana) i który należność za usługę uiścił przelewem z konta swojej matki E. B. – to stan tych dowodów układa się w logiczną całość i w odniesieniu do przepływu środków finansowych w ramach czynu wyczerpującego dyspozycję art. 299§1 k.k. Tym samym twierdzenia autora skargi, iż w przedmiotowych spółkach , czy fundacji D. B. (1) nie podejmował żadnych decyzji zarządczych, ani nie dysponował pełnomocnictwami związanymi z funkcjonowaniem tych podmiotów pozostają z gruntu niewiarygodne. Jednocześnie w sytuacji, kiedy do przepływu środków finansowych pomiędzy rachunkami powiązanych spółek, jak też rachunkami osób zaangażowanych w przestępczy proceder (W. B., S. W. (1)), odniósł się Sąd I instancji, a skarżący w tej materii nie formułuje wprost wniosków, które dezawuowałyby to stanowisko nie zachodzi potrzeba dalszego pozytywnego komentowania orzeczenia w zakresie dotyczącym bytu tej normy. Ustalenia w tej materii zostały bowiem poczynione w oparciu o dokumentację bankową, a sprawstwo oskarżonego w tym zakresie, w nawiązaniu do omawianych niniejszym uzasadnieniem dowodów, jak też dowodów przywołanych przez Sąd Okręgowy, nie budzi wątpliwości.

ad. lit. d.

Wbrew supozycjom skarżącego nie można przyjąć, aby oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rewidenta celem ustalenia, czy sposób działalności, struktura oraz procesy i operacje finansowe zachodzące w spółce (...) oraz w spółce (...) w latach 2013 – 2014 były zgodne z obowiązującymi przepisami prawa z zakresu prawa

podatkowego, rachunkowości oraz księgowości - było decyzją wadliwą, naruszającą prawo oskarżonego do obrony. W tej materii Sąd I instancji prawidłowo skonstatował, że przeprowadzenie takiego dowodu nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, a kwestia legalności i prawidłowości formalnego funkcjonowania tych spółek w niniejszym postępowaniu nie jest kwestionowana. Stanowisko to Sąd Apelacyjny w pełni podziela, przy zachowującej aktualność argumentacji przedstawionej w pkt. „ a”. Jeszcze raz należy podkreślić, że mechanizm przestępstwa będącego przedmiotem niniejszego osądu nie sprowadzał się do wyłudzenia podatku VAT, a do przejmowania tego podatku, który w tej sprawie obciążał tzw. „znikające podmioty”, z wykorzystaniem legalnie działającej spółki (...). Dotyczy to spółek pełniących rolę importerów paliwa i pozorujących działalność gospodarczą, czasokres funkcjonowania których wyznaczony był okresem możliwości skutecznego uchylania się od realizacji zobowiązań podatkowych w aspekcie obowiązujących w tym czasie procedur finansowych. Rola jaką w tym procederze odgrywał D. B. (1) jest nad wyraz czytelna, a ustalenia Sądu Okręgowego, który odtworzył mechanizm tej przestępczej działalności są ze wszech miar prawidłowe.

ad. lit. e.

Abstrahując od sprzeczności pomiędzy wnioskiem z pkt. e. petitum skargi, a jej częścią motywacyjną w realiach tej sprawy nie znajdują żadnego przełożenia uwagi skarżącego związane z telefonem (...) dla biznesu. W żadnym bowiem punkcie swojego uzasadnienia Sąd Okręgowy orzekający w tej sprawie sprawstwa oskarżonego nie opierał na fakcie posiadania w/w telefonu przez oskarżonych, zagadnienie to było natomiast przedmiotem rozważań w sprawie II K 137/15. W przypadku kiedy rzeczą niekwestionowaną jest, że ten typ telefonu jest aparatem, powszechnie dostępnym, przeznaczonym do kontaktowania się w ramach bezpiecznej łączności w sieci komórkowej, brak przesłanek do czynienia przez apelującego zastrzeżeń w tym zakresie staje się rzeczą oczywistą.

Przedmiotowa konkluzja zachowuje aktualność i w nawiązaniu do postulatu zwrócenia się do I. urzędu – odpowiednika KRS -u o nadesłanie wszelkich informacji dotyczących spółki (...), albowiem dokumentacja związana z przedmiotową spółką (wraz tłumaczeniami) oraz dokumentacja z postępowania karnego związanego z jej działalnością znajduje się w aktach sprawy na k. 19161 – 19205. Natomiast na k. 19209 – 19238 znajdują się wypisy z rachunku D., a na k. 19164 -19168 wydruk z Państwowego Przedsiębiorstwa Centrum (...) – dowody dopuszczone przez Sąd I instancji. O ile niewątpliwie należy zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, że w dokumentach tych nigdzie nazwisko D. B. (1) nie figuruje, to w odniesieniu do przedmiotowej kwestii zważyć należy, że:

- autor skargi ponownie nie dostrzega, że oskarżonemu przypisano nieformalny nadzór nad spółkami, w tym przedmiotową spółką i rzeczą logiczną jawi się, iż dane B. nigdzie nie figurują, skoro wykorzystuje do tego celu inne osoby, pełniące rolę tzw. „słupów”;

- wyżej przywołana teza weryfikuje się zeznaniami S. W. (1), który będąc przesłuchiwany początkowo w charakterze podejrzanego , a następnie świadka (k. 7822, 8433 – 8435, 10486 i kolejne) konsekwentnie podnosił, że spółkę (...) zarejestrował na L., na prośbę D. B. (1), któremu przekazał wszystkie dokumenty związane z tą spółką, w tym związane z dostępem do jej konta. W sytuacji kiedy zeznania te znajdują przełożenie w wyjaśnieniach W. Z. i E. Z., oraz w analizie przepływu środków finansowym na rachunku bankowym tej spółki, a przedmiotem niniejszej oceny są jedynie zdarzenia zakreślone zarzutami aktu oskarżenia , również i w tym zakresie stanowisko obrońcy uznać należy za chybione.

ad. lit. f. z pkt I. i z pkt I. 7. oraz pkt II. 2.

Niewątpliwie zagadnieniem, które wymaga pogłębionej analizy, pozostaje kwestia możliwości wykorzystania w niniejszym procesie uzyskanych w drodze międzynarodowej pomocy prawnej materiałów nadesłanych przez Prokuraturę Generalną (...), w tym w postaci stenogramów rozmów zgromadzonych w ramach prowadzonego przez Zarząd Odzyskiwania Mienia Biura Policji Kryminalnej L. postępowania o sygn. 01- 1 04722 – 15. i oceny przedmiotowego zagadnienia w aspekcie bytu art. 168 b k.p.k. Przy tym na wstępie podkreślić należy, czego wydaje się nie zauważać skarżący, że materiały te oceniane przez pryzmat obowiązujących w polskim systemie prawnym regulacji dotyczą tzw. podsłuchu operacyjnego zarządzanego w oparciu o przepisy ustawy o Policji, stąd też rzeczą niezrozumiałą

jest odwołanie się w części motywacyjnej skargi do treści art. 237 - 242 k.p.k., (podsłuch procesowy, zarządzany na wniosek prokuratora). Rzeczą oczywistą i nie wymagającą komentarza pozostaje, aby przepisy przedmiotowej ustawy ,jak też przepisy Kodeksu postępowania karnego, dotyczyły wyłącznie podsłuchu operacyjnego i podsłuchu procesowego zarządzanego w toku postępowania toczącego się w Polsce i przewidziane w tych przepisach warunki formalne nie mogą być wymagane przy stwierdzeniu legalności podsłuchu dokonywanego przez organy innego państwa. Legalność podsłuchu telefonicznego dokonywanego przez organy innego państwa, w ramach toczącego się tam postępowania, należy bowiem oceniać według przepisów obowiązujących w państwie, w którym czynność ta jest dokonywana. Materiały pochodzące z takiej czynności mogą być , zgodnie z art. 587 k.p.k., wykorzystane w postępowaniu toczącym się w Polsce, jeżeli sposób przeprowadzenia czynności nie jest sprzeczny z zasadami porządku prawnego państwa polskiego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 września 2000 r., V KKN331/00). Jednocześnie należy mieć na uwadze, że przepis art. 587 k.p.k. oparty jest na zasadzie wzajemnego uznawania dowodów przeprowadzanych z zachowaniem prawa państwa obcego, w którym przeprowadzony jest dowód, nawet jeśli przepisy te nie odpowiadają wiernie przepisom obowiązującym w prawie polskim. Granicą uznania dowodu za zdalny do wykorzystania w polskim procesie nie są poszczególne przepisy wewnętrzne, ale zasady porządku prawnego RP, a więc reguły o bardziej ogólnym i fundamentalnym charakterze, co obliguje Sąd do obowiązku sprawdzenia czy sposób przeprowadzenia dowodu przez organ zagraniczny prowadzący postępowanie nie pozostaje w sprzeczności z zasadami polskiego porządku prawnego.

Przechodząc natomiast na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że zgodę na zastosowanie środków technicznych w trybie specjalnym - podsłuchów -wobec V. M. i jego żony V. M. (1) wydał Sąd, co w systemie prawa polskiego odpowiada treści art.19 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji. Również i zgoda na przedłużanie czasokresu tych podsłuchów była każdorazowo wydawana przez Sąd, co pozostaje w zgodzie z przepisami prawa polskiego. Natomiast kwestią wymagającą szczególnej uwagi pozostaje zagadnienie możliwości wykorzystania tych podsłuchów wobec osób, których zgoda sądu (...) nie dotyczyła, a co wiązać należy z osobą D. B. (1) i W. Z.. W ocenie Sądu Apelacyjnego orzekającego w tej sprawie, w sytuacji gdy podsłuchy dotyczyły przestępstw wymienionych w katalogu określonym treścią art. 19 przedmiotowej ustawy, a mianowicie ust. 2 (w zakresie dotyczącym art. 258 k.k.) i ust.4 (w zakresie dotyczącym przestępstw karnoskarbowych określonych wartością należności publicznoprawnej), wykorzystanie uzyskanych tą drogą dowodów, w odniesieniu do osób, które nie były objęte postanowieniem nie narusza konstytucyjnych gwarancji procesowych, ani ogólnych norm prawa międzynarodowego Tym samym dowodom tym nie można nadać przymiotu nielegalności i wykluczyć ich z procesu dowodzenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie znajduje również akceptacji stanowisko obrony w zakresie zmierzającym do powołania biegłego z zakresu fonoskopii, celem ustalenia autentyczności i ciągłości nagrań oraz tożsamości osób w nich uczestniczących. Nie jest bowiem w żaden sposób uzasadnione, aby podważać rzetelność oraz prawidłowość dokonania przekładu utrwalonej mowy i dźwięku przez odpowiednie służby (...) oraz kwestionować zastosowane metody i techniki prowadzonego przez te służby podsłuchu. Abstrahując, iż z gruntu nieuprawnionymi pozostają dywagacje obrony, co do jakości tłumaczeń stenogramów pozyskanych przez stronę polską od służb l., zwłaszcza że autor skargi nie dostrzega, aby tłumaczeń tych dokonał tłumacz przysięgły języka litewskiego i rosyjskiego a z niezrozumiałych powodów wskazuje, że tłumaczenia były dokonane przez tłumacza języka rosyjskiego i lotewskiego, to jak już wyżej podniesiono, sama legalność pozyskanych stenogramów, a tym samym ich autentyczność nie budzi zastrzeżeń. Należy też mieć na uwadze, że oskarżony W. Z. nie kwestionował, aby rozmowy z V. M. i jego żoną w zakresie związanym z nabywaniem paliwa przeprowadzał. Natomiast V. M. (2) ,pomimo składania w niniejszym postępowaniu zeznań, w których starał się ograniczyć swoją rolę, co jak trafnie podniósł Sąd I instancji należało wiązać z toczącym się przeciwko niemu postępowaniem, przyznawał że to D. B. (1) nawiązał z nim, jako pierwszy kontakt w sprawie obrotu paliwami i dopiero po rozmowie z B. skontaktował się z nim mężczyzna posługujący się danymi K. R.. Był to W. Z., co tenże przyznał w swoich wyjaśnieniach. Natomiast analiza tłumaczeń stenogramów rozmów telefonicznych zarejestrowanych przez służby(...) legitymuje do uznania, że zamawianiem paliwa, w tym na rzecz spółek pełniących rolę znikających podmiotów zajmował się przede wszystkim W. Z., a warunki dostaw ustalał D. B. (1) -negocjował ceny i zasady transportu. Na co wskazuje chociażby rozmowa z dnia 11 czerwca (k. 6288 – 6289). Jednocześnie treść zarejestrowanych rozmów przekonuje, że o ile kwestie techniczne były domeną

Z., o tyle dominującą pozycję w tej „współpracy” posiadał B., który też pozostawał w znacznie bliższych relacjach z M. z którym umawiał się na spotkania w trakcie jego pobytu w Polsce. Powyższe przekonuje, że obaj oskarżeni, przejawiali aktywność w zakresie działalności na niwie związanej z importem paliwa przez podmioty pozorujące działalność gospodarczą, w imieniu których nie tylko zamawiali paliwo u kontrahenta I., ale też ustalali kwestie związane z jego transportem, a następnie pozorując obrót paliwem wystawili nierzetelne faktury, wykorzystując przy tym możliwość dokonywania odprawy celnej w procedurze zawieszono poboru akcyzy. Stąd też stanowisko Sądu I instancji upatrujące w rozmowach pozyskanych w trakcie kontroli operacyjnej dowód potwierdzający wiarygodność wyjaśnień W. Z. w aspekcie określenia roli i udziału D. B. (1) w tym procederze jest jak najbardziej trafne.

ad. lit. h. i lit. j.

Z gruntu pozbawianym racji pozostaje pogląd obrony upatrujący wadliwość procedowania Sądu Okręgowego w odniesieniu do sprawy zawisłej przed Sądem Rejonowym w Puławach. Skarżący wydaje się nie dostrzegać, że uwzględniając jego wniosek Sąd zażądał odpowiednich dokumentów z akt tej sprawy, odpisy których znajdują się na kartach 21327 – 21350 akt sprawy niniejszej. Abstrahując, iż sprawa II K 580/20 dotyczy czasookresu działalności przestępczej, którą W. Z. prowadził już po zakończeniu „współpracy” z D. B. (1), w innej konfiguracji osobowej, przy wykorzystaniu innych podmiotów gospodarczych, autor skargi sam nie pokusił się o przeanalizowanie wyjaśnień składanych przez Z., chociaż były dostępne. Poprzestał w tym zakresie na wyjątkowo ogólnych dywagacjach o możliwym powiązaniu osób występujących w tamtej sprawie ze sprawą niniejszą, co wymogów rzetelności w zakresie formułowania tezy dowodowej zgodnie z wymogami k.p.k. nie spełnia.

Taki stan rzeczy zaistniał i w odniesieniu do zarzutu z pkt. j. Trudno bowiem dociec jaki związek z naruszeniem prawa do obrony oskarżonego miały wnioski kierowane przez prokuratora do Głównego Inspektora Kontroli Finansowej w związku z przyjętą taktyką śledczą, zwłaszcza, że to odpowiedzi udzielane przez ten organ winny pozostawać w zainteresowaniu obrony, a nieograniczony dostęp do akt przynajmniej na etapie merytorycznego rozpoznania sprawy, takie warunki zapewniał. Tym niemniej zauważyć należy, że kopie wniosków do których odwołuje się apelujący, zostały dołączone przez urząd prokuratorski w dniu 20 grudnia 2021 r. i znajdują się na k. 21769 – 21775 akt sprawy niniejszej.

ad. lit. i.

Podzielić należy pogląd Sądu Okręgowego, że wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki celem analizy i ustalenia z jakich urządzeń logowano się na rachunki bankowe, skrzynki, pocztowe i serwis fakturowania.pl. oraz inne elektroniczne kanały dostępu wskazane na k. 3666 – 3668 zmierza do przewlekłości postępowania. Natomiast w ocenie Sądu Apelacyjnego przeprowadzenie takiego dowodu nie ma też znaczenia dla ustalenia, kto faktycznie w danym momencie logując się na określone konto z urządzenia tego korzystał. Zarówno adres IP, jak adres sieciowy MAC, nadawany przez producenta – dla indywidualnego urządzenia, umożliwia połączenie urządzenia z siecią jednakże nie personalizuje osoby dokonującej w danym momencie określonej czynności w postaci logowania się na rachunki bankowe czy skrzynki pocztowe spółek. W realiach tej sprawy jest to o tyle istotne, iż czynności które zostały przypisane oskarżonemu w ramach sprawczego współdziałania mogły być wykonywane przez inne osoby, wymiernym wyrazem czego pozostają chociażby wyjaśnienia W. Z., w których przyznawał, że to on wystawiał nierzetelne faktury korzystając z serwisu fakturowania.pl. (...) bowiem mieć na uwadze, że D. B. (1) przypisano sprawstwo kierownicze i rzeczą logiczną jawi się, iż przy tak szerokim spektrum działalności przestępczej nie wszystkie czynności, w tym związane z logowaniem na konta podmiotów z działalnością tą powiązanych musiały być przez niego wykonywane. Tym niemniej logowanie się z adresów IP przynależnych miejscu zamieszkania E. B. daje podstawę do uznania, że z adresów tych korzystał D. B. (1), zwłaszcza jeśli się zważy, że przebywał pod tym adresem, a również i w innych sytuacjach korzystał z kont bankowych przypisanych innym osobom, wymiernym wyrazem czego pozostaje chociażby uiszczenie należności za usługi świadczone przez K. K. (2) z konta E. B., która ze świadkiem nie miała żadnego kontaktu, nie była też osobą zlecającą usługę. Potwierdzeniem powyższego pozostaje też wielokrotne logowanie się z adresu IP E. B. na pocztę elektroniczną D. B. (1), tym samym rzeczą logiczną jawi się, że nikt inny jak jej użytkownik do tej poczty tak często by się nie logował. Przy omawianiu przedmiotowego zagadnienia należy też mieć na uwadze zeznania świadków jak, chociażby W. B., czy S. W. (1), z których wynika, że cała dokumentacja spółki

(...), w tym związana z internetowym dostępem do konta została przekazana oskarżonemu. Podobnie rzecz się ma z dostępem do konta spółek (...). Stąd też wszelkie zastrzeżenia obrony związane z oceną procedowania Sądu I instancji w omawianym zakresie jawią się jako nietrafne.

ad.1. pkt 5. i 6.

Nie znajduje również akceptacji zarzut obrazy art. 170§1 pkt 2 k.p.k., którego naruszenie obrona wiąże z treścią art. 201 k.p.k. - w aspekcie sprzeczności i niejasności opinii sporządzonej przez biegłych psychiatrów i psychologa, po przeprowadzeniu obserwacji oskarżonego na Oddziale Psychiatrii Sądowej w C.. Argumentów potwierdzający zasadność prezentowanego stanowiska autor skargi doszukuje się :

- po pierwsze - w naruszeniu dyspozycji art.198§1 k.p.k. poprzez udostępnienie biegłym uprzednio sporządzonych opinii sądowno- psychiatryczno –psychologicznych na potrzeby niniejszej sprawy, jak i na potrzeby prawomocnie zakończonej sprawy II K 137/15 Sądu Okręgowego w Olsztynie, co w jego ocenie przekreśla idę obiektywizmu, w sytuacji gdy jedynie sprzeczność pomiędzy opiniami czyniłaby zasadnym takie postępowanie, a warunek ten w realiach niniejszej sprawy nie ziścił się;

- po drugie – w zmianie i to w sposób znaczy leczenia farmakologicznego, które zostało wdrożone na prośbę pacjenta, bez jakichkolwiek wskazań medycznych i dolegliwości (przyznały to same biegłe), co zdaniem autora skargi wpływało na przebieg obserwacji, a tym samym na możliwość przeprowadzenia badań obarczonych błędem diagnostycznym. Przed Rzecznikiem Odpowiedzialności Zawodowej Okręgowej Izby Lekarskiej w B. toczy się w tej materii postępowanie wyjaśniające, co w jego ocenie stanowi dodatkowy argument przemawiający za zasadnością zarzutu.

Odnosząc się do pierwszego z wyżej przedstawionych zagadnień nie sposób nie przyznać racji obrońcy, iż udostępniając biegłym poprzednio sporządzone opinie znajdujące się w aktach sprawy niniejszej, w tym opinie sporządzone na potrzeby sprawy II 137/15 Sądu Okręgowego w Olsztynie, Sąd I instancji uchybił treści art. 198 k.p.k. - w aktualnym brzmieniu. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie było to jednakże uchybienie, które mogło mieć wpływ na wnioski wyprowadzone przez biegłych, a finalnie na treść rozstrzygnięcia. Ratio legis przedmiotowej regulacji, wprowadzonej do porządku prawnego dopiero z dniem 5 października 2019 r., wiąże się z zapewnieniem warunków do wydania bezstronnej opinii, co jednakże nie uprawnia automatycznie do przyjęcia, aby zasady obiektywizmu zostały naruszone przez biegłych opiniujących w niniejszej sprawie, a przy formułowaniu własnych wniosków biegli sugerowali się treścią poprzednich opinii, a tym bardziej aby powielali w swoich opiniach opinie zespołów biegłych poprzednio oceniających stan zdrowia psychicznego D. B. (1). Stanowisko w zakresie wniosków, wyprowadzonych po obserwacji oskarżonego, wszechstronnie uzasadnili tak w opinii pisemnej (k. 20958 - 20988), jak i ustnej opinii uzupełniającej (k.21482 - 21488) odpowiadając na wszelkie wątpliwości autora skargi. Przy tym, odwołując się do praktyki orzeczniczej należy podkreślić, że prawidłowość opiniowania w tak delikatnej materii jak omawiana, wymaga udostępniania biegłym pełnego zakresu materiału, w tym wszelkich dokumentów związanych ze stanem zdrowia oskarżonego, co też należy odnosić do poprzednio sporządzanych opinii, co znacząco może wyłączyć ryzyko pominięcia istotnej okoliczności mającej znaczenie dla wyprowadzenia prawidłowych wniosków zakres których został wyznaczony treścią art.202§ 5 k.p.k. Tym samym regulacja przewidziana przedmiotową normą winna być stosowana z uwzględnieniem materii będącej przedmiotem opiniowania.

Z kolei odnosząc się do kwestii, tyczącej się zmiany sposobu leczenia oskarżonego, to podkreślić należy, że zmiana ta została wymuszona postawą samego oskarżonego. W ocenie biegłych w żadnej mierze nie wpłynęło to na treść wyprowadzonych po obserwacji wniosków. Natomiast uwagi apelującego podważające rzetelność i fachowość opiniujących, a tym samym odwołujące się do postępowania wyjaśniającego wszczętego przez Rzecznika nie mogą przekładać się na zdyskwalifikowanie tejże opinii, a tym samym na powołanie kolejnego zespołu biegłych. Należy bowiem mieć na uwadze, że autor skargi nie przywołał żadnych merytorycznych argumentów wskazujących, aby przedmiotowa opinia była:

- a. niepełną – nie wyjaśniała wszystkich kwestii, jakie zostały im postawione, bądź też nie udzielała odpowiedzi na wszystkie pytania,
- b. niejasną – przedstawione wnioski nie spełniały wymogów czytelności i zrozumiałości,
- c. wewnętrznie sprzeczną, albo sprzeczną z innymi opiniami, a tylko wystąpienie jednej z tych przesłanek warunkowałoby skuteczność zarzutu opartego na treści art. 201 k.p.k.

Tymczasem w realiach niniejszej sprawy wnioski opinii biegłych są jednoznaczne w swej treści – u D. B. (1) nie stwierdzono choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego, a w czasie popełnienia zarzucanych czynów miał zachowaną zdolność rozumienia ich znaczenia i kierowania swoim postępowaniem. Stwierdzono natomiast osobowość dyssocjalną (uczuciowość egocentryczna, dbająca o gratyfikację własnych potrzeb nie licząc się z otoczeniem, racjonalizująca swoje zachowanie, unikająca odpowiedzialności, a winą za swoje zachowania obciążającą innych). Według ich oceny od czasu, gdy D. B. (1) popadł w konflikt z prawem przejawia konsekwentną postawę obronną polegającą na symulowaniu objawów choroby psychicznej. Wykluczając, u oskarżonego schizofrenię podali jakie przesłanki legły u podstaw takiego wnioskowania. Opinia ta jest zgodna z treścią opinii sporządzonej na etapie postępowania przygotowawczego w 2018 r. przez zespół biegłych z Oddziału Psychiatrii Sądowej Aresztu Śledczego w S. (k.15330 -15362). W sytuacji, gdy powołanie ostatniego zespołu biegłych wiązało się z faktem, że oskarżony był leczony psychiatrycznie w warunkach zakładu karnego, a lekarz psychiatra stwierdził przewlekłe remitujący charakter psychoz, co zostało wykluczone po przeprowadzeniu obserwacji, brak przesłanek do uwzględnienia zasadności podniesionego zarzutu staje się oczywisty, tym bardziej, że i biegli opiniujący na potrzeby sprawy IIK 137/15 Sądu Okręgowego w Olsztynie – opinia z dnia 25 lutego 2016 r. - wykluczili, aby cierpiał on na schorzenia natury psychicznej (k. 8793 -8813).

ad. pkt.I.8.

Nie można nie dostrzec, aby orzekając w przedmiocie kosztów sądowych Sąd I instancji wykazał się pewną niekonsekwencją z jednej strony podejmując decyzję o zwolnieniu D. B. (1) z obowiązku ponoszenia opłaty, a z drugiej obciążając go pozostałymi kosztami sądowymi w 10/50 części. Tymczasem przesłanki, które legły u podstaw wdrożenia regulacji opartej na treści art. 624§1 k.p.k., w sytuacji oskarżonego, w jednakowym stopniu odnosiły się do każdej z tych pozycji (długoletni pobyt w zakładzie karnym w związku z prawomocnym skazaniem w innej sprawie, stan zdrowia uniemożliwiający podjęcie zatrudnienia w warunkach izolacji), co też przy zachowaniu spójności orzeczenia czyniło zasadnym dokonanie korekty wyroku w tym zakresie.

ad. II. pkt 1.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego wydany w sprawie SK 66/19, na który powołał się skarżący dotyczył przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości nie obowiązujących już w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy – podstawą ustalania kosztów obrony z urzędu były bowiem regulacje przewidziane w rozporządzeniu z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Tym niemniej Sąd Apelacyjny orzekający w tym składzie podziela pogląd, że brak jest racjonalnych argumentów do różnicowania wynagrodzeń pełnomocników procesowych w zależności od tego czy działają z urzędu, czy też pomoc prawną świadczą z wyboru, co jednocześnie przemawia za uznaniem zasadności skargi w omawianym zakresie. W tej materii należy też odwołać się do stanowiska jakie zajął Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 21 grudnia 2022 r., w sprawie SK 78/21, w którym stwierdził niekonstytucyjność niektórych zapisów rozporządzenia aktualnie obowiązującego w zakresie dotyczącym kosztów obrony z urzędu, co w ocenie członków składu orzekającego w tej sprawie winno przekładać się na wysokość wynagrodzenia przyznanego w zakresie wszystkich czynności procesowych do których odwołują się przepisy tego rozporządzenia. Wobec braku regulacji porządkujących przepisy w wyżej omawianym obszarze, na co zwrócił uwagę Trybunał Konstytucyjny orzekając już w sprawie SK 66/19, w drodze analogii należało zastosować przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. o kosztach obrony z wyboru, co przełożyło się na zmianę rozstrzygnięcia w tym zakresie.

ad. III.

W złożonej skardze nie sposób doszukać się jakichkolwiek merytorycznych argumentów legitymujących do wyprowadzenia tezy, aby orzeczone wobec oskarżonego kary, tak w wymiarze jednostkowym, jak i łącznym raziły swoją nadmierną surowością i to w stopniu nie dającym się do zaakceptowania w odbiorze społecznym. Konstatacja taka w nawiązaniu do okoliczności niniejszej sprawy, przy uwzględnieniu rozmiaru przestępczej działalności i stopnia jej zorganizowania pozostawałaby z gruntu nieuprawniona Ogólnikowość stanowiska zaprezentowanego przez apelującego, przy zaakceptowaniu w pełnym wymiarze rozstrzygnięcia Sądu determinuje treść niniejszych rozważań. Przy tym nie do zaakceptowania pozostaje pogląd obrony doszukujący się okoliczności usprawiedliwiających postępowanie oskarżonego w nieprecyzyjnych przepisach podatkowych, które wobec luk i braku precyzji w odniesieniu do podatku VAT sprzyjały przestępczej działalności. Dostrzegając „ wkład intelektualny ”w zorganizowanie mechanizmu służącego do osiągnięcia nielegalnej korzyści majątkowej wielkich rozmiarów, okoliczność ta żadną miarą nie może wpływać łagodząco na wymiar kary, a wprost przeciwnie wskazuje na premedytację działania. Również i odwoływanie się do motywacji, związanej z realizacją własnych celów i potrzeb, jako czynnika usprawiedliwiającego popełnianie przestępstw nie mieści się w żadnym katalogu okoliczności łagodzących. W sytuacji gdy Sąd I instancji, nadał wyjątkowo ważne znaczenie aktualnej sytuacji zdrowotnej oskarżonego, co finalnie przełożyło się na orzeczenie kar w wymiarze ustalonym w wyroku, brak podstaw do uznania zasadności apelacji w omawianej materii staje się nad wyraz oczywisty.

Odnośnie apelacji obrońców oskarżonych: M. M. (1), J. K., D. K. (1) i S. Z. (1):

Zważywszy, iż odpowiedzialność w.w. oskarżanych (nabywców paliwa) oparta jest na tożsamyh podstawach faktycznych i prawnych, przy argumentacji przywołanej przez Sąd I instancji, która w znacznej mierze odnosi się do wszystkich tych osób rzeczą zasadną pozostaje również łączne ustosunkowanie się do zagadnień podnoszonych w ramach wywiedzionych na ich rzecz środków odwoławczych, tym bardziej gdy ich autorzy operują zbliżoną, bądź wręcz tożsamą argumentacją.

Przede wszystkim podkreślić należy, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się błędu nadając wyjaśnieniom oskarżonego W. Z. priorytetowe znaczenie, przy określeniu zakresu odpowiedzialności tych oskarżonych i wyjaśnienia te obdarzając przymiotem wiarygodności. W tej materii aktualność zachowują rozważania poczynione w części wstępnej niniejszego uzasadnienia i nie zachodzi potrzeba powielania stanowiska Sądu Apelacyjnego. Przy tym, zgodzić się należy z konstatacją Sądu I instancji, aby istotnym argumentem uwiarygadniającym treść jego przekazu, był bezsporny fakt, iż spośród wielu nabywców paliwa od spółki (...) tylko tych oskarżonych, a mianowicie M. M. (1), J. K., D. K. (1), S. Z. (1), M. K. (1) i J. T. (sprawa wyłączona do odrębnego rozpoznania) obciążał swoimi wyjaśnieniami, podnosząc, iż byli to nabywcy, którzy dodatkową gratyfikację, z tytułu dokonywania zakupów paliwa otrzymywali „ pod stołem”. Jednocześnie podkreślić należy, iż ujawnienie tych osób w analizowanych okolicznościach żadną miarą nie może być traktowane, li tylko jako próba polepszenia przez Z. swojej sytuacji procesowej, poprzez ich bezpodstawne pomówienie. Stan dowodów nie przekłada się też na lansowaną przez niektórych skarżących tezę, aby wyjaśnienia te były efektem animozji pomiędzy W. Z., a niektórymi z nich (tak apelacja obrońcy oskarżonego M. M. (1)), tym bardziej w sytuacji gdy okoliczności podawane przez Z. weryfikują się i wyjaśnieniami niektórych z oskarżonych, jak chociażby J. K.. Przy tym, analizując przedmiotowe zagadnienie warto pokusić się o szczegółowe prześledzenie treści podawanych przez W. Z.. Abstrahując od wcześniej przywołanych rozważań dotyczących problemów ze znalezieniem odbiorców na paliwo importowane przez tzw. znikające podmioty, zwrócić należy uwagę na jego wyjaśnienia z k. 8512, w których wprost stwierdził, że ci którzy zorientowali się, że oferowane w trakcie ustnych negocjacji ceny mogą dotyczyć paliwa pochodzącego tylko i wyłącznie z popełnionych przestępstw otrzymywali od nich dodatkowe pieniądze „ pod stołem”.

Natomiast odnosząc się do argumentów przywołanych de facto we wszystkich skargach stwierdzić należy, że:

- po pierwsze – ich autorzy koncentrują się na formalnych aspektach działalności podmiotów gospodarczych z funkcjonowaniem, których związani są ich mocodawcy. Dotyczy to również i spółki (...), która prowadząc działalność

handlu paliwami w tym obszarze dopełniała wszelkich warunków – opłacona kaucja gwarancyjna, brak zaległości wobec Skarbu Państwa. Rzecz jednak w tym, iż przedmiotem niniejszej oceny pozostaje działalność nie ujęta w formalne ramy;

- po drugie – skarżący nie dostrzegają kwestii o fundamentalnym znaczeniu – w realiach niniejszej sprawy kwota faktycznego rabatu to suma upustu na fakturze, gdzie cena paliwa uzależniona była od ceny oferowanej przez (...) i kursu dolara (rabat formalny) i rabatu nieewidencjonowanego przekazywanego przez B. i Z. w gotówce. Kwota płacona pod stołem „na czarno” stanowi więc różnicę pomiędzy tym, co na fakturze, a tym co w rzeczywistości oskarżeni z odbiorcami ustalili, co do kwoty płatności za paliwo (vide wyjaśnienia W. Z. k. 8501, 8512);

- po trzecie – z punktu widzenia bytu tej sprawy nie ma znaczenia opinia biegłego z zakresu rynku paliwowego A. J. (2). W części odnoszącej się do rabatów udzielanych w owym okresie czasu przez podmioty funkcjonujące na rynku paliwowym, biegły opierał się, bądź to na zeznaniach świadków , bądź to na dokumentach - fakturach będących podstawą rozliczeń podatkowych, stąd też konkluzja zawarta w opinii biegłego z dnia 25 listopada 2022 r. w której wskazał, że „można stwierdzić, że w przypadku firm PHU (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o. i PHU (...) S. Z. (1) mieściły się (rabaty) w ramach rabatów hurtowych stosowanych na rynku paliw w tamtym okresie” oceny tej nie zmienia;

- po czwarte – twierdzenia apelujących, że oskarżeni dokładali staranności w weryfikacji kontrahenta tj. spółki (...), w aspekcie prawidłowych ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji, nie może uwalniać ich od odpowiedzialności. Ten stan rzeczy pomija bowiem nieformalne aspekty tej współpracy. Udzielanie nierynkowych upustów i z tym związane wręczanie, w ramach tych upustów nieewidencjonowanej gotówki wskazuje, że oskarżeni działali ze świadomością, iż uczestniczą w obrocie gospodarczym pozbawionym atrybutu legalności. Dokonywanie transakcji w ramach działalności profesjonalnej niesie zwiększone oczekiwania co do szczególnej wiedzy rynkowej, wnikliwości w badaniu rzetelności swoich kontrahentów i zapobiegliwości. Każdy racjonalnie myślący przedsiębiorca, będący specjalistą w swojej dziedzinie, w pierwszej kolejności, w przypadku uzyskania oferty nieewidencjonowanych środków pieniężnych, powinien pochylić się nad jej zasadnością i nabrać poważnych wątpliwości co do jej legalności. Oczywistym jest bowiem dla każdej dorosłej, nawet przeciętnie wykształconej ekonomicznie osoby, a tym bardziej prowadzącej działalność gospodarczą, iż otrzymywanie konkretnych środków finansowych w gotówce w zmian za uczestnictwo w rzekomo legalnym obrocie gospodarczym w żadnym wypadku nie nosi cech typowej praktyki związanej z uczestnictwem w tym obrocie, wręcz przeciwnie stanowi anomalię w porównaniu ze standardem, jaki występuje w przypadku transakcji uwzględniających obowiązujące regulacje prawne. W realiach tej sprawy, wręczanie oskarżonym okazałych sum nie miało żadnego logicznego uzasadnienia gospodarczego. Przyjęcie, iż nabywcy paliw byli nieświadomi udziału w nielegalnym procederze, w okolicznościach podawanych przez W. Z., doprowadziłoby do absurdalnych wniosków w postaci aprobaty praktyki sprzecznej z zasadami prawidłowości obrotu gospodarczego, sankcjonującej naruszanie norm prawa karnego. Aczkolwiek tenże oskarżony wyjaśniał, że nabywcy paliwa nie byli wtajemniczeni w mechanizm ich działania to jednocześnie przyznawał, że wszyscy oni wiedzieli, iż paliwo pochodzi z przestępstwa i muszą je sprzedać (Z. i B. za pośrednictwem spółki (...)), aby wyprowadzić podatek VAT (vide wyjaśnienia k.9185). Twierdzenie to tym bardziej przekonuje jeśli się zważy, że nabywcy paliwa znaczną jego część odbierali bezpośrednio w bazie paliwowej na L. własnymi środkami transportu. Dysponowali zatem dokumentami w postaci protokołu odpraw z czynności sprawdzania i przyjęcia produktu, jak również międzynarodowymi listami przewozowymi CMR i w dokumentach tych, jako importer paliwa figurowały spółki pełniące rolę tzw. znikających podmiotów, które były zaangażowane w przestępczy proceder. Rzeczą logiczną pozostaje, iż w przypadku osób z tzw. branży paliwowej nie bez znaczenia z punktu widzenia chociażby jakości paliwa, pozostaje źródło jego pochodzenia, co należy sprowadzać nie tylko do sprzedawcy, ale i do podmiotu sprowadzającego te produkty na rynek polski. Tymczasem, w sytuacji kiedy spółki te funkcjonowały na rynku przez bardzo krótki okres czasu np. spółka (...) zaledwie przez okres jednego miesiąca nieuprawnionym jawi się twierdzenie, aby oskarżeni (nabywcy paliwa) dołożyli wszelkiej staranności przy weryfikowaniu podmiotów, które były zaangażowane w te transakcje.

W aspekcie wyżej przeprowadzonych rozważań w pełni uprawnionym jawi się stanowisko Sądu I instancji przyjmujące, że oskarżeni - nabywając paliwa na warunkach określonych ustnym porozumieniem – udzielili D.

B. (1) i W. Z. pomocy w prowadzeniu przestępczej działalności będącej przedmiotem niniejszego osądu, a zatem i w ocenie Sądu Apelacyjnego przypisanie im współdziałania w ramach wyznaczonych treścią art. 18§3 k.k. pozostaje jak najbardziej zasadne. Przy tym należy mieć na uwadze, że pomocnik popełnia własne przestępstwo wyznaczone zamiarem bezpośrednim, bądź wynikowym, które jest dokonane w momencie realizacji znamion tej postaci zjawiskowej i odpowiedzialność pomocnika nie jest warunkowana odpowiedzialnością sprawcy. Aczkolwiek Sąd I instancji uchylił się od przeprowadzenia rozważań dotyczących określenia postaci zamiaru, tym niemniej przy tak zarysowanym mechanizmie sprzedaży, w przypadku gdy oskarżeni otrzymywali towar w ilościach określonych w fakturach, rzeczą bezsporną jest, że mieli świadomość, iż faktury dokumentujące transakcje ze spółką (...) są nierzetelne. Jednocześnie odwołanie się do zasad logiki i doświadczenia życiowego legitymuje do wyprowadzenia tezy, iż przy tych uwarunkowaniach, przewidywali, aby w obrót paliwem, które nabywali zaangażowane były spółki-importerzy - pozorujące jedynie działalność gospodarczą i taki stan rzeczy, godząc się na warunki sprzedaży zaoferowane przez oskarżonych, akceptowali. Tym samym, jako profesjonalni uczestnicy obrotu gospodarczego związanego z paliwami, przewidywali też i godzili się, że nierzetelne faktury będą podstawą rozliczeń podatkowych celem których będzie uszczuplenie należnego Skarbowi Państwa podatku VAT.

Stąd też nie znajduje uznania stanowisko apelujących zmierzające do uzyskania efektu w postaci uniewinnienia tychże oskarżonych. Przechodząc natomiast do oceny zagadnień wyeksponowanych w poszczególnych skargach, a wykraczających poza zakres wyżej przedstawionych rozważań, stwierdzić należy, co następuje:

co do apelacji obrońcy oskarżonego M. M. (1)

Apelacja autorstwa radcy prawnego W. P. sprowadza się do kwestionowania ustaleń faktycznych przy odwołaniu się do zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. Zarzut ten skarżący wiąże z wyjaśnieniami W. Z., które w jego ocenie, z uwagi na sprzeczności co do podawanego czasookresu inkryminowanych zdarzeń, przekazywanych kwot, miejsc spotkań, czy też okoliczności dotyczących się nawiązania kontaktu nie mogą być podstawą przypisania jego mocodawcy czynu wyczerpującego dyspozycję odnośnych przepisów z zakresu prawa karnego i prawa karnoskarbowego. Tymczasem rzetelna analiza materiału dowodowego, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie daje podstaw do takiego wnioskowania, podobnie jak i stanowisko autora tejsze skargi, aby złożenie wyjaśnień obciążających jego mocodawcę nastąpiło z powodu konfliktu wynikającego z zaległości spedytora działającego na rzecz (...) sp. z o.o. wobec firmy (...).

Abstrahując, iż w znacznej mierze do kwestii tych odniósł się Sąd I instancji i swoją aktualność zachowuje wyżej przedstawione stanowisko Sądu Apelacyjnego w zakresie oceny wiarygodności tych wyjaśnień, w tym miejscu podnieść należy, że;

- po pierwsze – z wyjaśnień składanych przez W. Z. w początkowym etapie postępowania, a mianowicie w dniu 30 marca 2017 r. (vide k. 8513) wynika, iż współpraca z tymże oskarżonym została nawiązana dopiero w końcowym etapie działalności, co należy wiązać z miesiącem wrzesień - październik 2014 r. „ On jako klient (M.) przyszedł dopiero w końcowej fazie zabawy” – cyt. z wyjaśnień;

- po drugie w wyjaśnieniach tych Z. podnosił, że M. był dobrym znajomym V. M., za pośrednictwem, którego nawiązał kontakt związany ze sprzedażą paliwa,

- po trzecie w wyjaśnieniach tych stwierdził, że w sumie M. przekazał około 20 000 zł. w trakcie dwukrotnych pobytów w hotelu w B.;

- po czwarte – a co jest rzeczą najistotniejszą wyżej przywołane wyjaśnienia weryfikują się logiką faktów. Z treści zarejestrowanej rozmowy telefonicznej z dnia 17 września 2014 r. pomiędzy M. a Z. (vide k.6542) wynika, że to M. przekazał Z. informacje związane z M. przedstawiając go jako osobę zainteresowaną nabyciem paliwa, a następnie SMS- em o godz. 10: 37 przesłał Z. nr. telefonu M.. (k. 6543). Co znamienne, jeszcze tego samego dnia w godzinach wieczornych do U. zostało przesłane pierwsze zamówienie zrealizowane w dniu 18 września za pośrednictwem spółki (...). (dowód dokumenty firmy (...) zawarte w skoroszytach). W sytuacji zmiennych wyjaśnień składanych przez oskarżonego M., który raz twierdził, że osoba o personaliach V. M. (3) w ogóle nie jest mu znana (tak na k.13816

– 13819) a raz, że kontakt z M. nawiązał tylko w związku z problemami z odbiorem paliwa przez jego kierowców w naftobazie na L. (tak k.16418) przekonuje, że W. Z. mówił prawdę. W przypadku, gdy tenże oskarżony był wielokrotnie przesłuchiwany na te same okoliczności, na przestrzeni kilku lat, przy wielości zdarzeń, których jego depozycje dotyczyły, logiczną jawi się uwaga, iż z upływem czasu mógł mieć problemy z podaniem kwot wręczanych poszczególnym osobom, czy z osadzeniem poszczególnych zdarzeń na osi czasu. Natomiast ewoluujący charakter wyjaśnień składanych przez M. M. (1), daje podstawę do uznania, iż to udziałem tego oskarżonego pozostawało dostosowanie swojej wersji do dowodów z którymi przed złożeniem wyjaśnień na rozprawie mógł się zapoznać.

Wbrew supozycjom skarżącego argumentem dezawuuującym zasadność takiego wnioskowania nie może pozostawać, odwołanie się do odrębnej notatki z k. 14631 sporządzonej przez W. Z., zawierającej zestawienie kwot, firm i czasookresu w którym dochodziło do przekazywania pieniędzy, a którą jak sam przyznaje sporządził pod koniec 2014 r. W aspekcie wyżej przywołanych faktów zapis, który znalazł się w notatce związany był niewątpliwie z pomyłką wynikającą z błędnego umiejscowienia tych zdarzeń w czasie, co nie zmienia jednakże faktu, iż pieniądze te na rzecz M. były przekazywane.

Omówione wyżej dowody nie dają również podstaw do przyjęcia, aby wyjaśnienia składane przez W. Z., w których obciążał M. były motywowane zaszłością związanymi z nieuregulowaniem kosztów transportu. Zważyć bowiem należy, że koszty te obciążały firmę (...) (firma(...)właścicielem, której był zięć M.) i doszukiwanie się z tego tytułu animozji implikujących tak daleko idącymi skutkami jak obciążenie drugiej osoby okolicznościami dającymi podstawę do postawienia tej osobie zarzutów jawi się rzeczą irracjonalną, zwłaszcza w nawiązaniu do relacji łączących M. z M..

Równie nieskuteczne pozostaje stanowisko obrony deprecjonujące wiarygodność przekazu Z. w kontekście spotkania w hotelu w M. M. (1) z M., w którym sam też uczestniczył, a w którym były omawiane kwestie związane z handlem paliwem (vide k.14619). Abstrahując, iż treść zarejestrowanych rozmów telefonicznych przekonuje, aby relacje pomiędzy M., a M. były znacznie bliższe niż wynikające z wyjaśnień tegoż oskarżonego, z braku rzetelnej analizy materiału dowodowego wynika stanowisko obrony odmawiające wiarygodności w tym kontekście Z., przy odwołaniu się do zeznań A. Ś., współwłaściciela hotelu (...) w M., który słuchany w dniu 4 marca 2018 r. (k.15218), podał że w hotelu system ewidencjujący gości jest dopiero od 2017 r. W 2014 r nie prowadzili też księgi gości, co de facto potwierdził w toku przewodu sądowego (k. 17121), a dopiero na pytanie obrońcy oskarżonego M. zeznał, że system ten był już od 2014 r., co z kolei pod znakiem zapytania stawia wiarygodność jego przekazu z rozprawy.

W aspekcie całego spektrum przeprowadzonych rozważań, nie do zaakceptowania pozostaje też stanowisko obrony doszukujące się w procedowaniu Sądu I instancji obrazy dalszych przepisów prawa procesowego, a to mianowicie art. 410 k.p.k., czy też reguł określonych treścią art.5§ 2 k.p.k., co w istocie rzeczy sprowadza się do oceny materiału dowodowego. Abstrahując, iż w znacznej mierze Sąd meriti odniósł się do zeznań świadków przywołanych w części motywacyjnej skargi, to należy stwierdzić, iż prawidłowość procedowania nie wymaga szczegółowej analizy depozycji osób słuchanych w takim charakterze, w sytuacji gdy zeznania te, w ocenie Sądu nie mają istotnego znaczenia w sprawie. Jeszcze raz w tym miejscu należy podkreślić, iż dopełnienie warunków formalnych przez firmę oskarżonego, z punktu widzenia bytu tej sprawy nie ma znaczenia, albowiem ocenie podlegają czynności, które nie znalazły odzwierciedlenia w dokumentach. Zagadnienie to zostało szeroko skomentowane w części wstępnej niniejszych rozważań, podobnie jak i kwestia podjęcia nieformalnej „współpracy” w zakresie związanej z nabywanym paliwem i stosowanymi upustami, które nie odpowiadały upustom na fakturach sprzedaży. Stąd też nie mają również znaczenia rozważania, co do rabatów stosownych, przy tego rodzaju transakcjach przeprowadzanych z udziałem innych uczestników obrotu gospodarczego. Konstatacja ta w jednakowym stopniu odnosi się tak do zeznań świadków, jak chociażby T. H., czy B. D. ,jak i prywatnej opinii sporządzonej na potrzeby niniejszej sprawy przez W. M. (2).

Także i argumenty przywołane przez autora niniejszej skargi, w zakresie w jakim apelujący kontestuje subsumpcję prawną czynności sprawczych będących udziałem tegoż oskarżonego nie zasługują na aprobatę. Zagadnienie związane z realizacją znamion czynu wyznaczonego treścią art. 18§ 3 k.k. i znamionami części szczególnej Kodeksu karnego i Kodeksu karnego skarbowego zostało już wyżej omówione, tym niemniej w odniesieniu do oskarżonego M. M. (1) rzeczą zasadną jawi się wyprowadzenie wniosków dalej idących. O ile bowiem wobec

pozostałych oskarżonych (nabywców paliwa) uprawnionym pozostaje przyjęcie zamiaru wynikowego, będącego wyznacznikiem ich odpowiedzialności, o tyle w odniesieniu do osoby M., stan dowodów upoważnia do przyjęcia zamiaru bezpośredniego z jednoczesną uwagą, iż Sąd Apelacyjny nie akceptuje stanowiska Sądu I instancji, aby po stronie tegoż oskarżonego nie było świadomości, że funkcjonuje grupa przestępcza nakierowana na uszczuplenie podatku VAT. Aczkolwiek sama świadomość funkcjonowania grupy nie jest równoznaczna z przynależnością do grupy (zagadnienie to pozostanie przedmiotem analizy sądu przy okazji komentowania apelacji prokuratora), tym niemniej w realiach tej sprawy analiza treści rozmów uzyskanych w drodze międzynarodowej pomocy prawnej, które nawiązują też do osoby oskarżonego M., o czym już wyżej, w powiązaniu z informacjami przekazywanymi przez W. Z., w tym dotyczącymi nieformalnego spotkania w M., przekonują iż oskarżony M. dokonując zakupów paliwa w spółce (...) miał pełną świadomością, że w ten sposób jego działalność służy oskarżonym (B. i Z.), zaangażowanym w przestępczy proceder nakierowany na uszczuplenie podatku VAT.

Jednocześnie nie można podzielić stanowiska apelującego w zakresie podniesionego zarzutu obrazy art. 413§2 pkt 1 k.p.k. Opis czynu w postaci zaoferowanej przez Sąd spełnia wymogi przedmiotowej normy. Jeszcze raz należy przypomnieć, iż na gruncie Kodeksu karnego (analogicznie na gruncie Kodeksu skarbowego – vide art. 20§2 k.k.s.) pomocnictwo stanowi odrębny typ czynu zabronionego znamiona którego określone zostały w dwóch przepisach: art.18§3 k.k. oraz odpowiednim przepisie części szczególnej, przewidującym czyn zabroniony, którego popełnienie przez inną osobę ułatwia zachowanie pomocnika i wszystkie te elementy znalazły swój wyraz w tym opisie, który w sposób jednoznaczny definiuje czynnością sprawczą - „ udział w transakcjach zakupu paliwa w których brały udział spółki pozorujące działalność gospodarczą”, jako zachowanie umożliwiające osiągnięcie sprawcom oszustwa podatkowego określonego celu w postaci uzyskania nienależnej korzyści majątkowej. Przy tym, z samej definicji ustawowej pomocnictwa wynika umyślność działania, a określenie postaci zamiaru (bezpośredni bądź wynikowy) wykracza poza znamiona art. 18§3 k.k.

Wyżej poczynione rozważania wpływają również i na ocenę argumentów przywołanych w skardze autorstwa drugiego z obrońców, a mianowicie radcy prawnego A. S. (2). Stanowisko to jest o tyle uprawnione, iż aczkolwiek apelujący stawia formalnie zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, to de facto kwestionuje ustalenia faktyczne, które legły u podstaw uznania, że oskarżony interesy procesowe, którego reprezentuje nie miał świadomości, aby nabywając paliwo współdziałał w przestępczym procederze nakierowanym na uszczuplenie podatku VAT. A rzeczą wręcz kuriozalną, pozostają dywagacje związane z możliwym pochodzeniem paliwa z kradzieży, czy przywłaszczenia i dalszymi implikacjami z tym związanymi, co w ogóle pozostaje w oderwaniu od realiów niniejszej sprawy.

Natomiast przyznać należy rację obrońcy oskarżonego – radcy prawnemu W. P., iż Sąd I instancji w ślad za urzędem prokuratorskim w sposób błędny ustalił czasokres czynu przypisanego M. M. (1), co też dotyczy podmiotów gospodarczych – importerów paliwa. Abstrahując od uwag poczynionych w skardze autorstwa tegoż obrońcy, do takiej konkluzji uprawnia analiza dokumentów źródłowych przekazanych przez firmę oskarżonego, a zawartych w segregatorach stanowiących załącznik do akt niniejszej sprawy. Stan ten przełożył się na dokonanie korekty wyroku w tym zakresie, co finalnie przy respektowaniu kierunku złożonych środków odwoławczych nie implikowało dokonaniem dalej idących zmian.

co do apelacji obrońcy oskarżonego J. K.

W przypadku gdy wyżej przeprowadzone rozważania, w tym w zakresie tyjącym się oskarżonego M. M. (1), przekładają się na ocenę sytuacji procesowej oskarżonego J. K. rzeczą zasadną pozostaje odniesienie się do kwestii, które wiążą się bezpośrednio z osobą tegoż oskarżonego lub nie wybrzmiały przy okazji komentowania omówionych już zagadnień.

Również i w odniesieniu do skargi autorstwa adw. M. C. zwraca uwagę fakt, iż koncentrując się na ocenie formalnej strony działalności spółki (...), której prokurentem i udziałowcem był J. K. apelujący nie dostrzega, bądź pomija milczeniem ,iż odpowiedzialność jego mocodawcy opiera się na czynnościach sprawczych, które nie znalazły przełożenia w dokumentach finansowych. Same zaś dokumenty związane z działalnością spółki (...) w wymiarze

podlegającym niniejszemu osądowi pozbawione były atrybutu rzetelności, czego J. K. był świadomy, a co pozostawało poza sferą oceny organów podatkowych. Jednocześnie należy mieć na uwadze, iż zgodnie z literalnym brzmieniem art. 8§ 1 k.p.k. sąd karny korzysta z samodzielności jurysdykcyjnej i nie jest związany rozstrzygnięciem innego organu i ustaleniami przez ten organ poczynionymi. Stąd też z punktu widzenia bytu tej sprawy nie ma znaczenia wynik kontroli wydany przez Naczelnika (...) Urzędu Celno – Skarbowego w P. w zakresie prawidłowości rozliczania przez spółkę (...) podatku VAT, w tym w wymiarze związanym z nabywaniem paliwa od spółki (...). Konstatacja ta przekłada się również na ustalenia kontrolne organu podatkowego w zakresie prawidłowości weryfikacji kontrahentów, stąd też i decyzje podatkowe dotyczące spółki (...) nie przekładają się na odmienną ocenę spornego zagadnienia, co pozostawało już przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego. W tym miejscu ponownie należy odwołać się do wyjaśnień W. Z. z k. 16405, gdzie opisując mechanizm działalności przestępczej stwierdził, że wszystkie dokumenty (formalne) dla dostawców musiały się zgadzać, albowiem w ten sposób chronili ich, co argumenty obrony w omawianym zakresie czyni chybionymi.

Natomiast analiza dalszych zarzutów sformułowanych w petitum skargi, jak i argumentacji przywołanej w jej części motywacyjnej legitymuje do wyprowadzenia tezy, iż to jej autor materiał dowodowy traktuje w sposób wyjątkowo wybiórczy uchylając się od jego rzetelnej analizy. Abstrahując od dokonanej już wyżej oceny przekazu W. Z., sama analiza treści podawanych przez J. K. w konfrontacji z wyjaśnieniami Z. w zakresie dotyczącym mocodawcy apelującego daje asumpt do podzielenia stanowiska Sądu I instancji. I tak:

- wyjaśnienia W. Z. w żadnym momencie nie były nakierowane li tylko na osobę J. K.. Na k. 8501 określił K. jako większego odbiorcę spod W., aby na k.8512 stwierdzić, że był to jeden z głównych klientów, najczęściej obsługiwany przez D. (B.), który w drodze negocjacji z B. uzyskał wyższą gratyfikację, która była przekazywana do ręki (14621). Z kolei w swoich wyjaśnieniach J. K. przyznawał, że to B. zwrócił się z propozycją współpracy i to z nim negocjował wyższy rabat (tak na k. 9722 – 9725).

- W. Z. na każdym etapie postępowania twierdził, iż tak zwany nieewidencjonowany rabat z tytułu nabywania paliwa importem, którego były tak zwane znikające podmioty przekazywał w gotówce J. K.. Z kolei tenże oskarżony nie zaprzeczył, aby pieniądze w gotówce raz na tydzień , albo raz na dwa tygodnie otrzymywał od W. Z.. Aczkolwiek podnosił, iż niezaewidencjonowane środki stanowiły zwrot kosztów transportu (czemu W. Z. zaprzeczył k. 16405), to jednakże w aspekcie analizy chociażby jego wyjaśnień składanych na k. 9722 – 9725 tłumaczenie to razi swoją naiwnością pozostając w opozycji nie tylko z wyjaśnieniami Z., ale też z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, jeśli się zważy na:

a) okoliczności w jakich dochodziło do przekazywania tych pieniędzy – stacja paliw , samochód, restauracja,

b) tłumaczenia, że środki te pochodziły z własnej prowizji Z.,

c) przyznanie, iż otrzymywane od Z. pieniądze nie były przekazywane na transport, a trafiały do niego (tak wyjaśnienia k.10031), co w sytuacji kiedy na k. 9724 podawał, że za transport paliwa zL. do O. otrzymywał wynagrodzenie na podstawie wystawionych faktur wskazuje, iż prezentowana przez niego wersja stanowi li tylko linię obrony przygotowaną na użytek toczącego się postępowania

Zestawienie przywołanych okoliczności z wcześniej omówionymi wyjaśnieniami W. Z. jednoznacznie dowodzi, iż J. K. miał świadomość, że przekazywane mu środki związane są z przestępczą działalnością prowadzoną przez Z. i B. w zakresie obrotu paliwami, a jako osoba funkcjonująca w tej branży przewidywał i godził się, że nabywając paliwo za ich pośrednictwem ułatwi im popełnienie oszustwa podatkowego. Tym samym jego świadomością był objęty fakt, wystawiania i posługiwania się przez oskarżonych fakturami, które nie odzwierciedlały zdarzeń gospodarczych w wymiarze rzeczywistym, albowiem tylko w tym przypadku możliwe było zrealizowanie przedmiotowego celu jakim pozostawało osiągnięcie nienależnej korzyści majątkowej wynikającej z uszczupień podatkowych.

W tym stanie rzeczy złożenie przez oskarżonego korekty PIT 36 za 2014 r. w której to deklaracji rozliczył kwotę 120 000 zł uzyskaną z tytułu rzekomego rozliczenia kosztów transportu żadną miarą wyżej przedstawionej oceny nie zmienia,

ani też nie ekskulpuje go od winy. Zważyć bowiem należy, iż do złożenia przedmiotowej deklaracji korygującej doszło w 2017 r., po przesłuchaniu J. K. w charakterze podejrzanego, co nie tylko kłóci się z kreowaną przez obronę wizją rzetelnego przedsiębiorcy, ale też nie daje podstaw do ewentualnego zastosowania regulacji przewidzianej treścią art.16 k.k.s.

Z gruntu nieuprawnionym, rozmiijającym się z okolicznościami sprawy pozostaje budowanie zarzutu odwołującego się do obrazu art. 5§ 2 k.p.k. w aspekcie kwoty korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego z tytułu przypisanego mu przestępstwa. Autor skargi wydaje się nie dostrzegać, iż to właśnie byt tej normy determinował orzeczenie Sądu w tym zakresie. W sytuacji, gdy W. Z. będąc wielokrotnie przesłuchiwany nie był w stanie jednoznacznie określić kwoty, którą „do ręki” przekazał K. Sąd kierując się zasadą wynikającą z dyspozycji tej normy, przy uwzględnieniu wyjaśnień samego J. K. z k.1028, kwotę tę określił na 140 000 złotych. A treść tych wyjaśnień wydaje się pozostawać poza zakresem zainteresowania apelującego, który w tym przedmiocie całą uwagę skoncentrował na kwocie ujawnionej w deklaracji korygującej.

Tylko wyżej poczynione rozważania nie dają podstaw do uznania zasadności zarzutu obrazu przepisów prawa procesowego, a to mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., a finalnie i zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych istotę którego skarżący sprowadza do błędu braku i błędu niepełności w zakresie oceny materiału dowodowego.

Jednocześnie o ile przyznać należy rację skarżącemu, iż ogólnikowość części motywacyjnej wyroku w pewnym zakresie narusza reguły określone treścią art.424§ 1 pkt 1 k.p.k., to jednakże stan ten nie determinuje tezy, aby wyrok w odniesieniu do jego mocodawcy był dotknięty błędem, a stan dowodów uwalniał J. K. od przypisanego mu czynu wyczerpującego, zgodnie z art. 8§ 1 k.k.s., zarówno znamiona przestępstwa karnego, jak i karnoskarbowego.

I wreszcie końcowo odnosząc się do argumentacji skargi, Sąd Apelacyjny orzekający w tym składzie nie podziela stanowiska jej autora, który poddaje pod rozważenie pogląd (nota bene odosobniony), iż w sytuacji gdy czyn przypisany sprawcy wyznaczony jest istotą zamiaru bezpośredniego, to również i odpowiedzialność pomocnika w zakresie tego czynu winna być ograniczona li tylko i wyłącznie do zamiaru bezpośredniego. Przyjęcie takiej koncepcji wiązałby się z naruszeniem ustawowych reguł określających odpowiedzialność osób współdziałających przy popełnieniu przestępstwa, zgodnie z którymi każdy ponosi odpowiedzialność w granicach swojej umyślności lub nieumyślności niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współdziałających (vide art. 20 k.k.).

co do apelacji obrońcy oskarżonego D. K. (1)

W istocie rzeczy zarzuty sformułowane w apelacji obrońcy tegoż oskarżonego pozostają tożsame z zarzutami wyeksponowanymi w skargach obrońców oskarżonych M. M. (1) i J. K.. Stan ten legitymuje do uznania, iż wyżej zaprezentowane stanowisko sądu odwoławczego, w tym dotyczące się oceny wyjaśnień W. Z. i mechanizmu przestępczej działalności, co zostało już wyeksponowane zwłaszcza w związku z zarzutami podniesionymi w skardze autorstwa obrońcy oskarżonego D. B. (1) przekłada się na ocenę niniejszej apelacji i tym samym nie zachodzi potrzeba powielania wyżej przytoczonej argumentacji, która legła również u podstaw uznania prawidłowości wyroku Sądu I instancji.

Natomiast odnosząc się do argumentów omawianej skargi, wykraczających poza ramy wyżej przeprowadzonych rozważań należy stwierdzić, że:

- po pierwsze – w swoich wyjaśnieniach na k.8513 W. Z. wymienił firmę (...) z G. wskazując, iż mężczyzna o imieniu D., chyba K., zgłaszał się po odbiór gotówki podkreślając jednocześnie, że ten odbiorca wiedział, iż kupuje od nich paliwo po uszczupleniach podatkowych. Natomiast na k.14622, odnosząc się do osoby tego oskarżonego szczegółowo opisał jaki rabat był mu wręczany „pod stołem”. Tymczasem autor skargi nie jest w stanie przywołać jakichkolwiek argumentów legitymujących do wyprowadzenia tezy, aby wyjaśnienia Z. były obarczone stronniczością w przedstawianiu okoliczności związanych z osobą D. K. (1), bądź związane były z bezpodstawnymi pomówieniami o zachowania, które nie miały miejsca, zwłaszcza iż wzajemne relacje pomiędzy nimi nie wychodziły poza zakres „stosunków handlowych”;

- po drugie - odwołanie się do zeznań świadków K. S. i T. H. – pracowników K. -u, którzy podnosili, że w firmie tej D. K. (1) zajmował się sprawami technicznymi – zamawiał paliwo na zlecenie prezesa spółki w żadnej mierze nie dezawuuje stanowiska Sądu I instancji. Abstrahując, iż zeznania tych świadków nie pozostały poza zakresem zainteresowania tego Sądu (vide str. 33 -34 uzasadnienia), podnieść przede wszystkim należy, iż prezesem tej spółki był ojciec oskarżonego - L. K.. W sytuacji, gdy spółka (...) to firma rodzinna, a obaj mężczyźni – ojciec i syn brali aktywny udział w jej prowadzeniu, z punktu widzenia bytu tej sprawy nie ma znaczenia, kto formalnie pełnił funkcje zarządcze, zwłaszcza w sytuacji gdy z wyjaśnień W. Z. wynika, iż ustalenia w zakresie sprzedaży paliwa z nieformalnym rabatem czynił z D. K. (1), któremu też wręczał wyczone kwoty „pod stołem”. Tym samym Sąd meriti nie uchybił wymogom art. 7 k.p.k. odmawiając przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom D. K. (1)

Za równie nieskuteczne uznać należy zarzuty ewentualne sformułowane w petitum skargi, które jej autor wiąże z rażąco niewspółmiernością kary grzywny i niesłusznie zastosowanym przypadkiem osiągniętej korzyści majątkowej. Odnosząc się do tak postawionych zarzutów przede wszystkim podkreślić należy, iż przepis art. 45§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na datę popełnienia czynu, jak i na datę orzekania przewidywał obligatoryjny przypadek korzyści majątkowej, pochodzącej z przestępstwa i z punktu widzenia tej regulacji, ani stopień zawinienia z jego funkcją limitującą wymiar kary, ani sytuacja materialna oskarżonego nie przekłada się na wymiar kwoty objętej tym przypadkiem. Jedynym wyznacznikiem korzyści podlegającej przypadkowi pozostają bowiem ustalenia Sądu, określające jaką kwotę z popełnienia przestępstwa oskarżony tytułem nienależnego przysporzenia uzyskał. W sytuacji kiedy w realiach niniejszej sprawy kwota korzyści została ustalona na 20 000 złotych, a ustaleń tych skarżący nie był w stanie skutecznie zakwestionować rozstrzygnięcie Sądu I instancji w omawianej materii, jako wyznaczone obowiązującą literą prawa, jest prawidłowe.

Przedmiotową konkluzję odnieść należy również i do wymiaru grzywny, zwłaszcza w sytuacji gdy apelujący poza odwołaniem się do literalnego brzmienia art. 53 k.k. nie jest w stanie przywołać jakichkolwiek argumentów legitymujących do wyprowadzenia tezy, aby kara o charakterze majątkowym była, w tym w odbiorze społecznym, karą niesprawiedliwą i to w stopniu nie dającym się do zaakceptowania, albowiem tylko w tym przypadku możliwe byłoby uznanie zasadności zarzutu opartego na treści art. 438 pkt.4 k.p.k. Natomiast uprzednia niekaralność oskarżonego, czy względy prognostyczne nie przekładają się na wymiar tej kary, zwłaszcza w sytuacji, gdy D. K. (1) jako osoba zaangażowana w działalność gospodarczą winien odczuć skutki związane z naruszeniem prawa.

co do apelacji obrońcy oskarżonego S. Z. (1)

Również i w odniesieniu do przedmiotowej skargi aktualność zachowują wszystkie wyżej przeprowadzone rozważania, które determinują uznanie stawianych przez jej autora zarzutów za niezasadne. Podobnie, jak przy poprzednio omówionych środkach odwoławczych, stanowisko obrony nakierowane jest na zdeprecjonowanie wartości dowodowej wyjaśnień składanych przez W. Z.. Przy tym apelujący, poza posługiwaniem się ogólnikami w tej materii, nie jest w stanie przywołać żadnych argumentów statuujących uznanie, aby W. Z. mówił nieprawdę wskazując na S. Z. (1), jako jednego z odbiorców paliwa związanego z popełnianym przestępstwem. Co istotne, W. Z. podkreślając, iż nie wszyscy odbiorcy godzili się na takie rozwiązania – uzyskiwanie nierealnego rabatu wynikającego z ustnych ustaleń, którego część była przekazywana „na czarno” tak na k.8512, - wymieniał tylko tych, którzy na taki układ poszli. Składając wyjaśnienia na karcie 14623 podał kwoty jakie były przekazywane Z. w ramach nieewidencjonowanych upustów, podnosząc jednocześnie, iż tego odbiorcę poznał przez D. (B.) i który z B. ustalał ceny i rabaty na paliwo. A zauważyć należy, że treści te weryfikują się wyjaśnieniami samego S. Z. (1), który będąc słuchany na etapie postępowania przygotowawczego przyznał, że do nawiązania współpracy związanej z paliwem doszło z inicjatywy D. B. (1), który był jego kolegą. W tych okolicznościach nie do zaakceptowania pozostaje pogląd obrony, aby jego mocodawca nie miał świadomości, że uczestniczy w tzw. karuzeli vatowskiej, zwłaszcza, iż spółki (...), M. czy T. importujące paliwo funkcjonowały na rynku przez bardzo krótki okres czasu. Co więcej, w sytuacji kiedy z wyjaśnień Z. wynika, że W. Z. powiedział, iż mają firmę (...), a podmiotem od którego nabywał paliwo była spółka (...), która formalnie w żaden sposób nie była powiązana osobowo ze spółką (...) - importerem i kolejnymi spółkami występującymi w tym charakterze – świadomość tego oskarżonego, że uczestniczy w przestępczym procederze jest nad wyraz czytelna. Przy

tych bowiem uwarunkowaniach w pełni uprawniona jawi się teza, iż co najmniej przewidywał i godził się że nabywając paliwo udziela pomocy oskarżonym w dokonywaniu oszustwa podatkowego, przy wykorzystaniu wystawionych przez nich nierzetelnych faktur, którymi się posługiwali dokonując rozliczeń podatkowych.

Tym samym uznać należy, iż ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji, aczkolwiek wyjątkowo pobieżna, nie uchybia wymogom art. 7 k.p.k., a ustalenia faktyczne nie są dotknięte błędem dowolności.

co do apelacji obrońców oskarżonych W. Z. i E. Z.

Aczkolwiek obie skargi oparte są na odmiennych podstawach odwoławczych, to jednakże zbieżność argumentacji do której odwołują się w częściach motywacyjnych ich autorzy legitymuje do łącznego ustosunkowania się do podnoszonych w ramach tych zarzutów zagadnień. Jest to tym bardziej zasadne, jeśli się zważy, że przy ocenie sytuacji procesowej obu oskarżonych, w aspekcie przesłanek determinujących wymiar kary, Sąd I instancji posłużył się też tożsamą argumentacją.

Niewątpliwie zgodzić się należy ze stanowiskiem adw. A. Ż. – obrońcy oskarżonego W. Z., aby Sąd Okręgowy w sposób wyjątkowo enigmatyczny odniósł się do okoliczności związanych z wymiarem kary, w tym dotyczących się nadzwyczajnego jej złagodzenia, co należałoby rozważać w kontekście obrazu art. 424§1 i 2 k.p.k. Nie jest też pozbawione racji stanowisko adw. Ł. M. – obrońcy oskarżonego E. Z. w zakresie w jakim odwołuje się do przedmiotowej normy w kontekście części motywacyjnej wyroku w zakresie dotyczącym się jego mocodawcy. Tym niemniej, w sytuacji kiedy na stronie 59 motywów rozstrzygnięcia Sąd ten skonstatował „oskarżeni(W. Z. i E. Z.) złożyli w toku postępowania wyjaśnienia, w których opisali przebieg działalności przestępczej i ujawnili organom ścigania nie znane im dotychczas okoliczności”, a na stronie 26, że „Jednym z głównych i koronnych dowodów w niniejszej sprawie, na którym zbudowano akt oskarżenia – zwłaszcza w zakresie zarzutów stawianych oskarżonym D. K. (1), M. K. (1), M. M. (1), S. Z. (1) i J. K. – są niewątpliwie wyjaśnienia oskarżonego W. Z. złożone w toku postępowania przygotowawczego, których treść oskarżony ten podtrzymał w toku rozprawy”, aby następnie przeprowadzić rozważania, co do możliwości zastosowania wobec oskarżonych instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary - uprawnioną jawi się teza, iż Sąd I instancji miał też na uwadze regulację przewidzianą treścią art. 60§3 k.k. i odpowiednio art. 36§3 k.k.s. w odniesieniu do oskarżonego W. Z.. Ustalenia, te wobec kierunku zaskarżenia pozostają wiążące dla Sądu Apelacyjnego, co tym samym zwalnia sąd odwoławczy od analizy przesłanek determinujących byt tych przepisów w zakresie związanym z osobą tego oskarżonego.

Rzecz jednak w tym, że w okolicznościach niniejszej sprawy, wobec W. Z., analogicznie i wobec E. Z., zaistniały także przesłanki do obligatoryjnego nadzwyczajnego obostrzenia kary oparte na treści art. 65§1 k.k. i art. 37§1 k.k.s.

Nie można zgodzić się z poglądem wyartykułowanym przez obrońcę oskarżonego W. Z., aby w tak zarysowanym układzie procesowym „obligatoryjność” w zakresie stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60§ 3 k.k. (art. 36§ 3 k.k.s.) wyprzedzała „obligatoryjność” związaną z nadzwyczajnym obostrzeniem kary. Żaden przepis ustawy nie daje podstaw do takiego wniosku. Bezwzględny prymat normy art. 60§ 3 k.k. nie można też doszukiwać się, tak jak to czyni skarżący, w przywołanych judykatach, ani też w odwoływaniu się do idei wprowadzenia do porządku prawnego tej regulacji. Przyjęcie koncepcji prezentowanej przez autora tej skargi rodziłoby ten skutek, że w sytuacji kolizyjnego zbiegu tych podstaw, Sąd pozbawiony byłby możliwości dokonania oceny wszystkich okoliczności rzutujących na wymiar kary, w tym obliwiających do jej nadzwyczajnego obostrzenia.

W analizowanej sytuacji, Sąd I instancji opierając się na treści art. 57§ 2 k.k. (regulacja ta odnosi się również do przestępstw skarbowych vide art. 20§ 2 k.k.s.) trafnie przyjął, iż w przypadku zbiegu podstaw nadzwyczajnego wymiaru kary sąd może dokonać wyboru jednej z podstaw i karę nadzwyczajnie złagodzić bądź obostrzyć, albo je nawzajem „zredukować” i wymierzyć karę w granicach zwykłego ustawowego wymiaru. Pogląd ten znajduje przełożenie w praktyce orzeczniczej i w licznych judykatach. Tytułem przykładu można chociażby odwołać się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2020 r., IV KK 57/20, w którym nadto stwierdzono „Wyboru tego sąd może dokonać niezależnie od charakteru zbiegających się podstaw”, czy do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2020 r., II KK 387/19, gdzie odnosząc się do przedmiotowego zagadnienia Sąd podkreślił, że nawet przy

spełnieniu wszystkich warunków określonych w art. 60§ 3 k.k. stosowanie tego przepisu nie musi być obligatoryjne. Tym samym nie znajduje akceptacji zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, a to mianowicie art. 60§ 3 k.k.-sformułowany w skardze autorstwa obrońcy oskarżonego W. Z.. Sąd I instancji wybierając opcję wymiaru kary działał bowiem w granicach swoich uprawnień określonych treścią art. 57§ 2 k.k. Wyżej poczynione uwagi odnoszą się również i do apelacji obrońcy oskarżonego E. Z..

Wbrew supozycjom skarżących nie można także uznać, aby podejmując decyzję w przedmiocie wymiaru kary w oparciu o wyżej przywołaną normę Sąd meriti nie uwzględnił dyrektyw wynikających z treści art. 53 k.k. W tej materii w odniesieniu do oskarżonego W. Z. należy podnieść, że:

- jego rola nie ograniczała się tylko do wykonywania poleceń D. B. (1), pełnił on w istocie rolę równorzędną z tymże oskarżonym, a spektrum czynności sprawczych wykonywanych przez niego w ramach prowadzonej działalności przestępczej było szerokie - zajmował się wystawianiem nierzetelnych faktur, organizował prezesów spółek wykorzystywanych do karuzeli vatowskiej, obsługiwał konta tych spółek, wręczał nieewidencjonowane środki odbiorcom paliwa;

- przestępstw dopuścił się po opuszczeniu aresztu śledczego, w sytuacji gdy toczyło się przeciwko niemu postępowanie w sprawie V Ds.90/12, co wskazuje na wyjątkowo duże poczucie bezkarności. W tym zakresie wydaje się, iż obrona nie dostrzega, że o ile istotnie w dniu 14 października 2014 r. materiały związane ze sprawą niniejszą zostały wyłączone ze sprawy V Ds.90/12 i zarejestrowane pod sygn. V Ds. 64/14, to do popełnienia czynów będących przedmiotem niniejszego osądu doszło w znacznej mierze przed tą datą. Wystarczy tu przywołać wyjaśnienia W. Z. z k. 8500 – 8502, w których przyznał, że po jego wyjściu z aresztu, a było to w lipcu 2013 r., po jakimś czasie skontaktował się z nim D. B. (1) i zaproponował rozpoczęcie działalności nakierowanej na kolejne oszustwa podatkowe.

Jeśli się nadto zważy na wielką wartość uszczuplonej należności publicznoprawnej i popełnienie przestępstwa w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w której pełnił wspólnie z D. B. (1) kierowniczą rolę, rzeczą trafną pozostawało uznanie przez Sąd I instancji jego wyjaśnień składanych na etapie postępowania przygotowawczego jedynie za szczególną okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary. Natomiast w aspekcie wyżej przywołanych okoliczności dalsze łagodzenie kary zgodnie z postulatem obrony rozmięłoby się z poczuciem sprawiedliwości społecznej i doprowadziłoby do wykreowania poglądu, że przy tak rozległej skali przestępczej działalności sprawca może liczyć na pobłażliwość wymiaru sprawiedliwości, nawet przy uwzględnieniu sytuacji jego przyznania się i złożenia wyjaśnień, w których ujawnił istotne okoliczności popełnionych przestępstw.

Skutecznym argumentem dezawuującym zasadność przedmiotowego wniosku nie może pozostawać odwołanie się przez adw. A. Ż. do zarzutu obrazy art. 37§ 1 pkt 2 k.k.s. Niewątpliwie zgodzić się należy ze stanowiskiem skarżącego, iż procedowanie Sądu w tym zakresie jest dotknięte obrazą prawa materialnego. Przepis ten bowiem stanowi przesłankę do nadzwyczajnego obostrzenia kary jedynie w sytuacji gdy sprawca z popełniania przestępstw skarbowych uczynił sobie stałe źródło dochodu i regulacja ta odbiega od literalnego brzmienia art. 65§ 1 k.k., który obliguje do nadzwyczajnego obostrzenia kary z powodu tej przesłanki, już w przypadku popełnienia jednego czynu. Niewątpliwie rację ma skarżący, aby przyjęcie jednoczynowej koncepcji przestępstwa skarbowego opartego na treści art. 6§ 2 k.k.s. wykluczało możliwość oparcia rozstrzygnięcia na przedmiotowej podstawie w sytuacji, gdy przedmiotem niniejszego osądu na gruncie przepisów prawa skarbowego pozostają czynności sprawcze ujęte w ramy jednego przestępstwa, na datę popełnienia którego wobec oskarżonego W. Z. nie zostały wydane prawomocne wyroki skazujące za przestępstwa skarbowe ocena, których pozwalałaby na przyjęcie, że z ich popełnienia uczynił on sobie stałe źródło dochodu. Rzeczą jednak w tym, że w analizowanych okolicznościach aktualność zachowują przesłanki nadzwyczajnego obostrzenia kary przewidziane dyspozycją art. 37§ 1 k.k.s., a mianowicie wynikające z pkt 1 – odpowiedzialność kwalifikowana przez wartość uszczuplonej należności publicznoprawnej i w pkt 5 – zaostrzona odpowiedzialność wynikająca z popełnienia przestępstwa skarbowego w zorganizowanej grupie przestępczej. Stąd też zmiana wyroku, w związku z tym zarzutem, na etapie postępowania odwoławczego, nie przełożyła się na kwestię tyczącą się wymiaru kary.

Wyżej poczynione rozważania przekładają się również na ocenę sytuacji procesowej oskarżonego E. Z.. W nawiązaniu do skargi wywiedziona przez obrońcę tegoż oskarżonego podkreślić przede wszystkim należy, iż analiza materiału dowodowego w pełni uprawnionymi czyni ustalenia Sądu, co do przyjęcia przesłanki kwalifikującej z art. 65§1 k.k., a mianowicie stałego źródła dochodu uzyskiwanego z przestępstwa wyczerpującego znamiona odnośnych przepisów prawa karnego. Wynika to chociażby z wyjaśnień samego oskarżonego, który nie ukrywał, że w związku z działalnością przestępczą będącą przedmiotem niniejszego osądu, na przestrzeni niemalże roku otrzymywał za pośrednictwem ojca - W. Z. pieniądze, które finalnie w ramach ustaleń poczynionych przez Sąd, a ustaleń tych autor skargi nie kwestionuje, dały kwotą 30 000 złotych. Co więcej, jak podał E. Z. (vide k. 8597 – 8602) ojciec za tzw. przysługę dawał mu benzynę i jakieś 500 – 1000 złotych, co legitymuje do wyprowadzenia tezy, że pieniądze te były przekazywane sukcesywnie i wielokrotnie, a uzyskiwana z tego tytułu korzyść majątkowa była zbliżona do dochodów z tytułu świadczonej pracy.

Również, wbrew supozycjom skarżącego nie można przyjąć aby rola E. Z. w przestępczym procederze była marginalna. Zważyć bowiem należy, że spektrum jego działalności było szerokie – jeździł w sprawie nabycia spółek, z dokumentami do KRS –u i z fikcyjnymi prezesami do banku aby pobierać pieniądze, które przekazywał ojcu – tak na k.8533. Przyznał też, że przy spółce (...) to on zaproponował S. W. (1) , aby ten włączył się w mechanizm działalności przestępczej. Jeśli się nadto zważy, że czynności te podejmował w okresie, kiedy toczyło się już postępowanie karne, w tym również i przeciwko niemu, brak podstaw do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, a tym bardziej jej warunkowego zawieszenia staje się nad wyraz rzeczą oczywistą. Upřednia niekaralność, tak jak i w przypadku W. Z., jak również bezsporny fakt, iż w ramach niniejszego postępowania podlega rozliczeniu fragment przestępczej działalności prowadzonej przez obu oskarżonych przedmiotowej oceny nie zmienia.

I wreszcie podkreślić należy, odnosząc się do argumentów przywołanych przez adw. A. Ż. – obrońcy oskarżonego W. Z., że z punktu widzenia omawianego zagadnienia stanowisko urzędu prokuratorskiego nie jest dla Sądu wiążące, a wnioski stron zgłaszane w zakresie tyczącym się wymiaru kary stanowią jedynie postulat, który winien podlegać ocenie Sądu. Tym niemniej zważyć należy, odnosząc się do literalnych zapisów protokołu rozprawy z dnia 28 stycznia 2022 r., iż o ile w końcowym wystąpieniu prokurator poddawał pod rozagę zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec tegoż oskarżonego, o tyle finalnie optował za wymierzeniem kary łącznej 3 lat pozbawienia pozbawienia wolności i stanowisko to spotkało się z aprobatą Sądu I instancji.

W tych okolicznościach uprawnioną jawi się konkluzja, iż wymiar kar orzeczonych wobec obu oskarżonych w sposób dostateczny uwzględnia ich przyznanie się do winy i złożenie wyjaśnień, w których odnieśli się nie tylko do swojej roli w przestępczym procederze, ale też roli pozostałych osób współdziałających z nimi, legitymując tym samym do wyprowadzenia tezy, że są to kary adekwatne do stopnia zawinienia tychże oskarżonych, które w sposób właściwy realizują zadania w zakresie indywidualnego i społecznego ich oddziaływania.

Tym samym zarzut rażącej niewspółmierności kary, podniesiony w obu środkach odwoławczych. należało uznać za nieskuteczny

co do apelacji prokuratora

W złożonej skardze nie sposób doszukać się skutecznych argumentów natury faktycznej, jak i prawnej optujących za uznaniem zasadności stawianych zarzutów, które dawałyby podstawę do przyjęcia, że wyrok Sądu I instancji w kontestowanym przez jej autora zakresie nie może się ostać. Co więcej, lektura środka odwoławczego legitymuje do wyprowadzenia tezy o braku spójności prezentowanego stanowiska. Z jednej bowiem strony apelujący odwołując się do zrzutu błędu w ustaleniach faktycznych neguje stanowisko Sądu uwalniające oskarżonych D. K. (1), M. K. (1), J. K., M. M. (1), S. Z. (1) i J. P. (1) od odpowiedzialności za czyn wypełniający znamiona art. 258§1 k.k., a z drugiej nie dostrzega potrzeby zmiany wyroku w zakresie pozostałych czynów dotyczących tych oskarżonych poprzez ustalenie, że przestępstw tych, dopuścili się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. W sytuacji gdy w realiach niniejszej sprawy celem grupy było popełnianie przestępstw oraz przestępstw skarbowych związanych z obrotem paliwem i uszczuplaniem podatku VAT (a grupa taka w składzie osobowym ustalonym przez Sąd meriti

funkcjonowała), logika faktów nakazywałaby również i przyjęcie tej konstrukcji w odniesieniu do przestępstw o przypisanie których we wnioskach skargi jej autor postulował.

Również i zarzut obrazy prawa materialnego, w odniesieniu do przyjętej wobec tychże oskarżonych konstrukcji opartej na treści art. 18§ 3 k.k. nie wiąże się z kwestionowaniem ustaleń faktycznych w sytuacji, gdy odpowiedzialność każdego ze współdziałających wyznaczona jest postacią zamiaru, a zamiar należy do sfery faktów. Przy tym, nie można też nie dostrzec braku konsekwencji po stronie urzędu prokuratorskiego w zakresie oceny inkryminowanych zdarzeń. W sytuacji gdy spektrum czynności sprawczych podejmowanych przez E. Z. było szerokie i wiązało się ze wszystkimi spółkami pełniącymi w karuzeli vatowskiej rolę znikających podmiotów (o czym wyżej), autor skargi (nota bene autor aktu oskarżenia) widział ocenę jego zachowania w aspekcie bytu wyżej przywołanej normy, a już w przypadku J. P. (1), który de facto brał udział w powołaniu jedynie spółki (...) i wykonywał polecenia oskarżonych, w realizacji których brał aktywny udział E. Z. optował za przyjęciem koncepcji współsprawstwa, jako wyznacznika odpowiedzialności tego oskarżonego. Niezależnie od wyżej poczynionych uwag, które poddają już w wątpliwość stanowisko apelującego, odnosząc się do stawianych zarzutów zważyć należy, co następuje:

- w zakresie czynu z art. 258§ 1 k.k. – Abstrahując, iż Sąd I instancji na str.45 -47 części motywacyjnej dokonał wszechstronnej i rzetelnej analizy przesłanek determinujących byt art. 258§ 1 k.k., zasadnie konstatując, że analiza okoliczności sprawy nie daje podstaw do przypisania oskarżonym przedmiotowego przestępstwa, ograniczona argumentacja skargi determinuje zakres niniejszych rozważań. W tej materii, co też trafnie podkreślił obrońca oskarżonego J. K. w odpowiedzi na apelację prokuratora, nie można utożsamiać udziału w zorganizowanej grupie przestępczej z samym faktem czerpania korzyści majątkowej z przestępstw popełnianych przez tą grupę. W tym miejscu przypomnieć należy, że w świetle utrwalonego stanowiska praktyki orzecniczej, przypisanie określonej osobie sprawstwa czynu spenalizowanego treścią wyżej przywołanej normy wiąże się z ustaleniem, iż osoba taka działała ze świadomością przynależności do określonej grupy przestępczej, co wiązać należy ze wspólną chęcią popełniania przestępstw, gotowością działania na rzecz grupy, akceptacją celów grupy i gotowością do zaspokajania potrzeb grupy i realizacją zadań wskazanych przez osoby stojące w hierarchii wyżej, przy poczuciu więzi i wspólnoty pomiędzy jej członkami. Żadnego z tych elementów skarżący nie wykazał, a sam fakt czerpania korzyści ze współpracy z grupą oceny tej nie zmienia. Jednocześnie zauważyć należy, że kontakt oskarżonych - tak jak w przypadku J. K., D. K. (1), M. K. (1) czy S. Z. (1) ograniczał się jedynie do oskarżonych D. B. (1) i W. Z. i żaden dowód nie daje podstaw do twierdzenia, aby wyrazili oni gotowość funkcjonowania w strukturach organizacyjnych spełniających wymogi art., 258§1 k.k., albo taki stan rzeczy akceptowali, zwłaszcza, iż świadomość istnienia takiej grupy, w ustalonych okolicznościach mogli co najwyżej domniemywać. Również i w przypadku M. M. (1), czy też J. P. (1) nadużyciem byłoby przypisanie im udziału w takiej grupie. Skoro oskarżony M. M. (1) nabywał paliwo od osób zajmujących się przestępczą działalnością, , co umożliwiło mu uzyskanie dodatkowej korzyści majątkowej dla siebie w postaci nieewidencjonowanych upustów, w pełni uprawnione jawi się przyjęcie, iż działał on we własnym imieniu i na własną rzecz. W schemat ten wpisuje się również i ocena sytuacji procesowej J. P. (1). W pojęciu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, w przypadku gdy elementem spajającym grupę jest wspólny cel jakim jest osiągnięcie korzyści majątkowej, a następnie podział tej korzyści pomiędzy członkami grupy z uwzględnieniem roli jaką w grupie odgrywali, nie mieści się sytuacja związana z opłacaniem innej osoby przez grupę, w celu dokonania przez tą osobę czynności, która osiągnięcie tego celu grupie umożliwiała. I taki stan rzeczy jawi się w odniesieniu do oskarżonego P..

- w zakresie przyjęcia kwalifikacji prawnej opartej na treści art. 18§ 3 k.k. Negując stanowisko Sądu I instancji w omawianej materii apelujący wychodzi z założenia, że skoro nabycie paliwa przez oskarżonych stanowiło konieczny lub bardzo istotny warunek końcowej realizacji przestępstwa, a działali oni ze świadomością, że biorą udział w nielegalnym procederze obrotu paliwem, to ich odpowiedzialność winna być wyznaczona treścią art. 18§ 1 k.k. (współsprawstwo). Prezentując taką koncepcję autor skargi nie dostrzega, iż istotą współsprawstwa jest współdecydowanie przez każdego ze współdziałających o popełnieniu przestępstwa w ramach porozumienia i podziału ról w odniesieniu do wszystkich znamion czynu przestępnego. Współsprawcą jest zatem ten kto wspólnie z innym realizuje zespół znamion i uważa czyn wspólny za własne przedsięwzięcie, podczas gdy pomocnikiem jest ten kto ułatwia innemu zrealizowanie tych

znamion, a podejmując określone czynności działa we własnym interesie i na własną rzecz. I taki stan rzeczy ziścił się w realiach niniejszej sprawy, co dotyczy nie tylko oskarżonych będących odbiorcami paliwa, ale też i oskarżonego J. P. (1). Niewątpliwie rola oskarżonych w popełnieniu przestępstw była istotna, tym niemniej żaden dowód nie daje podstaw do przyjęcia aby, poza porozumieniem związanym z nabywaniem paliwa, czy związanym z powołaniem spółki, tak jak w przypadku P., zakresem tego porozumienia objęte były pozostałe elementy składające się na obraz czynu zabronionego o przypisanie którego autor skargi wnosił.

- w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego D. B. (1). Przede wszystkim autor skargi nie dostrzega, że ocena sytuacji procesowej tego oskarżonego została dokonana w aspekcie regulacji obowiązujących na datę popełnienia czynów, co w sposób istotny przełożyło się na wymiar kary łącznej. W świetle obowiązujących w tym czasie przepisów, wymiar tej kary nie był determinowany ani oceną stopnia społecznej szkodliwości czynów, ani stopniem zawinienia oskarżonego z jego funkcją limitującą, a jej wyznacznikiem pozostawał związek przedmiotowo – podmiotowy pomiędzy przestępstwami objętymi w wyroku karą łączną, co przekładało się na zastosowanie zasady wymiar tej kary kształtującej. Odnosząc to do osoby oskarżonego D. B. (1) stwierdzić należy, iż o ile przypisane mu przestępstwa były różnorodnej natury, o tyle zostały popełnione w tym samym czasie i motywowane były tym samym zamiarem związanym z osiągnięciem korzyści majątkowej z oszustwa podatkowego. Stąd też rzeczą trafną pozostawało zastosowanie zasady asperacji, zbliżonej do zasady absorpcji, przy kształtowaniu wymiaru tej kary. Nie można też uznać, aby orzeczenie kary łącznej w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności raziło swoją łagodnością, przy uwzględnieniu skali przestępczej działalności i aktualnej sytuacji oskarżonego. W tej materii Sąd Okręgowy właściwą rangę i znaczenie nadał deficytom zdrowia psychicznego oskarżonego, trafnie konstatując, iż stanowi to istotną okoliczność wpływającą na wymiar kary, co przełożyło się też na oparcie rozstrzygnięcia na treści art. 62 k.k. – terapeutyczny system odbywania kary dla osób z zaburzeniami osobowości. Jeśli się nadto zważy, że aktualnie D. B. (1) odbywa wieloletnią karę pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie, stosowanie surowszych środków represji karnej nie znajduje racjonalnego uzasadnienia.

- w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonych D. K. (1), M. K. (1), J. K., M. M. (1), S. Z. (1) oraz kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego J. P. (1). Wyżej przedstawiona konkluzja dotycząca postulatu zaostrzenia kary zachowuje swoją aktualność i w odniesieniu do tychże oskarżonych. Nie znajduje bowiem swojego racjonalnego uzasadnienia orzeczenie wobec tych oskarżonych kar izolacyjnych. Nie negując ich udziału w przestępczym procederze, co w sposób prawidłowy zostało zdefiniowane przez Sąd I instancji należy mieć na uwadze, że od czasu popełnienia tych przestępstw upłynęło niemalże 10 lat. Zarówno na datę przypisanych im czynów, jak i na datę niniejszego orzekania oskarżeni to osoby niekarane, które za wyjątkiem J. P. (1) prowadzą działalności gospodarcze. W przypadku, gdy zostali oni obciążeni znacznymi należnościami na rzecz Skarbu Państwa – kara grzywny, przepadek korzyści majątkowej, brak jest też interesu społecznego, aby w tym stanie rzeczy stosować wobec nich surowsze środki represji karnej, zwłaszcza, iż ideą związaną ze stosowaniem przepisów karnoskarbowych, które na byt tej sprawy miały przełożenie, pozostaje represyjność w sferze stosunków majątkowych, co zaktualizowało się poprzez wymiar kar orzeczonych przez Sąd I instancji. Stąd też podzielając stanowisko Sądu w zakresie zastosowania probacji opartej na treści art. 69 k.k. i w złożonej skardze nie doszukując się racjonalnych argumentów legitymujących do odmiennego wnioskowania, wyrok w omawianym zakresie należało utrzymać w mocy.

co do zakresu zmian wyroku Sądu I instancji

Jak już podniesiono na wstępie, zmiany wyroku dokonane na etapie postępowania odwoławczego miały de facto charakter porządkujący, a ich omówienie w znacznej części nastąpiło w związku z komentowaniem zarzutów podniesionych w poszczególnych skargach. Stąd też w tym miejscu należy podkreślić, że:

- uwzględnienie wyjaśnień składanych przez W. Z., w których twierdził, że do zakończenia „współpracy” z D. B. (1) doszło w grudniu 2014 r., po dokonaniu czynności przez organy ścigania w związku z przedmiotową sprawą (przeszukania przeprowadzone w dacie 15 grudnia 2014 r.) i w sytuacji gdy zebrany materiał dowodowy wskazuje, iż z początkiem 2015 r. D. B. (1) nawiązał współpracę z M. M. (4), a W. Z. kontynuował działalność gospodarczą poza O., z czym też wiązało się wniesienie aktu oskarżenia w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym w Puławach II K

580/20, rzeczą zasadną pozostawało skorygowanie czasookresu jego działania wspólnie z oskarżonym B.. Przełożyło się to również na sytuację E. Z. w zakresie czynu wyczerpującego byt art. 258§ 1 k.k.. Przy tym należy dodać, iż zorganizowana grupa z udziałem D. B. (1) nie zakończyła swojej działalności z końcem grudnia 2015 r., co wynika też z prawomocnych wyroków skazujących, które zostały wydane wobec S. W. (1), W. B. i K. G., jak też z podejmowanych czynności faktycznych, jak chociażby wiążących się z dokonywaniem transferu środków finansowych,

- postawienie skutecznego zarzutu obrazu art. 37§ 1 pkt 2 k.k.s. w skardze autorstwa obrońcy oskarżonego W. Z., przy tożsamej argumentacji w odniesieniu do oskarżonych, co do których miała zastosowanie przedmiotowa norma skutkowało wyeliminowaniem tego przepisu z kwalifikacji prawnej, podstawy, skazania i wymiaru kary,

- wskazanie prawidłowych podstaw prawnych związanych z zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia kar pozbawienia wolności miało charakter czysto korygujący treść orzeczenia.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku. Jednocześnie kierując się treścią art. 624§ 1 k.p.k., z powodów wyżej już omówionych zwolnił oskarżonego D. B. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję. Mając na względzie przesłanki, które legły u podstaw uznania zasadności skargi adw. M. P. w zakresie dotyczącym się przyznanych kosztów obrony z urzędu, o kosztach tej obrony świadczonej na etapie postępowania odwoławczego na rzecz oskarżonych D. B. (1) i E. Z. rozstrzygnięto przy uwzględnieniu wymiaru stawek minimalnych ustalonych przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. (Dz.U.2015.1800). Z mocy art. 636 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 2 ust. 1 i art. 3 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z 23 czerwca 1973 r. orzeczono o kosztach postępowania odwoławczego w zakresie dotyczącym oskarżonych: W. Z., E. Z., M. M. (1), J. K., S. Z. (1) i D. K. (1), a kosztami sądowymi za drugą instancję w zakresie dotyczącym oskarżonych M. K. (1) i J. P. (1) obciążono Skarb Państwa.